

ПОЛ ДОХЪРТИ ШПИОНИТЕ НА СОБЕК

Част 10 от „Египетски загадки“

Превод от английски: Ралица Кариева, 2010

chitanka.info

ИСТОРИЧЕСКИ БЕЛЕЖКИ

Първата династия на древен Египет се установява около 3100 г.пр.Хр.

Между тази дата и възхода на Новото царство (1550 г.пр.Хр.) се извършват множество радикални трансформации. Към това време датира строежът на пирамидите, обединението на Долен и Горен Египет, създават се градовете покрай Нил, а египетската религия се развива около Ра, Бога на Слънцето, и около култа към Озирис и Изида. Страната трябва да устоява на чужди набези, особено от страна на хиксосите, азиатски нашественици, които варварски опустошават всичко по пътя си.

От 1470 г.пр.Хр. Египет, умиротворен и обединен под управлението на Тутмос II, преживява епоха на нов разцвет и могъщество. Фараоните преместват столицата в Тива; погребенията вече се извършват не в пирамиди, а в некрополите по западния бряг на Нил, а Долината на царете се използва за мавзолеи.

Използвал съм гръцките наименования на градовете и пр., като напр. Тива, Мемфис, вместо архаичните египетски имена. Мястото, наричано Сакара, обхваща целия комплекс на пирамидите около Мемфис и Гиза. Спрях се на кратката версия на името на царицата фараон — Хатусу, вместо Хатшепсут. Тутмос II умира през 1479 г.пр.Хр. и след един период на смут и безредици Хатусу (дъщеря на Тутмос I и полусестра на Тутмос II) взема властта и управлява през следващите двацет и две години. През този период Египет се превръща в могъща имперска сила и в най-богатата държава в света.

Египетската религия също претърпява развитие и особено култът към Озирис, убит от своя брат Сет^[1], но възкресен от любимата си съпруга Изида, която ражда техния син — Хор^[2]. Тези вярвания трябва да се разглеждат в контекста на египетския култ към Бога на Слънцето и на желанието да се обединят религиозните практики^[3]. Египтяните имали дълбоко чувство на благоговение към всичко живо: животно или

растение, поточе или река били възприемани като свещени, а фараонът, техният господар, бил почитан като възплъщение на божията воля.

Египтяните се отнасяли с огромно благоговение и към живота, за тях той бил обект на наслада не само преди, но и след смъртта. Това намира израз в изящните рисунки и в поезията. Съществуването им е било тясно обвързано и зависещо от даряващата живот река Нил, с нейното обширно, плодородно поречие, прорязващо съсухрените от жегата източна и западна пустиня. Древните египтяни били като омагьосани от слънцето, от неговите залежи и изгреви; за тях те били мистични събития, на които се любували със страхопочитание и истински ги боготворели. Тези събития били възхвалявани и описвани в поезията и химните. Равновесието между слънцето и водата като източник на живота е възплътено и обожествено в самия фараон, назначен от боговете да поддържа хармонията в човешките дела.

След 1480 г.пр.Хр. богатството на египетската цивилизация се отразява и в религията, ритуалите, архитектурата, облеклото, образованието и в стремежа към по-добър живот. Войници, жреци и писари са главните фигури в тази цивилизация и техните образованост и изтънченост намират изява и в изразите, които използват, за да опишат както самите себе си, така и своята култура. Например фараонът е Златния Ястреб; съкровищницата е Домът на среброто, времето, в което се води война, е сезон на хиената; царският дворец — Дом на милиони години. Въпреки смайващите върхове на тази поразителна цивилизация, и външната, и вътрешната политика на Египет често са кървави и жестоки. Царският трон е неизменен център на интриги, завист и яростно съперничество. Ето на тази политическа сцена през 1479 г.пр.Хр. идва на власт младата Хатусу.

Към 1477 г.пр.Хр. Хатусу вече се е справила с критиците и враговете си както в страната, така и в чужбина. Зад гърба ѝ е огромната победа, извоювана над митанийците на север, а царският двор е прочистен от всички опозиционери, предвождани от Великия везир Рахимер. Тази забележителна млада жена имала подкрепата на своя любовник, умния и хитър Сененмут, който е и неин пръв министър. Тя била твърдо решена да наложи на всички слоеве на египетското общество да я приемат като фараон царица на Египет.

Египетската външна политика се центрирала около Нил. Морските нашественици от север, нахлуващи в Делтата, можели лесно

да бъдат отблъснати от конните ескадрони на Египет, патрулиращи по пътя на Хор в Ханаан. Но истинските страхове на страната били свързани с това, че войната трябвало да се води на два фронта: с враждебните сили на север, окупиращи Делтата, и с бунтуващата се Нубия.

Преди да бъде анексирана от египетския фараон, Нубия била независимо царство. Тя била източник на злато, сребро и ценни суровини. Ако загубел тази провинция, Египет щял не само да загуби своята съкровищница, но и да се изложи на опасни атаки от юг. Съществуват множество данни от епохата на управлението на Хатусу, които сочат, че царицата фараон е отдавала огромно значение на Нубия като част от Великия дом на Египет. Но така или иначе, опасността винаги си оставала. Нубия не само искала независимост, която да сложи край на изнасянето на нейните богатства; съществували мечти за контраатака срещу Тива и за експанзия на нубийската мощ и власт. Конспирациите, заговорите и бунтовете били нещо обичайно. Хатусу трябвало да се справя с всичко това. Този роман е посветен на едно от тези събития.

[1] Бог на войната, разрушението и хаоса, както и на подземния свят. — Бел.прев. ↑

[2] Интересен факт е, че Сет е смятан за първия фараон на Египет, с което е поставено началото на божествения статут на фараонската институция. — Бел.прев. ↑

[3] В този период египтяните започват да свързват Озирис в симбиоза с Ра — Бел.прев. ↑

ЕГИПЕТ ПРЕЗ 1477 Г.ПР.ХР.

ОСНОВНИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ДОМЪТ НА ФАРАОНА

Хатусу, или Хатшепсут	Фараон царица от XVIII династия
Сененмут, или Сенмут	Любовник на Хатусу; Велик везир и първи министър, бивш каменоделец и архитект
Валу	Очите и ушите на фараона; царски обвинител
Омендап	Главнокомандващ на египетската армия
Тутмос	По-млад полубрат на Хатусу

ЗАЛАТА НА ДВЕТЕ ИСТИНИ

Амеротке	Върховен съдия на Египет
Пренхое	Роднина на Амеротке, старши писар в Залата на Двете истини
Асурал	Капитан на Храмовата стража към Храма на богинята Маат ^[1] , в който се намира Залата на Двете истини
Шуфой	Джудже, главен прислужник и довереник на Амеротке
Норфрет	Съпруга на Амеротке
Ахмазе и Кърфей	Синове на Амеротке

ДОМЪТ НА ГОРАТА

Имотеп	Пенсиониран ветеран, бивш главен разузнавач в Шпионите на Собек
Пармен	Домоуправител на Имотеп
Неферен	Дъщеря на Пармен
Рахмел	Телохранил на Имотеп
Сихера	Икономка

ХРАМЪТ НА НУБИЯ

Куфу Върховен жрец
Бузирис Съпруга на Куфу
Матайя Главна хесета^[2]
Манесо Главен жрец в Параклиса на ухото^[3]

СЪГЛЕДВАЧИТЕ МЕДЖАИ^[4]

Хеннам Главен съгледвач
Кемас Съгледвач от меджай
Кучето Съгледвач, известен с остроото си обоняние.

ПОДЗЕМНИЯТ СВЯТ НА ТИВА

Шурат Поглъщачът на мерзости; разбойнически главатар в
Свърталището на мрака
Господарката на мрака Повелителка на отровите
Мангустата Бивш член на тайната секта на аритите
Трошача на кости
Гълтача на сърца
Кръвопиеца
Ненаситния на плът
Кожодера бандитски главатари

ОАЗИСЪТ СИНДЖАР

Небхер Жрец, капелан в Оазиса
Исала Негова дъщеря

ДРУГИ ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

Надиф Началник на тиванската полиция
Амтеф Царски куриер

[1] Древноегипетска богиня на истината и правосъдието. Изобразява се като жена с перо на главата. — Бел.ред. ↑

[2] Храмова танцьорка и помощничка в организацията на храмовите обреди. — Бел.прев. ↑

[3] Място за изповеди. — Бел.прев. ↑

[4] В случая — елитен корпус на армията, нещо като военна полиция и разузнаване, носи името си от район в Северен Судан. — Бел.прев. ↑

ПРОЛОГ

NETCH: БАДЕМОВО ДЪРВО

Кемас, един от водещите съгледвачи на меджай, прикрепен към Полка на Анубис, облиза прашните си, изгорели от слънцето устни и се прилепи към пясъчната дюна. Присви очи, претърсвайки хоризонта за някакъв признак на живот, и се опита да не обръща внимание на странното усещане в стомаха си, докато почесваше къдравата си, напоена с масло коса. Върна се обратно към огледа си, търсейки да открие каквото и да е движение тук, в Червените земи, това обиталище на тварите на Сет и на ненаситните, лакоми поглъщачи, унищожителите от Ам-дуат, страховития Подземен свят на Египет. Слънцето залязваше, играейки си с цветовете на гаснещия ден. Кемас застана нащрек и се взря към хоризонта. Залезът ли беше това, или нещо друго? Всичко изглеждаше червено, нашарено от черни ивици. Някъде в далечината стадо диви камили извиваше своя път около мастабите^[1] — изоставените гробници и мемориали, олицетворяващи пресъхналите някогашни желания на отдавна умрели хора. Кемас погледна нагоре. Скоро небето щеше да потъмнее, а слънцето щеше да се скрие, без да остави нищичко, нищо друго, освен тънка червена лента със загатнати кафеникави нюанси и Ра щеше да потъне и да се потопи в своето нощно пътешествие през тъмата на Подземния свят. Кемас пийна вода от походната манерка, после пипнешком извади от кесията на пояса си малко топче самородна сода и го пхна в устата си, за да я освежи и овлажни. Пустинята наистина беше дом от огън. Земята беше жежка, сякаш някой я подгриваше от дън недрата ѝ. В далечината от дясната му страна се извиваше Нил — реката, даряваща живот. Кемас се взря натам, без да си дава сметка за смъртта, която се просмукваше в него. Той гледаше блещукането на водата, полюшването на тлъстата, вече пожълтяваща трева, която се покланяше на вечерния бриз. Опипа огърлицата от ахати, опасваща шията му, а после и черните кокалени амулети на китката си.

Чувстваше се толкова странно, бе замаян, сякаш сънуваше, макар да бе съвсем, съвсем буден.

Кемас погледна вляво и видя своите другари, съгледвачи, изпратени извън лагера да претърсят дали няма следи от арити — убийците от кланицата, от страховития Дом на смъртта. Запита се още веднъж какво точно се беше случило. Той беше от меджай, племето, което някога беше приело да яде хляба на фараона, за да стане полиция на цял Египет^[2]; шпионите и лъконосците^[3] от меджай бяха тези, които душеха земята и разузнаваха терена на бойното поле на юг пред Хор^[4] — Фараона, Божието въплъщение. Бяха се превърнали в неделима част от Великия дом, но сега? Какво ставаше сега? Кемас се бореше с нарастващото неприятно усещане в стомаха си и с изтръпването на вратните си мускули. Сега всичко беше променено. Нубийците се бяха вдигнали на бунт, възползвайки се от отсъствието на Божествената, която бе заминала към Делтата и към Великото зелено море. Предателство, вероломство, злостен заговор, запален от тварите на Сет^[5], спотайващи се в мрака. Нубийските бунтовници бяха закарали вицекраля^[6] на Хатусу в укреплението Бухен, близо до втория праг на река Нил. Бяха успели да завземат и други прагове, по на юг, както и пътищата на Собек^[7] през оазисите, така поне каза главният съгледвач Хеннам. По-лошото бе, че аритите, посветени на своята богиня хиена, великата разрушителка Нема, също се бяха присъединили към бунта, измъквайки се извън тяхната тайна твърдина в Бекна. Аритите — убийци до мозъка на костите! Тайна религиозна секта, фанатично посветена на унищожаването на враговете си чрез удушаването им с така наречената свещена червена кърпа, осветена и благословена от тяхната гнусна богиня.

Слухове за тези и други плашещи събития се носеха из лагера на генерал Омендап като пустинен вятър.

Кемас чу изсвирване и се обърна. Жежката пустинна мараня затрептя, изви се и се изкриви в усукани форми. Кемас видя, че Хеннам му маха с ръка. Изправи се и се вгледа в небето. Защо беше почервенияло като кръв, защо облаците бяха станали тъй черни? Нима богът бе захвърлил своите светещи стрели — сноповете светлина? Кемас чувстваше едновременно и жегата, и студ. Кръвта бушуваше и бучеше в ушите му; стомахът му блъбукеше като врящо гърне. Чувстваше потта по лицето си, ударите на сърцето си. От земята

изригнаха цветовете. Вихър от светлина ослепи очите му и той застина в ужас. Анубис, богът чакал, с лице, скрито зад черно-златната му маска, се носеше към него, подобно на воин, натъкмен в доспехи за битка. Беше облечен в къса кожена пола, а на нагръдника му проблясваше медальон от сребро и злато. Богът беше с яркочервени ръкавици, като тези, с които фараонът даряваше своите Мариану^[8], най-храбрите от храбреците. В едната му ръка имаше боздуган с овална глава, а в другата — извит ятаган, целият в кръв. Богът чакал се изправи и извиси ръст, сякаш за да затъмни оцветеното небе. Изтрополи колесница. Кемас се обърна. Бог Сет, целият облечен в кърмъзено червени одежди, с коне в същия кървав цвят, се придвижваше като гръмотевица към него. Колесницата му беше от блестящ, пурпурен електрик, амуницията — в черно и сребристо, а от вимпелите на пилоните като огън се вееха червени знамена. Сънуваше ли? — чудно му беше на Кемас, много чудно и странно. Хоризонтът бе изчезнал, а на негово място се издигаха стени и извиващи се кобри. Пясъкът се бе превърнал в поток от кръв, течащ през черна ливада от скорпиони и змии. Болка изригна от стомаха на Кемас. Беше хванат в капан: Анубис от лявата му страна, Сет — от дясната. Той простря ръце. Обърна се и се сгърчи, ужасът сграбчи тялото му и той рухна безжизнен на земята...

Хатусу, Могъществото на Амон Ра, и на Двете господарки^[9], в разцвета на годините си, Златния Хор, Божествената с царска власт, Царица на Долен и Горен Египет, Господарка на Двете земи...

Гласовете на храмовия хор, изпълняващ литургията в светая светих, Ипет-Сут^[10], най-съвършеното от всички места, ехтеше над Нил. Силните слова възхваляваха Хатусу, Гордостта на Монту^[11]. Тя седеше като въплътен жив бог на войната на своя Трон на Славата, под златно-син сенник в центъра на огромния военен кораб „Могъществото на Амон“. Масивният плавателен съд се движеше величествено, извитият му нос гордо пореше водата. Гребците от двете страни и кормчиите, застанали на високата кърма, напрегнато и съсредоточено слушаха командните викове, надавани от опитните

царски лоцмани и щурмани. „Могъществото на Амон“ леко се олюляваше срещу силното течение на Нил, лъскава грамада от дърво, блестяща от метала, драгоценните камъни и всевъзможните бойни оръжия на борда. Броните, скъпоценностите, пръстените, гривните, щраусовите пера и пъстрите навеси по огромния военен кораб на фараона ярко искряха на слънчевата светлина. От двете страни на носа бяха поставени изображения на Уаджет^[12], всевиждащото око, които придаваха още по-застрашителен и внушителен вид на царския кораб. От мачтата се развяваха цветни флагове. На върха на носа изваяната лъвска глава на Секмет^[13], ненаситната, се зъбеше в свирепа ярост. От двете ѝ страни, с главите надолу, висяха гърчещите се голи тела на шестима вождове на морския народ, чиито отряди бяха разбити от фараона в Делтата и по крайбрежието на Великото зелено море.

Красивите очи на Хатусу бяха твърди като кремък, прекрасното ѝ лице под синята военна корона бе майсторски гримирано. Беше облечена в най-фин лен — грижливо колосан и внимателно надиплен, дългите ѝ ръкави се спускаха малко под ръцете ѝ. На раменете ѝ бе наметнат великолепият, обсипан със скъпоценни камъни Ненес, Плаща на Славата; около талията ѝ беше увит златният шнур на Изида. Стъпалата ѝ, с безукорен педикюр, бяха обути в позлатени кожени сандали, а около шията ѝ бе праметната тежка яка с искрящи скъпоценни камъни, лапис лазули и карнеоли. Ръцете на фараона, скрити в пурпурни ръкавици, здраво стискаха жезъла и боздугана^[14]. От двете ѝ страни твърдо колосани знамена изобразяваха Ураи, съскащата кобра, която пазеше Коронясаната, Златния Хор, Възлюбената на Озирис. Изоставили ли я бяха нейните богове сега? Хатусу гледаше напред, без да мига; зорките ѝ очи, изящно обградени с черен туш, не разкриваха нейните съмнения. Въпреки своето външение и тревогите си тя почти не помръдваше — с изключение на устните ѝ, които незабележимо се движеха, докато леко смучеше топчето от самородна сода, което нейният любовник — Великия везир и пръв министър Сененмут, ѝ беше дал, за да навлажнява устатата си и да ѝ помага срещу примесените с пясък водни пръски и соления вятър.

Сененмут стоеше непосредствено зад Трона на славата. Едрото му, плещесто тяло беше облечено в най-изящни одежди, бръснатата му глава и грубоватото му, сурово лице блестяха на слънцето, а тъмните му очи зорко и щателно оглеждаха приближаващия пристан. Сененмут

бе напрегнат. И долавяше, че същото се излъчва и от неговата царствена повелителка и любима. Тя беше пътувала на север, отвъд завоя при Дендера^[15], нагоре, до Мемфис, после още по̀ на север, за да отблъсне набезите на морските хора и да ги разгроми. Триумфална демонстрация на военна мощ! Те се бяха носили тържествено по Нил, наблюдавайки как двата бряга на реката променят цвета и структурата си; безводната суха пустиня, където бродеха шешу, пясъчните обитатели, отстъпваше пред обширните поля, обградени с акации, тамаринди, чинари, кленове, финикови палми и смокинови дървета. Бяха акостирали по кейове и пристанища, гъмжащи от всякакви кораби, натоварени с плодове, кедрово и чамово дърво от Ливан, бъчви със зехтин, ценни стоки и клетки с екзотични птици. Понякога вечер стигаха до някое селце и хората бързаха надолу, разплисквайки водата из избуялите папирусови гъсталаци и разцъфналата острица покрай брега: те зарязваха своите геранила и ги оставяха да висят бездейно над скъпоценните им кладенци, за да приветстват своя всемогъщ фараон. Ах, какви образи и сцени! Белостенният Мемфис, с неговите тайнствени древни храмове! А още по̀ на север пирамидите и мастабите на отдавна починали фараони се издигаха над сгушените бедняшки селца и над великолепните стени на именията на богатшите, целите в кедрово дърво, опасани с красиви огради. Кораби, лодки, пунтове, плоскодънки, галери и салове приближаваха до тях, за да ги приветстват. От време на време виждаха кълбата прах, вдигана от полковете, придвижващи се по сушата успоредно с тях, развели знамена, чиито цветове ярко искряха на слънчевите лъчи, а под тях колесниците на конните ескадрони хвърляха отблясъци като небесни светкавици.

Най-накрая навлязоха в Делтата, за да въздадат правда и гибел с огън и меч. Хатусу превърна лагерите и корабите на морските хора в тяхна погребална клада. Сега тя се връщаше у дома, увенчана с победа от Хор, Червеното око. Но дали наистина беше победителка? Сененмут се премести, за да застане в по-стабилна поза, тъй като „Могъществото на Амон“ се заклати при последната маневра. Той хвърли поглед през рамо към другите бойни кораби, заемащи позиция. Зашари с поглед и видя Куфу, върховния жрец на храма на Нубия — обширен комплекс от сгради, построени целите от черен камък, издигащи се на север от Тива. До Куфу беше красивата му съпруга Бузирис и нейната не по-

малко привлекателна довереница и главна хесета на храма Матайя. Сененмут улови погледа на Куфу и му се усмихна, макар Нубия и всичко, свързано с нея, понастоящем да представляваше заплаха за Хатусу. Куфу и свитата му се бяха присъединили към тях на царския кораб по-рано през деня, за да засвидетелстват лоялността на своя храм към царицата и да разяснят какво се беше случвало в Тива в нейно отсъствие. Аритите се бяха развилнели като псе, отвързано от верига, и предизвикваха дори Божествената, оставяйки своите прокълнати скарабеи^[16] като зла поличба и заплаха за грозящата я опасност около облицования със златни плочи обелиск, издигнат в прослава на Хатусу в центъра на Тива. Божествената изгаряше от нетърпение да се върне. Сененмут примигна и облиза устни. Тива, Васет^[17], Градът с многото врати, павираните с базалтови плочи булеварди, охранявани от строените в редици мрачни, безмълвни сфинксове, лъвове и крилати дракони, изваяни от камък, които сякаш ги очакваха, за да ги приветстват. Хубаво щеше да е отново да стъпят на градските улици.

Сененмут погледна пак към пристана, откъдето се носеше музика от лютни, лири, цитри, обои, барабани, тъпани, тамбурини и кастанети. Свирнята внезапно стихна при надуването на роговете, при острия зов на бронзовите тромпети и ниския тон на бойните тръби, които възвестиха пристигането на фараона. Всичко беше готово. Аромат на тамян се стелеше наоколо и се смесваше с дъх на ливан, канела, алое, мирта и кифи^[18], който се разнасяше от скъпите одежди на придворните. „Могъществото на Амон“ се обърна странично на кея под думкането на цимбалите. Появиха се малки плоскодънки, управлявани от меджайските съгледвачи, облечени в униформените си кожени полички, с праметнати през рамо ремъци върху голи гърди, лъщящи от пот, с накъдрени коси, украсени с орнаменти, измайсторени от черупки на щраусови яйца. Лодките им се струпаха от двете страни на носа и те свалиха от въжетата затворниците, които трябваше да бъдат принесени в жертва по-късно. Всепобеждаващата царица фараон щеше да смаже мозъците им в Двореца на Победата, на най-горната площадка на стъпалата в храма на Монту. Появиха се още кораби със сърповидна форма, натъпкани с нубийски наемници. Взорът на Сененмут се помрачи, той ги наблюдаваше извънредно внимателно и предпазливо. Те и тяхната провинция бяха помрачили

настроението на Хатусу, защото по Делтата се бяха промъкнали слухове, които скоро се оказаха верни — Нубия се беше разбунтувала! Тъмният, буреносен облак на тази угроза разтревожи сърцето на фараона и я накара да побърза на юг, за да се изправи срещу новите опасности, които върхлитаха и се трупаха като лешояди на мърша. Тази проклета тайна секта в Нубия, аритите, наистина се бе развилняла. Те плъзнали дори и в Тива! Не беше особено чудно, че празничността на този ден на триумфална победа и бляскава слава бе дълбоко помрачена. Домът на войната вече беше вдигнат на крак и генерал Омендап събираше полковете при Фаринал — полето, на което се правеше войсковият сбор.

Сененмут пое дълбоко дъх, докато военният кораб се плъзна покрай пристана. Гребците вдигнаха отвесно гребла за салют. Спуснаха мостика и войниците от нубийския полк, избрани в знак на доверие към Нубия, побързаха да се качат на борда, за да вдигнат паланкина и да понесат Трона на Славата. Музикантите и хористите по пристана утихнаха под ослепително синьото небе. Сененмут погледна към множеството от царедворци, лакеи, администратори, генерали, свещеници и писари, които се тълпяха да ги посрещнат — истинско море от бели одежди. Зад тях бяха гражданите на Тива, изпаднали във възторжен екстаз от това, че щяха да зърнат лицето на своя Фараон. Сененмут усети как го обхваща напрегнато безпокойство, но моментът бързо отмина. Те бяха обречени да носят своя дълг — това бе тяхната съдба. Хатусу беше дала ясно да се разбере, че няма да покаже абсолютно никакъв страх или опасения публично пред хората. Войниците вдигнаха паланкина и го понесоха по пътя, по който традиционно минаваха процесиите към Ипет-сут. От двете страни се издигаха редиците величествени, страховити каменни сфинкове и овни. Докато паланкинът напускаше пристана, цялата тълпа падна на колене и заби нос в земята. Отрядът на Накту-аа^[19], заедно с Мариану, охраняваха паланкина; те до един бяха ветерани, всеки един от тях беше отрязал не една глава и не един пенис на враговете си в битките. Тези внимателно подбрани воители, облечени с белоснежни поли и глави, покрити с шапки в царските синьо-златни багри, бяха много добре въоръжени. Кинжал с двуостро лезвие, скрито в позлатена ножница, беше затъкнат здраво в пояса на всеки; в едната си ръка държаха копие, а в другата — дълъг щит, украсен с леопардова кожа.

Изсвири раковинен рог — знак, че хората могат да погледнат своя фараон, „с дивното лице и прекрасното тяло“.

Въздухът се превърна във вихрушка от ароматни цветчета, хвърляни от безброй кошници. Офицери във ватирани туники, кожени елеци и метални брони вървяха пред паланкина. Всеки един от тях беше въоръжен с бронзов боздуган, изваян във формата на глава на кобра, за да държи надалеч по-ентузиасираните зрители. Хесети — танцуващи момичета от храмовете, се виеха пред паланкина под потропването на сistrата, думкането на цимбалите и мелодията на флейтите. Зад паланкина се тълпяха свещениците, натъкмени с характерните надиплени роби, с праметнати като шал леопардови кожи; шиите им блестяха от тежки огърлия, яки от злато и сребърни нагръдници, инкрустирани с драгоценни камъни. След тях вървеше съдът. Сененмут зърна за миг бледия лик на Амеротке, Главния съдия в Залата на Двете истини, после го изгуби в морето от лица. Сененмут се намръщи вътрешно. Щяха да опрат и до Амеротке, но не точно сега.

Влязоха в гора от камък — храмовия комплекс на Карнак, — дворове, настлани с розовочервеникав варовик и черен базалт, нажежени от неистовата жегата. Минаха между пилоните, извисяващи се покрай широко отворените двукрили порти като кули близнаци; на върховете им стърчаха дълги и стройни позлатени флаг-щокове, с тесни вимпели, щамповани с емблеми като „Анкх“ и „Са“^[20], и други, възвестяващи „мир и защита“: те висяха неподвижно отпуснати в сухия и безветрен пладнешки въздух. По-нататък редици от кървавочервени обелиски, с върхове от бронз, сребро и злато, блещукаха и просветваха над квадратни басейни с кристалночисти води, осеяни със сочни розови водни лилии. Шествието навлезе в Дома на боговете. Залите бяха опасани с колони, завършващи с капители, които изобразяваха папирусови пъпки. По по-дебелите колони венчелистчетата и пъпките на папируса бяха отворени, а по по-тънките и стройните бяха неразпукнати. Слънчевите лъчи проникваха през отворите на вентилационните прозорци и осветяваха стените, украсени с фрески, възвеличаващи деянията на боговете, които винаги се изобразяваха със синьо-зелена кожа и коси от най-чист лапис лазули. Други рисунки възхваляваха чудесата на отдавна починали фараони, паметници на мъртви хора, които някога бяха мечтали да останат безсмъртни. Пламтяха запалени факли. Лампи от калцит и алабастр с

красиви орнаменти по тях блещукаха от безчет стенни ниши. Кандила с масло, изваяни във формата на сини водни лилии, просветваха през мрака. Светлината ту отслабваше, ту отново прииждаше, хвърляйки искри по кедровото дърво, облицовано със злато и инкрустирано със скъпоценни камъни. Ветрила от щраусови пера, комбинирани с палмови влакна, се развяваха напред-назад, обилно напоени със скъпи парфюми, макар че това не помагаше кой знае колко за замаскирането на вонята от пролятата кръв и пушека от дървата.

Кортежът влезе в царския будоар. Стените му бяха декорирани с най-възхитителни пастелни рисунки. Спуснаха паланкина близо до земята и фараонът слезе от него, а носачите го вдигнаха отново и го отнесоха до вратите в дъното на будоара, зад които щяха да чакат. Хатусу остана насаме със Сененмут и няколко избрани съветници. Жреците се появиха от мрака, за да я приветстват; лицата им бяха скрити зад маски — чакала на Анубис, ястреба на Хор, извития клюн на Озирис и лъва на Секмет. Носеха одеждата на славата, чиито къси поли бяха целите в златен брокат, а дългата мантия беше от най-фин, прозрачен лен. Нанизаха през главата на Хатусу красив нагръдник и смениха синята бойна корона с друга, изобразяваща съскаща кобра. Около врата ѝ свещениците закопчаха яка от злато и карнеоли, около ръцете ѝ — гривни от дебели нишки чисто, пресукано сребро^[21]. Един дякон помаза Хатусу със светена вода и ароматизира устата ѝ, като пхна в нея топче самородна сода. В стаята за обличане цареше пълна тишина; само тихичкото припяване на хора отвън отекваше през сумрака.

Най-сетне Хатусу беше готова. Вратата в отдалечения край се отвори към централния двор на Карнак, истински химн от камък, химн на силата, могъществото и господството на Египет. Хатусу се настани отново на Трона на славата и носачите вдигнаха паланкина. Навън, под слънчевата светлина се бяха сбрали елитните полкове, групата на жреците и сановниците от различните министерства. Сененмут въздъхна и избърса капчиците пот от врата си. Паланкинът се придвижи величествено в ослепяващата светлина, докато хорът напяваше в речитатив химн на прослава:

*Земята вредом засиява, докато ти
пристъпваш върху поле от светлина,
сразяваш мрак и тъмнина,
простираш своите лъчи.
Небето цяло ти принадлежи,
а мълните са твоите стрели.*

Сененмут следваше паланкина, бърчейки нос в облаците парфюм, които се разнасяха наоколо. Внезапно процесията спря. Носилката се разклати, сниши се и се озова на земята.

Сененмут забърза напред. Единият от нубийските носачи, изглежда, беше припаднал. Извякоха го настрани, но в този момент друг нубиец, държащ една от задните греди на паланкина, скочи. Около едната му ръка имаше надиплена кървавочервена кърпа. Сърцето на Сененмут се сви от ужас. Мъжът се изкачи зад трона. Хатусу се обърна. Сененмут изтегли камата си и се хвърли напред. Но Куфу, първожрецьт, се оказа по-бърз от него: грабна копие то на един стъписан войник от стражата, изтича, заби го дълбоко в атентатора и го прекатурна, сякаш беше риба, набучена на шиш. Нубиецът, който бе припаднал, се изправи на крака. Другите носачи също се раздвижиха, но Мариану и Накту-аа бързо се опомниха от първоначалния шок. Мечове, ками и копия засвистяха, докато телохранителите се сражаваха с атентаторите.

— Избийте ги! — изкрещя Сененмут. — Избийте ги до крак!

И великолепият двор на това съвършено място се превърна в истинска кървава кланица, сякаш Сет Червенокосия беше нахлул от юг, от пустинята, от Къщата от огън.

Три дни след опита за покушение срещу Хатусу, късно вечерта, небето бе придобило цвета на тъмносин сапфир, Сет посети и Дома на гората, на север от Тива. Великолепното имение бе наречено така от своя собственик Имотеп, за да поддържа живи спомените за воинската му служба в неговата родна страна, провинцията Нубия, Страната на

горящите лица. Имотеп беше станал главен метру, сиреч съгледвач, в Шпионите на Собек, когато бащата на Хатусу, Тутмос I, беше нахлул с огън и меч и бе разгромил Народа на Лъка. Той и племето му бяха решили да се подслонят под сянката на фараона и Имотеп беше щедро възнаграден за лоялността си с брак със закръглена и миловидна щерка на тавански благородник, както и с обширни имоти извън Тива, недалеч от извисяващите се в небето пилони на Нубийската врата. Преуспял и натежал с годините, Имотеп тънеше в охолство и благоденствие. Вярно, жена му почина бездетна, но той не се ожени отново. Вместо това се затвори в себе си, разчитайки на Пармен, своя домоуправител, на дъщеря му Неферен, на верния си телохранител Рахмел и на старата си икономка Сихера.

До тази нощ животът в просторния Дом на гората беше безоблачен и спокоен. Имотеп беше оставил обширните си градини, защитени от висока и масивна зидана ограда и двойно залостени врати, да избуяват на воля, с изключение на зеленчуковата градина, където грахът, лещата, лукът, марулите и краставиците растяха до редица плетени конусообразни пчелни кошери. Останалата част от имението обаче си оставаше необработена, включително и малката овощна градина от нарови, финикови и други плодни дървета. Имотеп беше занемарил и свещените чинари, и свещените върби, както и палмите, дъбовете, акациите, и тамариндите. Те бяха избуяли и обрасли през годините, клоните им се преплитаха над високите треви, бяха заобиколени от туфите бурени и зеленясалите, заблатени от тиня езерца и басейни. Той твърдеше, че в това подивяло състояние градината е по-естествена и му напомня за джунглите на родната му Нубия. Имотеп обичаше да повтаря, че лисиците, мармозетите^[22] и маймуните биха се чувствали тук някак по-като у дома си, както и скалните гълъби, гугутките, лястовичките и ярко оперените кралски рибарчета, които гнездяха в зеления сумрак, за да се прехранват с милиардите мушици и великолепните крилати пеперуди с фантастични криле. Тази занемареност не беше заради липса на пари. Имотеп със сигурност не беше скъперник. Самата къща, с колонадните портици и галерии, имаше широка и полегата рампа със стъпала, издялани симетрично от двете ѝ страни. Постройката беше внушителна, с обширна градина на плоската покривна тераса, с квадратни прозорци, с декорирани дървени трегери и двукрила входна врата, изработена от

най-скъпо кедрово дърво. Просторното жилище беше построено върху каменен постамент; главната къща се състоеше от колонна зала, спални, отделни частни апартаменти, складове, кабинети, отходни места и баня, а във впечатляващия с размерите си заден двор имаше открита лятна кухня и пристройка, над които беше опънат предпазен навес. При цялото ѝ великолепие и при всичките ѝ достойнства обаче не главната сграда бе гордостта и радостта на Имотеп, а по-скоро онази, която той наричаше своята Къща на тишината, намираща се в най-отдалечения край на градината: великолепна, изискана и елегантна резиденция, издигната върху каменни основи, с блестящи варовикови стени, в които бяха прорязани шест прозоречни отвора, по два на всяка една страна на правоъгълната постройка. В сградата се влизаше през двукрила врата, отвеждаща в сенчеста входна колонадна галерия, от двете страни на която имаше пилони, толкова наситеночервени, че изглеждаха като напоени с кръв. Така наречената Къща на тишината беше построена по модела на древните мастаби — погребалните домове на Нубия. Казваха, че постройката, с нейните елегантни изящни корнизи и фасада с колони, им напомня за нубийски храм. Но за Имотеп това си беше неговият Ипет-сут, убежището, в което можеше да се усамоти, да пише мемоарите си и да блуждае из миналото. Но той дори и не предполагаше, че това кътче на утеха ще стане негово лобно място.

Хармонията в Дома на гората бе грубо нарушена и разстроена седем дни по-рано, когато дълбоко в буренясалата и занемарена градина беше открит подпухнал труп на мъж с отсечени ръце. Странникът, когото никой не можа да разпознае, беше гол и по всичко личеше, че е бил удушен — около гърлото му имаше все още здраво пристегнатата кърпа от червено платно. Плъзна слух, че непознатият сигурно е жертва на отколешните врагове на Имотеп — аритите. Може би това беше предупреждение? Всеки един от домакинството на Имотеп започна да си припомня истории и легенди за аритите. Ако техният господар беше нарочен и набеязан за екзекуция, то тогава Сет, като гигантски прилеп, щеше да прелети бързо и потайно в Дома на гората и нямаше да има спасение. Подобни слухове, заедно с вестта за скорошното покушение срещу живота на царицата фараон, се носеха из Тива като огън през сухо стърнище. Последваха ги още новини — за избиването на нубийските пратеници на аритите в двора

на Карнак и за мъчителните изтезания, на които бяха подложени оцелелите. Всичко това сигурно беше събудило спомените на Имотеп за неговите някогашни бойни дни, когато фараон Тутмос беше нахлул в Нубия, за да изкорени веднъж завинаги тази зловеща секта.

И така, в този късен следобед Имотеп се беше оттеглил и си почиваше в своята Къща на тишината. Беше спуснал резето на вратата отвътре, а Рахмел, неговият верен слуга и телохранител, беше направил същото отвън, изолирайки напълно господаря си от всякакви вълнения и тревоги. Домочадието на Имотеп и прислугата му очакваха, че господарят им ще напусне къщата чак към залез, както обикновено, за да хване последните лъчи на слънцето и да нашепне своята лична поема на Ра. Когато обаче слънцето залезе и тъматата се спусна, а часът на бухала настъпи — часът, в който градината на Имотеп оживяваше от писъците на нощните твари, а дивият прецип се поклащаше от промъкването на хищните ловци, той все още не беше напуснал убежището си. Икономката Сихера бе повалена от някаква мистериозна болест в своята тясна стаичка и още повече се разтревожи, когато слухът за случващото се стигна до нея. Часовете минаваха. Рахмел чукаше по вратата с боздугана си и викаше господаря си по име, но без никакъв резултат. Домът на тишината беше обграден от слуги, държащи запалени факли. Пармен, икономът, без да скрива тревогата си, даде нареждане да разбият вратата. Махнаха външното резе и започнаха да я блъскат, докато тя поддаде, а вътрешните държачи на резето се счупиха и то падна. Слугите отвориха широко вратата. Вътре ги посрещна тъмна бездна. Пармен влезе, а след него и Рахмел. По нареждане на иконома другите останаха долу, под стълбите. Те видяха как вътре в стаята лумна светлина от запалена факла. Последва ужасяващ, сърцераздирателен вик. Пармен излезе, залитайки, навън, с килната настрани перука, застана на горната площадка на стъпалата и закъса дрехите си. Дъщеря му Неферен се опита да го успокои, но не успя; Пармен просто я хвана и я завлече вътре, в тъмнината на къщата, за да ѝ покаже ужасната гледка там. Слугите продължаваха да стоят в неведение. След малко Рахмел се появи отново и вдигна ръце.

— Господарят ни е мъртъв — възвести той. — Аритите, убийците от кланицата, са били тук.

Същата вечер, когато *ка*, душата на Имотеп, започна своето страховито пътешествие през Ам-дуат^[23], за да срещне Сенките, поглъщащи живота, на царския куриер Амтеф предстоеше да поеме по същия път. Той бе напълно убеден, че е в безопасност. Та нали беше Уп-тиу-Нес! Царски пратеник, имперски куриер, намиращ се под пряката божествена закрила на фараона и на Апуи, Бога на вестоносците. Амтеф беше безкрайно горд с царския картуш — печата, който висеше на ремък, пристегнат за дясната му китка, и се пръскаше от гордост заради важността на собствения си статут. Той се опиваше от наслада само при мисълта, че пътува на имперската баржа с царските вимпели на Хор, с охрана от десетима гребци — яки, плещести мъжаги, все ветерани от полка на Анубис. Цял ден бяха пътували от лагера на генерал Омендап, разположен извън Тива, за да стигнат до този оазис. Общо взето, пътуването беше приятно. Разливът на Нил беше привършил и селяните и земеделците безспирно се трудеха из плитките басейни и езерца, образувани от щедрия прилив на водата. Мъже, жени и деца неуморно копаеха вади, за да отведат тлъстата, плодородна черна тиня към своите ниви, за да обогатят почвата им и да ги засеят, след като изсъхнат. Деца, яхнали волове, вдигаха своите остени, за да приветстват Амтеф, царския куриер. Рибари и фермери викаха семействата си, наслаждаващи се на сенките до малките си, правоъгълни къщички от изсушен на слънце кирпич, измазани с тор и пясък срещу природните стихии, за да дойдат и да видят пратеника на фараона. Амтеф преливаше от гордост при цялото това уважение и не можеше да спре да се надува и перчи. Той отпиваше на едри глътки от откриващата се пред очите му гледка: крокодили, които се препичаха на ранното сутрешно слънце, раззинали паст по посока на изток; хипопотами, които търсеха подслон дълбоко в папирусовите гъсталаци или играеха шумно в гъстата крайречна острица. Баржата му плавно се носеше покрай този речен театър, носът ѝ прорязваше плавея и се провираше ту между останки от някогашни корабокрушения, ту покрай някой случаен труп на животно, хванато в капана на придошлата река, вече надушен от речните зверове. Сцените се сменяха, докато минаваха покрай оголените скали, чиито цветове преливаха и семеняха при докосването на слънчевите лъчи, но Нил не се променяше — винаги пълен, богат и

плодоносен, гален от ветреца, носещ какви ли не миризми от пустинята и от селата покрай речните брегове. Накрая стигнаха до оазиса Синджар точно когато небето се обагри в бледожълтеникавите нюанси на залеза. Синджар! Странно място! Гъста горичка от палмови дървета и висока, жилава трева около водоизточника, който даваше чудесна сладка вода. Армията на фараона и пратениците му винаги използваша този оазис при пътуванията си на юг. Тутмос I беше положил стела^[24] от камък, възхваляваща благоуханието и изобилието на кладенеца и отдаваща благодарност на Хор Червеноокия за неговата щедрост. Оазисът Синджар беше изолирана и усамотена, но плодородна територия, прекрасно убежище наред Червените земи, с техните чакълести пътища, сух и пращен въздух и пясъчни ветрове.

Амтеф отметна плаща си, изправи се на крака и се огледа. Спътниците му спяха дълбоко, тъмните силуети на телата им смътно се очертаваха на слабата светлина. Огънят от изсушен тор съскаше и догаряше с прашене. Луната се криеше зад реещите се облаци, покрили с плаща си звездите — небесните цветя. Сякаш небесата се бяха отдръпнали нависоко и не висяха, както друг път, подобно на обсипан със скъпоценности балдахин над земята. Амтеф се чувстваше леко неразположен и се почуди дали да не пийне от блещукащото на бледата светлина езерце, което се образуваше от водоизточника. Прекоси оазиса, като си проправяше път през шубраците, и застана до ръба на водата; облегна се на едно високо палмово дърво и се загледа в огромното укрепление на Тимсах, дълга грамада от скалисти черни руини, разпръснати нашироко и безредно, свидетелство за войните на предишни фараони.

Свещеникът на оазиса, Небхер, който живееше в малка хижичка на върха на високия бряг с изглед към реката, твърдеше, че из крепостта бродят духове. Повечето хора гледаха да се държат настрана от Тимсах, с изключение на *шешу* — пустинните скитници и пясъчните жители. Призрачно място! Амтеф потръпна. Той си припомни зловещите истории за мистериозното изчезване на някои имперски пратеници, търговци и емисари; дори дъщерята на Небхер беше изчезнала. Замисли се за своя стар приятел Манесо, свещеник в Параклиса на ухото в храма на Нубия, който често казваше, че пустинята е обиталище на демоните. Дяволи и зли духове ли се таяха и тук? Амтеф усети как го побиват ледени тръпки, после го стресна

дълбок гърлен рев. Нощните мършоядни бяха излезли от леговищата си и дебнеха! Вятърът завихри студен въздух около него и той се отдръпна от ствола на дървото. Нещо не беше наред. Чувахе се смеещият се лай на хиена, но беше твърде надалече. Трябваше да е по-близо; те винаги бяха наблизко, дори само за да наблюдават и да чакат. Амтеф потърка очи. Трябваше да бъде по-бдителен. Долови лек шум, сякаш нещо се плъзгаше край него, и се огледа. Вятърът фучеше и стенеше в преципа и в короните на дърветата из оазиса, браздеше и накъдряше водата в басейна. Какво не беше наред? Амтеф погледна пак през пустинята към призрачните руини на Тимсах. Те бяха толкова тихи, толкова спокойни, сякаш хищниците на нощта се бяха изтеглили, отстъпвайки пред някаква по-голяма опасност. Той тихичко зашепна молитва към Този, който гледа от сенките. Спомни си за своя раковинен рог и забърза към постелката си, но в този миг пред него се изправи страховита сянка, сякаш изникнала от прахта. Някаква гротеска, поглъщач, унищожител със зло лице; маска ли беше това? И този къс червено платно, изпънат между ръцете му? Амтеф изпищя и се обърна, за да побегне. Фатална грешка, защото това го остави незащитен за червената кърпа, която се уви като змия около гърлото му, за да пресуши дъха му завинаги.

[1] Мастабата е тухлена правоъгълна постройка с плосък покрив, обозначаваща място, където е погребан някой изтъкнат египтянин в древността; вид надгробна постройка. — Бел.прев. ↑

[2] Първоначално меджай били елитни военни части на нубийците, някои от които често били враждебно настроени към нашествениците египтяни, идващи от север. По-късно, в Новото царство, меджаите се присъединяват към египетската полиция, приемайки да служат на фараона, сиреч „ядат неговия хляб“, и впоследствие се превръщат в елитни фараонски части. — Бел.прев. ↑

[3] Нубийците са наречени лъконосци, тъй като били известни с изкусната си стрелба с лък. — Бел.прев. ↑

[4] Според митологията бог Хор разгромява Сет — в услуга на бог Ра, четири пъти в четири битки. — Бел.прев. ↑

[5] Сет често се използва като синоним на злото, хаоса и мрака в древноегипетската митология. — Бел.прев. ↑

[6] В Нубия е управлявал вицецрал — наместник на фараона. — Бел.прев. ↑

[7] Собек е древноегипетският бог на водата, изобразяван с глава на крокодил. Смятало се, че Нил извира от потта му. — Бел.прев. ↑

[8] Елитни гвардейски части на фараона. — Бел.прев. ↑

[9] Двете господарки е религиозен евфемизъм на Уаджет (богинята кобра) и Некбет (богинята лешояд), божества патрони на Древен Египет, почитани от всички след обединението на Долен и Горен Египет и поставени на короната на фараона. — Бел.прев. ↑

[10] Така се е наричал храмът на Амон в Древен Египет, Карнак; употребява се и за избрано, предпочитано място, символ на съвършена красота и хармония. — Бел.прев. ↑

[11] Бог на войната, Монту-Ра. — Бел.прев. ↑

[12] Богиня кобра, покровителка на Долен Египет. — Бел.ред. ↑

[13] Богиня на войната и разрушението, а също така и на споровете и изцелението, изобразявана с лъвска глава. — Бел.прев. ↑

[14] Особен вид боздуган, чиято ошипена топка е вързана на верига за дебела пръчка; представлява не само бойно оръжие, а и символ на властта на египетския фараон. — Бел.прев. ↑

[15] Град, разположен на Нил, при който реката прави голям завой. — Бел.прев. ↑

[16] В случая става дума за тотем, който представлява камък с гравирано изображение, но не на бръмбара скарабей, а на хиената Нема, богиня на аритите. — Бел.прев. ↑

[17] Васет е името на четвърти ном (административен район) на Горен Египет — района, в който се намирала столицата на нома и на Египет, Тива. — Бел.прев. ↑

[18] Вид благовоние, добивано от сок на смлени семена от мак, което било особено рядко и скъпо. — Бел.прев. ↑

[19] Елитна военна част. — Бел.прев. ↑

[20] Древноегипетски йероглифи, означаващи живот и щастие. — Бел.прев. ↑

[21] Златото безспорно е било на голяма почит в Древния Египет, но дълго време среброто е било по-ценено дори от него, тъй като се е срещало по-рядко. Вярвало се, че боговете имат кожа от злато, но костите им са от сребро. — Бел.прев. ↑

[22] Дребно животно от рода на маймуните. — Бел.прев. ↑

- [23] Задгробният свят на древните египтяни. — Бел.прев. ↑
- [24] Паметна плоча със свещени символи. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЪРВА

AR: ДА УДУШИШ

*Небето лее долу своя огън
и куполът му цял трепти.
Тресат се всички земни кости,
а звездите неподвижно спят.
Всевиждащият Хор минава в блясък всемогъщ;
Бог е той, чрез своите поклонници живее
и храни се чрез тези, които го боготворят;
на мъдрите от дробовете, на глупавите от сърцата
засища своя глад.*

Драматичният глас на Капелана на Кладата, жрец на екзекуциите, се носеше през горещия въздух над Хълма на Черепата. Той стоеше пред редицата на осъдените мъже, коленичили с извити ръце и с глави, отметнати назад, така че намазаните им с масло лица лъщяха на палещата слънчева светлина. Затворниците мърдаха неспокойно в дрънчащите окови и гледаха с ужас към дупките в земята и към острите колове, оставени до всяка една от тях. Това бяха нубийци, арити, същите, които бяха оцелели при клането в храмовия двор в Карнак. Гледаха ту към Капелана на Кладата, ту към господаря Амеротке, Главния съдия от Залата на Двете истини, присъстващ по нареждане на Божествената, за да наблюдава изпълнението на присъдата. До съдията стоеше господарят Валу, Очите и ушите на фараона, главен обвинител по всички престъпления, извършени срещу Великия дом. Амеротке, облечен в пурпурна тога, гледаше със състрадание към затворниците. Те щяха да умрат тук и да бъдат запратени към Далечния запад, лишени от ритуалите на Озирис,

набучени живи на кол на този скалист хълм. Коловете щяха да бъдат забити във вътрешностите им и осъдените щяха да се гърчат в агония, докато пустинният вятър запушеше ноздрите, очите и гърлата им с пясък. Ужасяващите им писъци и зловонието на кръвта щяха да примамят мършоядните — пернатите лешояди, късокосместите чакали, ивичестите хиени и свирепите лъвски глутници. Кошмарна смърт на зловещо място, тук, върху сухите пламтящи полета на ада!

Затворниците вече се бяха превърнали в купчина зеещи рани. Бивши носачи на царския паланкин, те и техните вече мъртви колеги бяха арити, убийци от кланицата, от Дома на смъртта, посветени на своята злокобна богиня, удушвачи, които убиваха жертвите си със свещени червени кърпи. Това бе установил Валу. Беше ги изтезавал в Дома на оковите, докато телата им не бяха подгизнали от кръв. В крайна сметка те не се прекършиха, нито си признаха нещо, освен че са действали по заповед на Сгеру, техния главатар, Мълчаливеца, с цел да принесат Хатусу в жертва на своята богиня. Сега всичко беше приключило. Те бяха осъдени от Амеротке и процесията за екзекуцията беше напуснала Тива веднага след пукването на зората, за да се отправи към Хълма на Черепа, където престъпниците щяха да посрещнат ужасната си смърт.

— Господарю! — каза *тедженът*, командир на ескадрона с колесниците и отговарящ за детайлите по изпълнението на екзекуцията, като остави групата на затворниците и поздрави Валу. — Господарю — повтори той, — присъдата ще бъде изпълнена скоро, нали така?

— Незабавно! — отговори Валу. Той завъртя дребното си тантуресто тяло, раздвижи слънчобрана си и хвърли бегъл поглед към Амеротке. Свинските очички на обвинителя бяха остри и черни като тежки ахати независимо от усмихнатите гънчици около устата му. — Господарю Амеротке?

— Присъдата ще бъде изпълнена незабавно — потвърди Амеротке.

Валу вдигна ръка. Палачите се раздвижиха, сграбчиха затворниците, вдигнаха ги високо над дебелиите заострени колове, които вече бяха забити здраво в каменистата земя. Първият осъден беше безпощадно набит на кола сред ужасяващи писъци и викове. Плисна кръв. Амеротке погледна към колесницата си. Конярят се

опитваше да овладее великолепия чифт дорести коне, които се изправяха на задните си крака, дърпайки блестящата, украсена с релефни изображения, колесница, и подрънкваха амунициите и окачените отстрани колчани със стрели. Човекът се мъчеше да предотврати попадането на кафявата сбруя в полуоската и в спиците на колелата. И другите коняри имаха подобни проблеми. Въздухът се раздираше от смразяващи кръвта звуци, докато набиваха на кола и втория затворник. Амеротке почувства как стомахът му се бунтува. Потта обилно квасеше голите му гърди. Той махна карнеоловия си нагръдник и го пъхна в торбичката, пристегнатата на широкия пояс около кръста му. С обутите си в кожени сандали крака нетърпеливо потърка посипаната с чакъл земя, а конете му отново заподскачаха и се вдигнаха на задните си крака. Златисточервеникавите пера, закрепени между ушите им, се поклащаха от горещия вятър. Амеротке усещаше, че трябва да се махне веднага. Обърна се, но Валу го сграбчи за китката.

— Господарю, Божествената каза, че ние трябва да наблюдаваме екзекуцията. Ние сме официални свидетели. Аз съм Очите и ушите й, а вие, вие сте нейният Върховен съдия.

— Обвинителю Валу — потръпна Амеротке и се дръпна от здравия му захват, — аз вече бях свидетел. Сега веднага махнете ръката си от китката ми! — блъсна той ръката на Валу и изсъска: — Аз съм свидетел, но всичко това просто не ми доставя удоволствие. Уведомете ме, когато приключи.

Той отстъпи настрани, а въздухът се раздра от нови изтерзани писъци. Погледна нагоре. Небето беше яркосиньо и фараонските кокошки — сивокрилите лешояди, вече се бяха появили и се рееха високо, а от далечината долиташе остър, смеещ се лай на хиена. Лееше се прясна кръв! Пустинните мършоядни хищници си точеха зъбите и ноктите.

Амеротке стигна до колесницата си, качи се в нея и изрита сандалите си, за да разтрие босите си крака в плетения ракитен под. Усмихна се на коняря, който отстъпи назад. Амеротке хвана поводите, цъкна с език и заговори нежно на дорестите коне, които продължаваха да потръпват неспокойно и да подрънкват амунициите. Той ги подкара напред и надолу по каменливия склон, ограждащ пустинята, която се простираше докдето поглед стига — огромно плато от блещукащи

светлини и тайнствени вълнисти форми. Нов писък раздра въздуха. Амеротке опипа къдрицата коса, която се спускаше покрай едната страна на лицето му — ексцентричен спомен за клетвата, дадена пред паметта на отдавна починалия му брат. Той премигна, за да паднат сълзите, причинени от парещия пясък и от жежкия ослепителен блясък на слънчевите лъчи, после прехвърли юздите в едната си ръка и вдигна диплите на тогата си, за да предпази с тях главата и лицето си. Грабна камшика и като го стисна здраво, изплющя силно над конете. Те откликнаха мощно, преминавайки от тръс в лек галоп. Камшикът отново изплющя. Колесницата потегли в пълен боен щурм. Коне, ездач и карета се залюляха в едно, летейки като стрела през горещите пясъци, а колелетата се плъзгаха леко и едва докосваха земята. Амеротке премести крака, за да заеме по-стабилна позиция и да запази равновесие, докато водеше конете, и се наслаждаваше на неистовия устрем на щурма, прочистващ ума му от ужаса, на който току-що бе станал свидетел. Остави конете да потичат на воля, после леко забави темпото им, когато видя двете стари, пресукани едно о друго палмови дървета — останки от някогашен древен оазис, сега почти изцяло превзет от пустинята. Подкара в лек галоп, усещайки как колелетата леко буксуват в пясъка, после обузда конете и ги отведе под рехавата сянка на палмите. Скочи и се опря на колесницата, проклинайки тихичко горещия пясък, който пареше краката му.

Спъна конете, после кръстоса крака в сянката на дърветата, като облегна гръб на ствола на едното от тях. Освободи лицето и главата си от диплите на тогата си и зарея поглед през пустинята. Затаи дъх, а душата му закопня за онези, които обичаше — Норфрет, неговата съпруга, Ахмазе и Кърфей, неговите двама синове; Шуфой, джуджето с обезобразеното лице, негов пратеник, приятел и компаньон. Затвори очи и извика своите мъртви родственици — родителите си, братята и сестрите си, които бяха отпътували в Далечния запад, за да почиват във вечните полета на никога несвършващите сънища. Амеротке разпери ръце и заприпява своята собствена молитва към Онзи, който вижда всичко, Вечното творение, Най-здравия, Най-силния, Първопричината и източника на всичко. През ума му мина мимолетната мисъл за статуите на създания с глави на Анубис, на Сет и на Зеленокожия Озирис. Беше му трудно да приеме толкова много същества за богове, гранитните им статуи с техните мъртви очи и

глухи уши. Припомни си молитвите на Мединет, един свещеник — пророк от Ахмин^[1], който се беше подвизавал из Тива и я бе очаровал със своята теория, според която Бог беше едно-единствено, вечно създание. Мединет беше обявен за еретик, но Амеротке беше запленил от неговите идеи, които определено бяха намерили подходяща почва в душата му.

Цвиленето на конете прекъсна унеса му. „Съжалявам — прошепна им той, — но първо трябва да се поохладите малко!“, после стана, отиде до колесницата, obu си сандалите, взе малкия мех за вода, направен от газелска кожа, и застана пред конете. Напълни шепата си с вода и им даде да пийнат, после разтри мускулите им с влажната си ръка. Надигна меха към устата си, отпи голяма глътка и отново приседна под сянката. Припомни си присъдата, която бе издал срещу нубийските убийци, и се опита да осмисли вихрушката от събития, която се беше разразила из Тива, разтърсвайки Великата къща^[2]. Спомни си последната си среща с Божествения кръг — Хатусу, с поглед, искрящ от ярост, Сененмут, разтревожен, Валу, с безконечните си въпроси, с острите си черни очи, които никога не спираха да шарят. Амеротке винаги си беше задавал въпроси за лоялността на Валу, защото той беше човек, който можеше да бъде подкупен, тъй като беше користолюбив; при това политическите интриги му се удаваха, както летенето — на птиците, политиканстването просто му беше втора природа!

Куфу, върховният жрец на храма на Нубия, Бузирис, прелестната му съпруга, и тяхната невероятно красива прислужница, хесетата Матайя, също присъстваха на срещата заедно с генерал Омендап и няколко други сановници. Гневът на Хатусу не знаеше граници. Беше нахлула на север, за да се разправи с една опасност, и докато отсъстваше, зад гърба ѝ беше изникнала друга. Настоящата опасност беше твърде сериозна и злокобна. Южната провинция Нубия беше източник на огромни богатства за Египет — дърво, слонова кост, абанос и скъпоценни камъни. И нещо по-важно — Нубия контролираше долните райони на Нил. Един бунт там можеше да причини невероятни проблеми и щети на Великата къща. Амеротке си припомни това, което знаеше той самият. Хората от Долна Нубия бяха с по-светла кожа; тези от Горна Нубия бяха с по-тъмен цвят, почти черни^[3]. Като цяло те бяха могъщ сбор от племена и родове, които

фараонът винаги държеше много изкъсо. Бащата на Хатусу, Тутмос I, ги беше разгромил решително в съкрушителна битка, беше обградил и завзел техните твърдини и беше приел Нубия под крилото си, сиреч беше я анексирал. Аритите, убийците от кланицата, бяха друг, различен проблем. Посветени на тяхната богиня хиена, те се бяха оттеглили в тайните си укрепления в Бекна, отказващи да се подчинят на жезъла и боздугана на Тива. Амеротке пое дъх, стремейки се да се отпусне и да си почине, като пресява различни проблеми. Първо, Хатусу беше нахлула на север, за да се разправи с морския народ. Победна кампания наистина, но почти веднага след това Нубия се беше вдигнала на бунт. И това не беше изненада — тази богата, могъща провинция винаги беше готова да изпробва мощта на фараона. Така че какво беше новото тук? Амеротке избърса лицето си. Появата на убийците арити обаче беше истински шок. Той примигна. Не беше време за подобни убийци и за техните кръвожадни култове и странни символи на вярата. В миналото и той, и мнозина други бяха давали съвети, че Бекна трябва да се обкръжи и да се срине до основи, така че да не остане камък върху камък на мястото ѝ. Този съвет беше пренебрегнат и сега Хатусу трябваше да плати тежка цена за това. Бяха я убеждавали, че Бекна е цирей върху кожата на Египет и че трябва да се разправи по най-бързия начин с него, светкавично, за да не се допусне атаката да ескалира в по-нататъшни безредици и да се надигнат вълнения в цялата провинция. Сега изглеждаше, че аритите са прекарвали последните двадесет години, ближейки раните си и увеличавайки влиянието си. Атаката срещу Хатусу в Карнак доказва, че те са проникнали в нубийския полк и дори нещо повече. Немалко меджай, тези изкусни съгледвачи на египетската армия, Очите и ушите на генерал Омендап, падаха поразени от някаква мистериозна, жестока отрова в лагера си във Фаинал или из Червените земи. Никой не можеше да каже защо и как са били избрани жертвите. Те получаваха халюцинации и страховити видения, преди да умрат в страшни мъки. Но как бяха отровени? Водоизточниците и провизиите се проверяваха най-щателно, но все пак убийствата се случваха. Амеротке подозираше, че изборът е случаен и цели причиняването на колкото е възможно повече хаос и страх, и предполагаше, че всичко това сигурно е работа на аритите. Меджаите бяха елитният корпус на армията. Ако техният боен дух бъдеше сразен още преди да започне кампанията,

какво щеше да се случи, когато Омендап предприеме настъплението си?

Освен това армията бе лишена от жизненоважна информация и атмосферата на безпокойство и подозрения се усилваше. Имперските куриери, използвайки както Нил, така и пътищата на Собек през оазисите, изчезваха като утринната роса, без да оставят никакви следи. Индивидуални пратеници, дори и емисари с въоръжен ескорт — никой май не беше в безопасност. Скоро след атаката срещу нея Хатусу, царицата фараон, беше изпратила Амеротке на юг от оазиса Синждар, по пътя към Първия праг, където за последно бяха забелязани няколко изчезнали куриери. Амеротке облегна глава на дървото и се загледа нагоре към кръжация над него лешояд. Истинска мистерия! Този усамотен и отдалечен оазис сякаш бе обитаван от духове. Малка горичка палмови дървета, обрасла с непроходим див прещип, ограждаше хранения от бликация извор басейн. Капеланът на оазиса, Небхер, който живееше в кирпичена къща на брега на Нил, не му беше от особена помощ, тъй като проявяваше загриженост главно за своята собствена дъщеря Исала — тя също бе изчезнала. Странен беше този Небхер, с мръсното си, угрижено лице, върлинещото си тяло и оскъдната си коса. Бивш свещеник в Параклиса на сълзите в храма на Изида, той беше награден с храмовия имот в Синджар и му беше предоставена службата на капелан в това доста оживено южно средище. Амеротке махна с ръка, за да отпъди насекомите, които кръжаха край главата му. Небхер изглеждаше не само разтревожен, но и дълбоко уплашен. За какво? Заради изчезванията? Амеротке беше направил щателни и задълбочени разследвания в селата на север и на юг от оазиса — никой не беше чул или видял нещо странно и нередно, не беше открит знак за насилие. Асурал, капитанът на стражата на Амеротке, и неговата кохорта войници, всичките изпечени, стари ветерани, бяха преобърнали надлъж и нашир целия район. Накрая Амеротке получи тяхното заключение — нищо! Пустинята и реката може и да бяха диви и безкрайни, но да се скрие труп, беше трудна работа. Нил винаги изхвърляше своите мъртъвци, а пустинята беше хранилка за ордите от препитаващи се с мърша животни. И все пак не беше открито нито кокалче, нито следа от поне един от всички изчезнали. Накрая Амеротке сам беше преброял укрепленията на Тимсах — високи кули, издигащи се над цяла редица сгради с рушащи

се стени, изоставени от всяка жива душа с изключение на пясъчните жители и пустинните скитници, които намираха подслон и убежище в техните сенки. Не беше открил нищо необичайно. Остана два пълни дни в Синджар, като се настани в едно близко селце. Установи само, че някои от онези, които бяха изчезнали, със сигурност бяха посетили оазиса. Небхер пазеше щателен регистър на разходите, правени във връзка с посещенията на официални лица, тъй като те подлежаха на възстановяване от Дома на среброто в Тива. Въпреки всичките си разследвания и издирвания Амеротке не откри нищо подозрително. Куриерите явно бяха посетили Синджар, а после бяха отпътували.

Съдията и охраната му се бяха върнали бързо в Тива, където ги очакваха още смъртни случаи сред меджайските съгледвачи, без да има никаква улика за това, какво или кой ги беше отровил. Същевременно Валу беше подложил на жесток разпит аритите, заловени в Карнак. При завръщането си Амеротке посети Дома на оковите, но въпреки изкусните умения на своите палачи Валу не беше успял да изтръгне нищичко от тях. Съдията нямаше друг избор, освен да произнесе смъртната присъда, а после да присъства и свидетелства на изпълнението на наказанието. Отпи още една глътка вода. Да, победата на Хатусу в Делтата със сигурност беше помрачена от разрастващата се криза, но имаше дори и нещо още по-лошо. Имотеп, някогашен служител на Тутмос I, бивш началник на Шпионите на Собек, който бе воювал срещу аритите в Нубия, беше намерен удушен в имението си, без да има никаква следа за това, как убиецът е успял да проникне в стаята при него. Още по-странни от това бяха докладите за голия неидентифициран труп, открит в градината на Имотеп, също удушен с прокълнатата червена кърпа, използвана от аритите. Ето такива мистерии очакваха Амеротке веднага щом се завърна в Тива.

Съдията бе стигнал до едно категорично заключение. Той бе убеден, че причинителят на настоящите проблеми се е притаил в Тива. Някой предумишлено всяваше хаос, безпокойство и смут, при това с блестящ успех. Бе нападната Хатусу! Духът на меджаите беше сломен. Лоялни нубийци бяха арестувани. Емисари и куриери, пратени на юг, изчезваха, сякаш се изпаряваха във въздуха. Последното беше наистина опасно, защото рушеше комуникацията на Божествената с Нубия. Амеротке надигна меха и навлажни лицето си. Зарей поглед в пустинята. Вятърът довя слаб пронизващ писък, после го отнесе в

далечината. Той затвори очи. Откъде трябваше да започне? Омендап искаше да се втурне незабавно на юг и да помете с огън и меч Нубия, да опожари до основи твърдината в Бекна и така да сложи край на размириците. Амеротке не беше съгласен. Той категорично препоръча армията да не тръгва на поход, докато кризата в Тива не бъде овладяна. Според него онзи, който бе организирил нападението срещу Хатусу, бе виновен и за смъртните случаи сред меджаите и за изчезването на куриерите, а също така и за подривната дейност в нубийския полк. Хатусу беше тази, която поиска именно онези нубийци да носят паланкина ѝ — всички имаха безукорни биографии и бяха известни с храбростта и предаността си, но все пак някой някъде, някога беше преобърнал сърцата им, дочаквайки подходящата възможност, и ги беше завербувал. Амеротке твърдеше, че Сгеру, Мълчаливеца, този, който ръководеше аритите, сигурно се намира в Тива. Естествено, подозренията бяха паднали върху храма на Нубия, онзи черен каменен комплекс от постройки, всепризнат символ на нубийската лоялност. Сега обаче доверието в него бе дълбоко разклатено. И все пак Куфу, върховният жрец, беше оказал решаваща помощ в осуетяването на атентата срещу Хатусу.

Който и да бе виновен, мрачно си помисли Амеротке, беше постигнал успех, далеч надвишаващ и най-големите очаквания. Хатусу и Сененмут бяха изключително разстроени и объркани. Великата къща не знаеше кой път да подхване и накъде да гледа. Армията не можеше да реши дали да тръгне на поход, или да остане в Тива. Амеротке дочу шум и погледна в посоката, от която идваше. Една колесница се носеше с гръм и трясък към него. Той въздъхна, изправи се и излезе от сянката. Кочияшът дръпна поводите, направи завой с колесницата едва удържайки конете, които нетърпеливо дърпаха да се втурнат назад.

— Господарю Амеротке! — офицерът засенчи очи с ръка срещу слънцето. — Господарят Валу каза, че всичко е приключило.

— Всички ли са мъртви? — попита Амеротке.

Мъжът поклати глава.

— Единият от предателите се уплаши, като гледаше как набиват другите на коловете, и предложи да изтъргува живота си. Господарят Валу — ухили се офицерът — заради вашата чувствителност, де, нареди всички да се преместят от Хълма на Черепата и каза да се присъедините към него.

Благодарение на решението на Валу ескортът с войниците от охраната му и палачите бяха напуснали хълма за екзекуции, който се бе превърнал в кървава площадка, постлана с черга от почервенели пера, хвърчащи от лешоядите и ястребите, дошли да пируват. Очите и ушите на фараона се беше оттеглил в малък оазис на пътя, водещ към главното шосе за Тива. Беше се настанил удобно върху преносим стол от акациево дърво, надигаше инкрустиран със скъпоценни камъни бокал и посрббваше сок от изцедени пресни плодове, налят от един слуга. Друг слуга държеше яркоцветен слънчобран над главата на господаря си.

— А, Амеротке — каза Валу и потупа възглавницата до себе си.

Съдията пристъпи в сянката и седна. Странна гледка. Валу, отпиващ деликатно, със слугата, приклепнал до него. Малко по-нататък войниците и другите наемници се опитваха да се скрият на сянка, където намерят, а точно срещу Валу седеше присвит един арит, с ръце, завързани за китките и вдигнати над главата. Чернокож ветеран от Горна Нубия, затворникът беше със ситно къдрава, прошарена със сиво коса, окървавеното му лице бе загрубяло и обветрено, а голото му изранено тяло беше набръчкано от годините. Взираше се в Амеротке, после погледна обратно към фараонския обвинител.

— Това е? — попита съдията.

Валу даде знак на арита.

— Нема — каза аритът.

— Нема? — попита Амеротке и отклони предложената му от Валу чаша. — Това е името на твоята богиня хиена.

— Ние сме част от нея — отвърна мъжът, — просто косми по нейния гръб.

— Но някога бяхте част от Египет? Вие душехте земята пред фараона! — възкликна Амеротке. — Вие ядяхте нейния хляб и се заклехте във вяроност на нашите богове.

— Грешка — прошепна нубиецът, гърчейки се от болка.

Без да обръща внимание на възклицанията на Валу, Амеротке измъкна кинжала си, наведе се и срязва въжетата, с които бе вързан нубиецът. Грубата връв изплющя и затворникът въздъхна с облекчение, свали ръце, после енергично започна да ги разтрива. Амеротке извика да му донесат мех с вода. Затворникът получи глътка, преди Амеротке

да му го вземе обратно. Съдията се протегна и опря острието на кинжала си във врата му.

— Страхуваш се от набиването на кол? — отдръпна кинжала си Амеротке. — Искаш да живееш?

— Да, господарю.

— Защо?

— Както казахте, аз наруших клетвата си — отговори аритът, но думите му прозвучаха някак цинично и Амеротке се запита дали разкаянието му е искрено, или само се преструва. — Искам да си вървя. Казах на господаря — кимна той по посока на Валу, — че за малко сребро, мех с вода, кама и тояга, нещо, което да увия около тялото си, малко хляб и изсушено месо, ще говоря.

— Това зависи — изсъска Валу, — от стойността на нещата, които ще кажеш. Ако лъжеш или ни подвеждаш, ще се присъединиш към другарчетата си на коловете! На лешоядите точно им се отвори апетит. Този ден ще свърши. Ще падне мракът. Още мършоядни ще дойдат. Мога да те набуча на кола още тази вечер преди залез, после да стоя и да слушам писъците ти.

За един кратък момент, за няколко удара на сърцето Амеротке съзря омразата, която проблесна в очите на затворника. Този мъж, помисли си той, все още не беше свършен, макар да твърдеше, че иска да си признае.

— Кажи ми — усмихна се Амеротке — какво е истинското ти име. Разкажи ми своята история.

Мъжът се прокашля да прочисти гърлото си. Той жадно гледаше към меха с водата. Амеротке му даде да пийне още няколко глътки.

— Аз съм от едно селце дълбоко в Юга. Баща ми се сражаваше на страната на Тутмос, бащата на фараона, и затова и аз заедно с други младежи се отправих на север като наемник. За кратко служих в армията на вицекраля на Нубия, после тръгнах да пътешествам, като служех ту на този, ту на онзи господар. Накрая пристигнах в Тива. Успях — получих хляб и сол, положих клетва и станах член на царския нубийски полк.

— И беше щастлив? — попита Амеротке.

Затворникът изкриви лице в гримаса.

— Нощем мечтаех за своето селце, за младата жена, която познавах, но както знаете, господарю, дните преминават в седмици,

седмиците — в години. Слънцето изгряваше, слънцето залязваше. Животът те хваща в капана си. Като човек, вървящ в тъмнината, правиш стъпка подир стъпка, без да знаеш накъде те отвежда пътят.

— Сражавал ли си се за фараона? — попита Амеротке.

— Да, сражавал съм се, а когато дъщеря му получи короната, отново положих клетва.

— Но какво се промени? — попита Амеротке.

— Аз служих предано на Дома на войната — вдигна рамене затворникът, — срещу теджену^[4] и шешу^[5]. Пътувах с кораб и се сражавах в кървави битки покрай горчивите води на Великото зелено море, както и в Червените земи, но също както моите другари мечтаех за Нубия. Станах свидетел на разрастването на мощта на Египет и на огромното съкровище, което той трупаше от данъците, налагани на моята родна страна. Знаехме за аритите, легендарните воители, които още се държаха в тяхното укрепление в Бекна. Нощем си разправяхме приказки от нашата страна, сърцата ни натежаваха и се изпълваха с тъга. Питаме се защо ядем египетския хляб и спим под чуждото небе.

— Но всички войници го правят — каза меко Амеротке. — Дали са египтяни, или чужди наемници, те винаги бленуват за дома, който не съществува, за някое момиче, което се сбръчква с възрастта, за семейството, което всъщност никога не са искали. Така че, какво конкретно се промени при теб? — той отново му даде меха с водата. Мъжът го взе. — Станал си офицер? — продължаваше да го притиска Амеротке. — Говориш чисто, с ясен език. Интелигентен си. Фараонът сигурно те е повишил и те е наградил с яка от злато и гривни от сребро.

— Получих всичко това — свали меха нубиецът и го подаде обратно на Амеротке. — Заради това бях избран да нося паланкина на фараона, когато тя се завърна в Тива.

— Чакам твоята история — настоя Амеротке. — Какво се промени и кога?

— Беше преди разлива — нубиецът хвърли бегъл поглед на Амеротке. — Времето в Тива беше много горещо, камъните сякаш пламтяха. Разбрахме, че фараонът събира войска за поход на север, но ние бяхме изпълнили воинския си дълг. През повечето време имаме възможност да разпускаме в казармите или да се шляем из града. Бях подочул слухове за посетители от Нубия. Хората се измъкваха навън

нощем. Провеждаха срещи в горещи, задушни стаи и всички млъкваха, щом влезех. После се свързаха с мен.

— Как? — попита Амеротке.

— Един от другарите ми, които току-що набихте на кол — горчиво се изсмя затворникът. — Той дойде при мен. Каза ми, че в определена винарна ще трябва да се срещна с някой, който има да ми разкаже една история. Естествено, бях любопитен. Разбихах, че се случва нещо важно, затова се и съгласих. Отидох с другаря си през нощта доста след като светлината бе угаснала и полицейският час бе настъпил. Коя винарна ли, господарю? Да си кажа правичката, не мога да си спомня къде точно е това място. Водеха ме по тесни като иглено ухо улички и сокаци, разкарваха ме нагоре-надолу явно за да ме объркат нарочно, а накрая ме бутнаха под една тента и ме напъхаха в някакъв вход. Стаята, в която ме въведоха, беше тъмна и вонеше ужасно. Светеше една-единствена лампа. В дъното чакаше една фигура.

— Мъж или жена? — попита Амеротке.

— Мъж — отговори му нубиецът. — Той знаеше името ми и ме повика да се приближа. Коленичих, спътникът ми, и той зад мен. Видях, че другарят ми е извадил камата си — усмихна се пленникът. — Трябваше или да приема онова, което ми бе предложено онази нощ, или да умра.

— Някои всъщност са отказали — намеси се Валу. — Не всички от другарите ти биха предали фараона.

— Вярно, вярно — сви рамене нубиецът. — Ние принадлежим на нашия свят. Някои от другарите ми просто изчезнаха. Началникът ни мислеше, че са дезертирали или са били заклани в някоя кавга с ножове. Никога не се задаваха въпроси. Винаги имаше готова изфабрикувана версия. Никой не любопитстваше.

— Но мнозина от вас са приели това, което онзи непознат ти е предложил — настоя Амеротке. — Което беше?

— О, най-напред просто една история — отговори уморено аритът, — история, която бях чувал толкова пъти преди. Красотата на Нубия, благородството и достойнството на нейния народ, начинът, по който е била потискана и плячкосвана от Египет. Че нубийците копнеят да бъдат свободни. Слушах и кимах в съгласие, защото това, което той казваше, беше истина, нещо, което обичайно се разправяше

край нубийските лагерни огньове. Попитах какво общо има това с мен. Аз бях роб на фараона. Служех в гарнизона в Тива. Какво предлагаше той? След това мъжът се представи като пратеник на Сгеру.

— Мълчаливеца? — попита бързо Амеротке. — Кой е той?

— Нашият водач — отвърна мъжът. — Живото въплъщение на Нема. Той проповядва култа към нея, той приема обетите от тези, които ѝ се посвещават. Непознатият заяви, че е пътувал от Нубия, за да се срещне с мен, после заговори за семейството ми.

— Аха — прекъсна го Амеротке, — разбира се. С едната си ръка ти е предложил мечтата, а с другата — заплахата. Имаш близки, роднини, нали?

— Разбира се — отговори нубиецът. — Аз принадлежа на своето племе. Селото ми е известно, както и хората, които имат родствена връзка с мен.

— А Нема? — попита Амеротке. — Знам нещичко за твоята богиня, но по-подробно?

— Тя е едновременно разрушителка и създателка — отговори нубиецът. — Тя властва над всички неща и вижда всички неща. Това проповядваше Сгеру. Аз трябваше да бъда предан на Нема, а не на фараона. Беше ми обещано, че ако стана неин посветен и отдаден последовател, ще намеря истинско щастие както в този, така и в следващия живот. Щях да се завърна в Нубия, окичен със слава и великолепиe. Щях да бъда тачен и възхваляван като герой. А когато дойдеше ред да умра, нямаше да имам нужда от жреците на Озирис. Или от онзи, който носи кучешката маска^[6]; тялото ми щеше да бъде оставено на лешоядите, а душата ми щеше да се наслади на прегръдката на Нема.

— И ти повярва във всичко това? — попита Амеротке.

— Толкова, колкото и вие, господарю, вярвате, че след като умрете, вашата *ка* отпътува във Вечния запад. Защо да не вярвам? Култът към Нема е популярен в Нубия, мнозина го изповядват тайно.

— Но има и нещо повече от това, нали? — намеси се Валу. — Трябвало е да направиш жертвоприношение на Нема?

— Да, говорителят на Сгеру заяви, че ще бъде избрана определена жертва специално за мен. Трябваше да използвам свещената червена кърпа, за да извърша жертвоприношението.

— Но не ти беше казано кой точно ще бъде обектът ти? — попита Амеротке.

— Разбира се, че не! Тази информация щеше да ми се даде по-късно, едва след като приемех да дам обета.

— И ти прие ли?

— Как мислите? — цинично се усмихна нубиецът. — Бях сам в тъмна стая, далече от останалите си другари, мъжът, стоящ току зад гърба ми, беше готов да ме убие при първия даден знак. Имах роднини в Нубия, те бяха застрашени. От друга страна, пратеникът говореше за осъществяването на мечти, които аз самият също споделях.

— И тогава?

— Той поиска от мен да дам обет. Бях ли готов? Казах, че съм готов. Дадох ми бокал с вино, най-хубавото, което някога съм вкусвал. Казах ми да го изпия бързо, и аз го направих. Сигурно в него имаше някакъв упойващ еликсир, защото се почувствах така, сякаш се нося по вода. Усещането не беше болезнено, но дълбоко чувствено, същото, което изпитваш, когато легнеш с млада, здрава и страстна жена. Загубих съзнание. Когато се събудих, се намирах отново на мръсната улица, а моят другар се хилеше над мен.

Амеротке се наведе. Вече не забелязваше мърморенето и бърбенето на охраната, прахта и вятъра, нито пък мислеше за кървавата гледка, на която бе станал свидетел. Проучваше внимателно затворника, чудейки се дали казва цялата истина: отговорите му имаха своята логика, но защо се изповядваше пред тях сега?

— И така, значи ти стана един от аритите? — попита го Амеротке. — Член на тази тайна секта. Как можеш да различиш тези, които са членове, от онези, които не са?

— Имаме свои кодове и знаци, символи, които можем да надраскаме в прахта или във вино, разлято по масата. Организираните сме в групи от по десет души. Аз станах главатар на моята десетка.

— Но ти никога не си извършвал кърваво жертвоприношение? — попита Амеротке. — Да удушиш някого?

— Не съм ли? — усмихна се затворникът. — О, правил съм го. Имаше някои приятелчета, на които не можеше да се има доверие. Онези, които първо дадох обет, а после започнаха да се дърпат, както и тези, които за жалост ставаха твърде любопитни. Бяхме много бдителни за шпиони и предатели. Животът е евтин. Телата могат да

бъдат продавани и купувани. Някои от нас направиха кърваво жертвоприношение, на други беше наредено да изчакат своите нареждания. В едно нещо обаче бяхме сигурни. Това, което правехме, го правехме за славата на Нубия и един ден щяхме да съборим властта на фараона. Трябваше да чакаме знак.

— Какъв знак? — попита Амеротке.

— Казано ни беше, че когато бъде даден, ще го разпознаем. Междувременно аз живеях моя нов живот. — Затворникът се поизпъчи. — Все едно че годините бяха изчезнали. Вече не бях част от Египет, а от Нубия. Бях предан на Нема, а не на фараона. Вече се бях отличил в битките. Четири пъти бях отнемал вражеска глава. На мен бе възложено да организирам пренасянето на паланкина на фараона. Останалото беше толкова лесно. И щяхме да успеем, ако не беше Куфу — изплю името му затворникът.

— Ти го презираш? — попита Амеротке. — Върховният жрец на храма на Нубия?

— Предател, псе на фараона, нейно оръдие. Души земята пред нея! Какво знае той за Нема, за истинската религия на Нубия, за хората, които е предал? О, той може да парадира из своя храм също като фараон в двореца си, но Куфу вече е осъден като предател. Той и неговата кучка, жена му Бузирис, може и да са от нубийска кръв, но чрез предателството си са станали повече египтяни от всеки египтянин — затворникът се обърна настрана, изкашля се и се изхрани на земята.

— И Куфу, и жена му са в списъка на набеязаните жертви, така ли? — попита Валу.

— Те са предатели и еретици; кланят се на египетските богове, ядат хляба на фараона и пият нейното вино. Те са лакеи в нейния двор! Също като останалите й жреци, питомни паленца! А освен всичко това — премина в ръмжене гласът на нубиеца — те нямат чиста кръв!

— Чиста кръв?

— Питай него! — посочи аритът към Валу.

— Е, обвинителю? — Амеротке се обърна към Очите и ушите на фараона.

А обвинителят просто си седеше, дъвчейки ъгълчето на устата си, и се взираше в арита.

— Кажи му! — настоя затворникът. — Кажи му това, за което питаше нас!

— По време на разпитите — бавно отвърна Валу — аз издигнах хипотезата, че Сгеру би могъл да е някой от йерархията в храма на Нубия.

— Имате предвид жреца Куфу или жена му?

— И това е възможно — отвърна Валу. — Знаем за хора, които са имали власт и които са заговорничили срещу фараона. В крайна сметка държавната измяна остава скрита, а ако успее, вече не е измяна, нали?

— И какъв беше твоят отговор? — обърна се отново Амеротке към затворника.

— О, аз ще ви кажа какъв беше — бързо го пресече Валу. — Очевидно Сгеру е от най-чистата царска кръв на Нубия, аристократ. Забранено е за всеки, който има смесена кръв, един вид всеки, който е мелез, да бъде допускан до кръга на аритите. Жрецът Куфу и жена му Бузирис са от смесено потекло. Бащите им са войници, египтяни по произход, само майките им са нубийки. Може би си спомняте — отсечено и сухо продължи Валу, — че жрецът Куфу и съпругата му бяха изпратени като посланици в Нубия веднага след бунта, избухнал там. Но бяха отхвърлени като нечистокръвни и обявени за недостойни да се срещат с нубийските вождове. Не, не, господарю Амеротке — поклащаше се напред-назад Валу, — според този човек и според другите Сгеру не само трябва да има чиста кръв, а да е и от царско коляно. Не е ли така?

Полузатворил очи, затворникът леко кимна с глава.

— Тогава кой би могъл да е Сгеру? — продължи да настоява Амеротке.

Затворникът вдигна рамене.

— Офицер — отговори той, — свещеник, просяк от улицата...

— А атаката срещу фараона — продължи разпита Амеротке, — как точно я организира Сгеру?

Затворникът облиза устни и се загледа нагоре към клоните на дървото.

— В Тива беше всеизвестно — отвърна бавно той, — че Божествената кучка...

Амеротке вдигна ръка, за да спре опита на Валу да възрази на обидата.

— Фараонът — самодоволно и мазно се захили аритът — иска да покаже доверието си в нубийския полк. Ние бяхме избрани да носим

паланкина ѝ. Веднъж щом се стигна дотам — сви рамене той, — вече беше лесно. Тайно, в глуха доба, аз бях призован на среща и ми бяха дадени инструкции. Уговорихме се, че щом влезем в храма, в сърцето на главния им бог в Карнак, ще извършим нашето жертвоприношение и ще изпратим фараона на Запад — кървав дар за Нема.

— Но вие сигурно сте били наясно, че всички останали ще бъдат извънредно бдителни?

— Виждали ли сте някога нападение на пепелянка? — леко се засмя затворникът. — Ето, толкова бързи сме ние.

— Но не и през онзи ден — настоя Амеротке. — Провалихте се. Направихте грешка.

Мъжът кимна.

— Аритът, когото изпратихме да удуши фараона, беше убит на мига. Той направи грешката, едно малко забавяне, което обаче се оказа фатално, защото Куфу, това дресирано питомно псе, се оказа по-бърз.

— А защо удушаване? — попита Амеротке. — Защо аритите вярват, че техните жертви трябва да бъдат удушени с червена кърпа?

— Червеното платно е символ на кръвта. Когато удушаваме някого, ние хващаме като в капан не само душата, *ка*, но и духа в тялото и ги представяме като завършена, цялостна жертва на нашата богиня. Забележете, дух и тяло — затворникът се наведе и размаха кокалестия си пръст. — Господарю съдия, трябва да бъдете внимателен, както и вие, господарю Валу: вашата работа в Дома на оковите не остава незабелязана. Трябва да направите подходящо всесъжение на нашата богиня — за тези, които екзекутирахте тази сутрин.

— И колко арити има в полка? — попита Амеротке, без да позволи на затворника да го плаши.

Нубиецът разпери ръце.

— Колко песъчинки има в една чаша? Организираните сме в групи от по десетима. Това, което знае всяка една десетица, е сведено до стриктен минимум. Аз се срещам с моя старши в най-тъмни нощи. Ние продължаваме да действаме като... — аритът замълча за миг.

— Вие бяхте лоялни служители на фараона, нали така? — рязко каза Валу. — И всъщност сте станали предатели. Може би все пак трябва да те набуча на кола?

— Вие ми дадохте думата си, господарю Валу, храна, сребро, нож, тояга и дрехи. И ще изчезна.

— Но къде ще отидеш? — попита го Амеротке. — Не можеш да се върнеш при своите хора.

— Мога да се запиля надалече, мога да изчезна от лицето на земята — отговори нубиецът. — Мога да сменя името си, да потъна завинаги.

— Но защо реши да направиш самопризнания? — попита Амеротке. — Така губиш всичко: своите хора, своето племе, своите мечти, своята Нема. Сигурно отмъщението ѝ ще те преследва?

— Аз съм войник — нубиецът се протегна, за да облекчи схващането в гърба и врата си. — Преди всичко съм войник. Тази сутрин не исках да бъда набит на кола. Може би нощес ще съжалявам, че не съм го пожелал, но сега търся живот. Вие, господарю Валу, ми дадохте вашата дума.

— Кажи ми — Амеротке разтри ръцете си, чувстваше и глад, и жажда. Освен това беше убеден, че този човек е лъжец, но искаше да изкара играта докрай. — Този Сгеру що за човек, мислиш, че е?

Затворникът вдигна вежди, примигна и зазяпа настрани.

„Ти лъжеш“, помисли си Амеротке. „Ти умишлено ни водиш по своите фалшиви пътеки, но към какъв край?“

— Господарят съдия ти зададе въпрос — рязко каза Валу.

— Не знам — отговори затворникът, — но може да е и човек с власт, някой високопоставен и образован, с голяма физическа и духовна сила, високоуважаван.

— А бъдещето?

— Бъдещето? — затворникът тихичко се засмя, сякаш на самия себе си. — Какво бъдеще, господарю съдия? Вие сте изправени пред бунт в Нубия. Аритите вилнеят из Тива — те почти убиха вашия фараон. Бъдещето е в ръцете на Нема. Тя ще реши.

Амеротке се изправи и щракна с пръсти, за да повика охраната.

— Вие ми обещахте живота — каза нубиецът.

— Ще получиш живота си — усмихна му се Амеротке. — Но все още не. Ще бъдеш закаран обратно в Тива, в Дома на оковите. Там ще има и други въпроси към теб. Не е ли така, господарю Валу?

Обвинителят кимна.

Амеротке забеляза нервния поглед в очите на Валу и се зачуди дали затворникът не бе успял да го уплаши. Разходи се под сянката на дървото, после се върна обратно.

— Познаваш ли стария воин Имотеп, бивш главен съгледвач в Шпионите на Собек? Преди да тръгна от Тива, получих съобщение, че той също е бил посетен от арити. Удушили са го в имението му, Дома на гората, в неговата Къща на тишината...

— Познавам Имотеп — отговори мъжът, — както и служителите от имението му.

— И? — попита Амеротке.

— Те са предатели, сътрудници на врага, родоотстъпници. Такива ренегати ще бъдат пометени в деня на нашето велико възмездие.

Амеротке прилекна и се загледа в пленника. „Ти лъжеш“, помисли си той. „Всичко, което ни казваш, е репетирано, подготвено, с изключение на този въпрос за Имотеп — не знаеше какво да кажеш, не го очакваше“.

— Господарю Амеротке?

Съдията отиде при Валу, който го дръпна на достатъчно голямо разстояние, за да не ги чува затворникът.

— Време е да се връщаме в града — просъска му Валу, опрял ръце на бутовете си, като го гледаше ядосано. — Имаме признанията му. Ще ги приложим към моя рапорт, предназначен за очите на Божествената. Ще ви изпратя копие.

— И къде ще закараме нашия затворник?

Валу се усмихна тънко.

— Ей, ти! — махна той на един войник от охраната. — Отиваш в града да намериш първожреца Куфу в храма на Нубия. Кажи му, че карам един арит при него, за да го разпита в Дома на оковите. Тръгвай веднага.

Войникът вдигна ръка за почест и се втурна по прашния път.

— Защо в храма на Нубия? — попита Амеротке.

— Господарят Куфу трябва да изслуша нашия затворник. Куфу е върховен първожрец, лечител, нубиец. Той е сведущ в историята и обичаите на своята страна. Така че, хайде — пристъпи Валу към затворника и го ритна по крака — да се връщаме в Тива.

— Вие обещахте! — изгледа го кръвнишки мъжът.

— Казах, че бих те освободил — ухили се Валу. — Никога не съм споменавал кога и къде. Хайде! — той плесна с ръце. — Време е да вървим.

[1] Район на източния бряг на Нил, столица на Девети ном на Горен Египет, със светилище на бог Мин, аналог на гръцкия бог Пан. — Бел.прев. ↑

[2] Първоначално думата „фараон“ е означавала голяма (велика) къща, а впоследствие — стопанин на голямата, или великата къща. — Бел.прев. ↑

[3] Приблизително половината от населението на Нубия — и на днешен Судан — се състои от представители на негроидната раса, а другата половина е от арабо-семитската група и е с по-светла кожа. — Бел.прев. ↑

[4] Или техену — жителите на Либия. — Бел.прев. ↑

[5] Номадските племена от пустинята. — Бел.прев. ↑

[6] Жрец на Анубис, бога на мъртвите, с глава на чакал, който често се обърква с куче; жреците на Анубис и на Озирис извършват погребалните ритуали по балсамирането. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ВТОРА

НЕК — УБИЙСТВО

Извири рог. Кортежът се строи и охраната потегли. Валу се качи в колесницата на Амеротке и се настани до него, а групата на палачите заедно с окования затворник помежду им завършваше колоната. Слязоха на главния път, отвеждащ до извисяващите се пилони на двукрилата Сфинксова врата. Надувайки раковинния си рог, вестоносецът на Валу и група наемници, вдигнали вимпели в синьо и златно, на които се виждаше йероглифът *Джсед*, означаващ „Господство“, бързаха напред, за да разчистват пътя. Охраната разбутваше магарета, носилки и двуколки, тълпи от селяни, фермери и рибари, огъващи се под тежкия товар на кошове и дисагите си, натоварени с всевъзможна стока. Дори и група палачи меджаи, влачеци през прахта дървена носилка, върху която бе проснат осъден мародер на гробници, увит в овча кожа, се отдръпна и спря, за да стори път. Ритаха окървавеното мръсно покривало, метнато върху пленника, с твърдите си, мазолести боси крака, за да го принудят да спре да пъшка и да охка. Група пътуващи музиканти, понесли маските и реквизита си, натрупани на висока купчина върху дървена платформа, се оказа твърде пияна, за да се отдръпне овреме, и бе пометена от пътя от градушката на ударите, сипеци се от тоягите и криваците на войниците от охраната на Валу.

Амеротке забеляза, че суматохата и глъчката, типични за подобни тълпи, внезапно стихват при приближаването им. Нищо враждебно или застрашаващо — просто всички се стряскаха и смълчаваха, щом зърнеха голия окървавен арит. Същото стана и когато влязоха през градската врата под дрънкането на цимбалите и рева на роговете. Тръгнаха по широкия Път на сфинкса, засенчван от извисяващите се в дълга редица черни сфинксове, изваяни от ярко блестящ на слънчевата светлина базалт. Хората от града и околностите се тълпяха шумно по него и се блъскаха едни други, проправяйки си път към различните пазари, подслонили търговците от отделните

браншове — килимари и медникари, продавачи на благовония и тъкачи, майстори на сребърни и златни изделия. Всички спираха, щом зърнеха групата на Амеротке. Същото правеха и търговците без официални разрешителни от Града на мъртвите. Те бяха прекосили Нил откъм Некропола със своите подноси и кошници, пълни с макети и модели на погребални сандъци, ковчези, саркофази, шабти^[1], обзавеждане за гробници, погребални делви за вътрешностите на мъртъвците, амулети и дори образци от стенни рисунки и фрески — всичко за онези, които пожелаят да си купят погребални стоки за подготовката на своето последно пътешествие към Далечния хоризонт. Те спираха да позаяпат процесията на съдията, после хващаха кошовите си и бързешком се оттегляха. Още по-бързи бяха хората скорпиони и хората гущери^[2], които сновяха из тълпата в търсене на лесна плячка сред суматоката на тълпата и най-вече сред по-лекомислените и доверчивите. Амеротке зърна няколко лица, които му бяха познати от съда. Подобни мошеници и криминални типове, както и всички тези нелегални амбулантни търговци, обикновено внимаваха любопитството им да не им изиграе някоя лоша шега и гледаха да не се навират в очите на органите на реда. И все пак хищниците бяха навред, ловуващи на глутници, особено сега, когато нубийската полиция беше затворена в своите казарми.

Шумната глъчка около сергиите по булеварда стихваше, когато минаваше свитата на Амеротке. От време на време се чуваше някой случаен вик или дюдюкане, но всички бързо се връщаха към обичайната си работа. Група млади жени в ярки и натруфени дрехи се бяха струпали до една сергия за предсказване на бъдещето. По вратовете, по пръстите, по китките, а и по целите им ръце, чак до раменете, проблясваха на светлината красиви брошки, яки, нагръдници, колиета, обеци и пръстени. Младеж с боядисано в зелено лице, наметнат с разноцветен плащ, предлагаше да им предскаже съдбата, като им хвърля кости. Продавач на балади се опитваше да му отмъкне клиентките с любовните си поеми и беше възнаграден с порой от проклетия и ругатни. По-нататък група шумни гуляйджии, току-що подпийнали на някакъв банкет, подвикваха: „Хатор е богинята на пияниците“, и продължаваха веселбата си, като дразнеха някакъв човечец, повел маймунки на верижка, които можеха да представят всякакви забавни маймунджилъци. Свещеници в бели роби и

леопардови кожи, праметнати като шалове през раменете, високомерно разблъскаха множеството, за да минат. Наемници, търгаши, странници, скитници, чужденци от Великото зелено море, бъдещи подозрение със светлите си коси и странните си очи, несигурно се придвижваха през тълпата.

Още по-нататък, на ъгъла на Пътя на сфинкса, бе седнала едногърба камила. Група пясъчни жители, с глави и лица, почти изцяло скрити от увитите около тях огромни бели шамии, шумно се караха с един пътуващ продавач на храна, който отказваше да махне натоварената си с подноси двуколка. Въпреки ужасната воня на всички смесени миризми, които се носеха отвсякъде, Амеротке долови характерната нотка на салата от бакла с типичния лимонов аромат, както и на задушено зеле, подправено с чесън. Той дръпна леко юздите на конете и се усмихна. Тези кухненски миризми го накараха да се замисли за дома си. Неволно се зачуди какво ли ще му поднесе Норфрет за хапване тази вечер и разсеяно се загледа в група войници, които подхванаха шумна кавга. Хвърли поглед към тълпата, после и към палачите, които пристъпиха напред, за да видят какво става. Валу слезе от колесницата, за да повика един от офицерите си. Амеротке долови нещо нередно в навалицата от дясната му страна. Зашари с поглед сред множеството. Пясъчни жители с качулки и маски си пробиваха път към него. Гърлото му пресъхна. Това не беше обикновено произшествие!

— Валу! — извика той, метна поводите настрани и скочи долу точно в момента, в който двама пясъчни жители успяха да се промъкнат през тълпата и се хвърлиха като ловни хрътки към фараонския обвинител. В ръцете им се развяваха червени кърпи. Амеротке измъкна кинжала си и го метна към водача на нападателите; точен удар — успя да го пронизе дълбоко в гърлото. Той се олюля и политна назад, после се свлече, блокирайки пътя на съучастника си, който се спъна в него и щом понечи да се изправи, бе посечен от един от офицерите на Валу. Трети нападател изскочи от гъстата тълпа и се хвърли върху обвинителя, а останалата част от охраната беше подложена на атака от други пясъчни жители, които с отчаяни усилия бяха успели да се промъкнат до тях през навалицата. Валу бързо се опомни от изненадата, хвърли се срещу новия нападател и разпра корема му с ножа си. Това спря нападението. Тълпата се беше

разбягала, а аритите, които не бяха посечени, просто изчезнаха, сякаш се стопиха.

Валу измъкна ножа си от нападателя, стана, разбута околните и заби върха на ножа си в лицето на затворника. Носът на арита се превърна в кървава каша. После обиколи повалените нападатели. Трима бяха убити на място, а двама все още се давеха в кръвта си. Валу бързо преряза гърлата им и се втурна към ъгъла, но онези, които бяха предизвикали задръстването, бяха изчезнали, макар и не преди да удушат странстващия търговец на храна. Той лежеше проснат сред подносите си с патладжани и сусамови сладки, а червената кърпа беше здраво стегната около гърлото му. Представляваше страховита гледка — опулени очи, изблещен език, зловещи червеникави петна, избили по кожата на лицето. Валу се огледа свирепо наоколо, сякаш аритите все още можеха да се таят наблизо.

— Да вървим! — повика го Амеротке.

Валу неохотно го последва. Войниците оградиха в кръг колесницата им. *Тедженът*, старшият, шумно настоя, че преди да стигнат до храма на Нубия, охраната трябва да стои по-близо до тях. Амеротке не възрази. Отиде до най-близкия труп, коленичи и дръпна покривалото, скриващо лицето му. Беше нубиец.

— Много сериозна работа — каза Амеротке и погледна Валу, който продължаваше да кипи от гняв. — Тези нападатели безспорно са от нубийския полк. Войници, които са се заклели във вярност на Божествената. Чудя се защо ни нападнаха.

— За да убият затворника ни.

— Може би — промърмори Амеротке, стана и леко докосна Валу отстрани по лицето. — Или е нещо по-лошо. Дръзко, безочливо нападение в Града на скиптъра, седалището на фараона Бог, при това срещу Главния съдия и Обвинителя на Божествената, които е трябвало да бъдат жестоко и публично принесени в жертва на тяхната богиня хиена — той погледна назад към затворника, който се държеше за разраненото лице, и промърмори: — Нито го убиха, нито го спасиха.

— Защото ги разгромихме! — подигравателно каза Валу. — Е, време е вече да вървим.

Кортежът бързо потегли през града. Амеротке нямаше време да обръща внимание на гледките и звуците, нито на вихъра от боричкащи се миризми и аромати; всичко беше в размазани цветове, а

шумотевицата наоколо сякаш бе замъглена от мислите му. Как, чудеше се съдията, аритите бяха узнали, че ще докарат затворник обратно в града? Усмихна се тънко. Не биха могли, не и преди двамата с Валу да са напуснали Хълма на Черепата. Амеротке беше сигурен, че не друг, а той и обвинителят са били обектът на атаката и че другата цел на нападателите е била да се подиграят на фараона. Макар аритите да не им бяха изпратили своите предупредителни скарабеи — онези свои зли поличби от малко късче чер камък с груба бяла рисунка на дебнеща хиена. Изведнъж Амеротке се сепна и дръпна юздите така силно, че Валу загуби равновесие и се катурна настрана.

— Господарю съдия! — възнегодува той.

— Скарабейт! — възкликна Амеротке. — Аритите не са ни изпратили тяхното предупреждение, макар винаги да го правят. Или поне не са го изпратили лично на нас — горчиво добави той. — Сигурен съм, че скарабеите се намират в домовете ни; заплахата е отправена срещу нас и семействата ни.

Валу незабавно повика един от офицерите си.

— Изпрати шестима войници — изръмжа Валу, — трима в дома на господаря Амеротке и трима в моята къща, за да проверят дали всичко е наред. Питай дали не са получили писмо или подарък, изобщо има ли нещо неестествено? Войниците да останат там до завръщането ни у дома.

Офицерът отдаде чест и побърза да изпълни нареждането.

Валу вдигна полите на робата си и енергично избърса потното си лице с тях.

— Клетата ми дъщеря — прошепна той. — Ако тези хиени я застрашат с нещо...

Амеротке цъкна с език и изплющя силно с поводите. Валу беше дълбоко разтревожен за единствената личност, за която го беше грижа на този свят. Обвинителят прекарваше всеки миг, в който бе свободен от официалните си задължения, с любимата си дъщеря, която наричаше истинското сърце на моето сърце. Амеротке остана спокоен. Норфрет имаше остър ум и беше много съобразителна, а пък Шуфой, независимо от настоящото му увлечение по магии и пророчества, винаги беше нащрек и реагираше своевременно при всяка опасност. Въпреки самообладанието му обаче непресекващият порой от проклетия, които Валу сипеше, задълбочиха тревогата и на Амеротке,

докато си разчистваха път през гъмжащата тълпа в квартала на майсторите на саркофази, за да стигнат до храма на Нубия. Комплексът беше обграден от величествени стени. Стройни пилони, увенчани с флагшокове, се извисяваха от двете страни на огромните порти, строго охранявани от поделения на имперския полк на Изиди. Те минаха покрай тях и влязоха на територията на храма, в която група сгради обграждаше централния параклис, посветен на Амон Ра от Тива. Амеротке бе посещавал това място и преди и докато другите храмове общо взето представляваха гора от бели и розови камъни и злато, храмът на Нубия беше уникален по своя облик. Повечето от постройките бяха в тъмни оттенъци — пълен контраст на онова, което Амеротке обичаше да нарича другото място на светлината. Но както и другите храмове, така и този на Нубия беше един мъничък самостоятелен град, с тучни градини, сенчести алеи и открити обширни вътрешни дворове, в които статуи и обелиски блестяха ярко на слънцето. Земята бе набраздена от множество специално прокопани канали, препълнени от бистра, искряща нилска вода. Те освежаваха и напояваха плодородния чернозем, специално внесен от Ханаан, за да се отглеждат на него пъстри цветя, зелени ливади, билки, храсти и тучната овощна градина с най-разнообразни плодни дървета. Оживено място беше това, тук се издигаха Домът на живота, Домът на миртата^[3], множество параклиси, канцеларии, градини и павилиони, пекарни и пивоварни, конюшни и хамбари, складове и ковачници. Свещеници си бърбеха с поклонници, дошли на посещение в храма. Търговци продаваха стоките си, а жреците на ухото бяха приседнали в сенчестите галерии в очакване на онези, които ще пожелаят да излеят душата си и да се покаят за някой грях или за обида на божествата. Хармонията се нарушаваше единствено от мученето на животните и писъците на птиците, събрани за вечерното жертвоприношение. Какофонията им почти заглушаваше припяването на хора, репетиращ химните си, както и подрънкването на сistrата, докато хесетите упражняваха свещените си танци. Откъм конюшните и месарниците се носеха миризми, които се смесваха с острия дим от жертвоприношенията, както и със сладкия дъх на зехтин, парфюм и ароматен тамян. Тук Амеротке не чувстваше нито страх, нито лоши предчувствия. Самата Хатусу бе уверила храма на Нубия в своята любов, а първожреецът Куфу тържествено бе заявил на Божествената

безсмъртната лоялност на своя храм независимо от това, което се случваше там, далеч на юг.

В Двора на чинарите, мястото, в което се приемаха важни посетители, около тях се струпаша няколко коняри, дякони и слуги, за да разседляят и разпрегнат конете им. Красиви хесети, с гъсти, намазани с благовонни масла и закичени с цветя перуки, с оскъдни одеяния, състоящи се от леки фустички около талиите и газени воали, драпирани около едрите им сочни гърди, се плъзнаха напред, потраквайки гривни, и им поднесоха купи с парфюмирана вода, за да си измият ръцете и лицата. Други хесети им предложиха кани с напитки от най-вкусни и току-що изцедени пресни плодове. Амеротке и Валу пийнаха, за да се освежат. Матайя, главната хесета, стоеше отстрани — висока, елегантна, изящна и поразително красива. Богатата ѝ, напоена с благовония, перука обрамчваше лицето, сякаш изваяно от черен абанос, огромните ѝ блестящи очи сияеха, чертите на лицето ѝ бяха съвършено оформени, а пълните ѝ сочни устни бяха леко отворени в най-гостоприемна усмивка. Беше облечена в надиплена ленена роба, а на краката ѝ имаше посребрени сандали. Носеше малко на брой бижута — само фини златни гривни и огърлица от най-чисти карнеоли. Фини седефени обици, подобни на капчици, висяха на сребърни верижки от ушите ѝ, а когато тръгна грациозно напред, от робата ѝ се разнесе прекрасен аромат на син лотос. Тя спря пред тях, събра дланите на двете си ръце и изящно им се поклони.

— Господари мои, приветствам ви с добре дошли от името на върховния жрец Куфу и господарката Бузирис. Те ви очакват в Залата за аудиенции; в момента имат посетители по един спешен случай. Може би сте чули за ужасната смърт на Имотеп, бившия главен съгледвач?

— Караме един затворник с нас — прекъсна я грубо Валу, посочвайки сгърчения на земята арит, върху чиито голи тела беше метнато парче грубо зебло. — Трябва да бъде затворен в Дома на оковите.

— А аз имам посетител за вас, господарю Амеротке — каза Матайя, като тактично игнорира неприкрито обидния тон на Валу и даде знак на един от слугите, който забърза през двора и изчезна през една врата. Когато се появи отново, след него подтичваше Шуфой, дребничкият главен слуга и приятел на Амеротке. Малкото човече

търчеше напред, стискайки в ръце черно ковчеже, на чийто капак имаше изрисувана свирепа златна хиена с червени очи.

— Шуфой!

Амеротке коленичи и потупа дребосъка по рамото. Шуфой отметна настрани сивата си коса, разделена на път по средата, погледна тъжно към своя господар, а проницателните му хитри очи бяха толкова загрижени и погледът им — толкова драматичен, че почти отклоняваше вниманието от ужасния белег на мястото, където някога се бе намирал носът му^[4].

— Господарю, чух от вестоносеца, че ще дойдете тук.

— Всичко наред ли е? — попита Амеротке и взе малкото черно ковчеже от ръцете на Шуфой.

— Господарката Норфрет и момчетата са добре — усмихна се Шуфой. — Но пристигна ето това. Не съм счупил печата. Чух за екзекуциите и за нападението срещу вас. Аз трябваше да...

— Не, не трябваше — Амеротке счупи печата и измъкна отвътре проклятието на скарабея, полиран черен камък с рисунка в бяло — дебнеща хиена с огромна глава и зеещи челюсти, които ѝ придаваха още по-ужасяващ вид. На малко парче папирус до него бе изписана ужасяваща заплата: „Нема дебне“. Амеротке го подаде на Валу, чието лице пребледня, щом го прочете. Обвинителят само поклати глава, силно разстроен от заплахата, каквато сигурно бе изпратена и в неговото собствено имение.

— Госпожо Матайя — Амеротке взе предупреждението и го подаде на хесетата, — знаете ли какво означава това?

Тя шумно въздъхна и му го върна, а доброто настроение се изпари от лицето ѝ. Погледна уплашено към затворника арит, после към Шуфой, който ѝ отговори с поглед, пълен с обожание.

— Господарят Куфу ви очаква — заекна леко тя. — А затворникът... да, получихме съобщението ви и Домът на оковите е готов.

Тя ги поведе извън Двора на чинарите. Вървяха бързо. Шуфой, подскачайки като Данга джудже покрай Амеротке, без да си поема дъх, пръскайки слюнки наоколо, бълваше въпрос след въпрос, но Амеротке не обърна внимание на нито един от тях. Валу си мърмореше нещо и от време на време поглеждаше назад към пленника, обграден от палачите. Матайя изглеждаше притеснена и объркана. Тя се извини за

това, че ще им се наложи да вървят дълго, и предложи да повика пазача на Дома на оковите, но Валу настоя лично да настанят своя затворник. Хесетата ги поведе през оградени от високи зидове градини, изпълнени с дървета от всякакъв вид, ограждащи басейни и езерца; наблизко имаше слънчеви павилиони на разположение на онези, които биха искали да се насладят на тяхната сенчеста прохлада. Един след друг прекосяха дворове с изящно скулптирани фонтани, декорирани с разкошни цветни орнаменти, а после навлязоха в един по-тъмен район, където в отделен ограден двор се намираше храмовият затвор, Домът на оковите, построен от най-черен базалт.

Вонящото караулно помещение представляваше просто една входна стая към стъпала, отвеждащи надолу до тесен и зле осветен коридор, край който бяха наредени малките тъмнични килии. Всяка една от тях бе затворена от двойна врата с прорязан високо в дървото малък зарешетен отвор, здраво залостена през средата и в долната си част от тежки греди, поставени в яки метални гнезда. Мястото беше отвратително и твърде тясно, за да побере всички. Амеротке и Валу останаха с Матайа и Шуфой, а плещестият нубийски пазител на Дома на оковите взе затворника и го заблъска грубо към последната килия, чиято врата вече беше отворена.

— Чакай! — пристъпи напред Валу. Той махна на Амеротке да го последва и двамата заедно отидоха в килията. Валу поиска светлина и веднага му подадоха една насмолена факла. Мъждукащият ѝ огън освети мястото, което представляваше мръсна кутийка, цялата в камък. Горещината беше убийствена, а миризмата на гнило — непоносима. Валу подритна делвата за изпражнения с крак. Вдигна нащърбена купа с вода, подуши я, след това я постави обратно на рафта.

— Вкарай го!

Пазителят блъсна затворника в килията и го просна на пода върху дрънчащите вериги. Валу го изрита злобно в ребрата, после излезе, като дръпна Амеротке за ръкава, за да го последва. Пазителят остана, както сам каза, да настани затворника, после и той излезе в коридора. Затвори с трясък вратата на килията и я залости с гредите. Валу нареди на своите войници да останат на стража, след това заедно с Амеротке последва Матайа обратно към светлината, предпочитайки да не забелязва мрачното монотонно напъване на затворника, заключен в тъмнината. Матайа ги поведе обратно по тесния пасаж, като им се

извини притеснено за закъснението. Лабиринтът от тесни като иглено ухо коридори внезапно отстъпи пред зали и галерии, изпълнени със светлина. Врати, обковани със злато и сребро, с трегери, блестящи от малахит и лапис лазули, отвеждаха към елегантни стаи със светло боядисани стени, разкриващи великолепни фрески с ярки и живи изображения. Подовете, по които минаваха, бяха настлани с мозайки в наситени цветове и с великолепни сцени на птици, разперили златни криле, пикиращи върху ливади с лотоси във всякакви багри. Минаха през една затворена градина и навлязоха в личните покои на жреца Куфу, започващи с шикозно преддверие с пастелно оцветени стени, настлан с керамични плочи под и боядисани греди на тавана от палмово и акациево дърво. Гърненца с димящи благовония, поставени до кошници с екзотични растения, и разкошни цветни букети ароматизираха въздуха. Стражите им дадоха знак да влязат. Бяха на половината път, когато Амеротке чу някой да произнесе името му. Четирима души станаха от каменната пейка до стената в дъното и забързаха към тях.

— Господарю! — спря пред него доста закръгленият им и доста наконтен водач. — Господарю Амеротке, чух, че идвате. Моето име е Пармен, домоуправител на господаря Имотеп, който наскоро бе така мерзко убит...

— А, да — усмихна се Амеротке. — Щях да ви посетя по-късно днес. Аз...

— Господарю, донесохме тялото тук. Искаме аудиенция при господаря Куфу.

— Невъзможно — прекъсна го Матайа. — Както можете да видите, върховният жрец Куфу трябва първо да разговаря с господаря Амеротке. Вашата работа ще трябва да почака.

Пармен отстъпи, преглътна мъчително и разпери ръце. Амеротке почувства съжаление към този шишкав и помпозен човечец, чиято бръсната глава бе изцапана от траурната пепел, с която се бе посипал и която се бе размазала и върху разкъсаните одежди на жалейката. Придружителите на Пармен изглеждаха не по-малко разстроени. Дъщеря му Неферен беше миловидно миньонче, а по хубавото ѝ лице нямаше никакъв грим. Тя не носеше и никакви бижута. Зад нея беше Рахмел, телохранителят, як, плещест ветеран с атлетично телосложение, набръчкано лице и посивяла коса. Най-отзад стоеше

Сихера, също облечена в траур, възрастна, но младолика жена със светла кожа и с ясни и светли очи. Тя не носеше перука и беше оставила кичурите на сивите ѝ коси да падат невчесани по раменете ѝ. Амеротке вежливо им се представи, без да обръща внимание на шепота на Валу, че трябва да вървят.

— Останете тук, ако искате — докосна Матайа китката на Пармен, — но господарят ми е много зает.

Пармен и групата му се оттеглиха. Матайа отведе Амеротке и Валу в разкошна стая за аудиенции — неголяма зала с колони, боядисани в ободряващо зелено, със златни капители, изваяни във формата на лилиеви пъпки. Колони ограждаха и басейна с кристалночиста вода; зад тях малка рампа със стъпала от двете страни отвеждаше до трапезарията, където ги очакваха Куфу и Бузирис. Амеротке и Валу се настаняха на възглавниците в синьо и златисто, подредени покрай полираните кедрови масички. След любезностите и встъпителните думи те измиха ръцете си в купи с розова вода, преди да ги ароматизират с малки капчици парфюм. Амеротке използва случая да огледа добре домакините си. Куфу беше сух, жилиав и аристократичен, с орлов нос над тънки устни, с подобни на трънкосливки очи. На пръв поглед изглеждаше твърд и студен човек, но не бе лишен от макар и суховато чувство за хумор и любезно се пошегува с Амеротке и Валу за чудотворното им спасение, както го нарече. Бузирис беше нежна, деликатна и хубава, усмихнатите ѝ очи и чипият ѝ нос създаваха впечатлението за жена, която пие до дъно от чашата на живота. Амеротке беше трогнат от това, че и двамата — и върховният жрец, и съпругата му, се суетят около дребничкия Шуфой; повечето жреци се отнасяха с джуджето като с някаква отвратителна твар от Дома на огъня. Матайа също му показваше благоразположението си и всеки път, когато го погледнеше, малкото човече отвръщаше на погледа ѝ и се изчервяваше.

Слугите донесоха подноси с птици, приготвени с нарови зърна, резени агнешко месо, подправено с кориандър и розмарин, и чаши с великолепно бяло вино. Между бързите си лакомии залци Валу гръмко прокланаше последната вероломна атака срещу тях в града. Ако Амеротке не го беше прекъснал тактично, обвинителят щеше да се впусне в язвителна изобличителна реч срещу Нубия и нейния народ. Валу бързо си даде сметка къде се намира и на кого говори и гласът му

позамря. Куфу отпиваше от чашата си, взирайки се любопитно над ръба ѝ в Амеротке. Съдията леко му смигна в отговор, бързо и незабелязано, като извинение за лошите маниери на Валу и за невъзпитаната му и гръмогласна бърливост. Първожрецът кимна разбиращо. Той остави чашата на масичката и щракна с пръсти. Веднага щом слугите се оттеглиха, той се наведе напред.

— Господарю, лоялността на всички нубийци сега е поставена под подозрение. Ние разбираме това. От името на този храм аз съм дал най-тържествена клетва пред Божествената, че нашата вяроност към Великия дом е непоколебима и неизменна. Не мога обаче да потвърдя предаността на всеки един в този храм поотделно, нито пък да гарантирам за лоялността на нубийския полк. За вас, господари мои, остава да разрешите този проблем.

— Тогава да започнем от самото начало — каза Амеротке. — Нападението срещу фараона. Вие бяхте там. Вие убихте предателя, който се опита да убие нея. Вие действяхте по-бързо от всеки един от телохранителите.

— Господарю Амеротке, идете в Дома на книгите, в царския архив; ще намерите там писма от мен и от съпругата ми, в които предупреждаваме министрите на Божествената и членовете на царския кръг, че нубийският полк не трябва да бъде допускан дори до нейната сянка. Наистина, аз разбирам защо тя настояваше — замълча Куфу, подбирайки внимателно думите си. — Фараонът искаше да покаже доверието си в нубийските войници и затова избраха хора, чиято преданост към короната е била доказана в Тива и на бойното поле.

— И все пак вие бяхте по-бърз — повтори Валу въпроса на Амеротке — от всеки един от телохранителите на Божествената.

— Защото моите подозрения за нубийския полк бяха все още много силни и съмнението глождеше сърцето ми. Видях как паланкинът напуска будоара и как носачът припадна. Никога досега не съм чувал такова нещо, млад воин, здрав и прав, да му призлее и да припадне! После убиецът тръгна. Помислете, господари мои, ами нападението върху вас тази сутрин? Сигурен съм, че и вие сте почувствали подозрения още преди първият арит да се появи.

Амеротке мрачно се съгласи.

— При това случката беше в двора на храма — продължи сухо Куфу. — Всеки носач трябваше да си стои на мястото, а не да се хвърля

напред. Щом видях, че става именно това, просто грабнах по инстинкт копие и убих нападателя на фараона — засмя се той и разпери ръце. — Ако не го бях направил, сега и аз самият щях да бъда под подозрение. Спасих живота на фараона. И при все това ли съм под подозрение? Приличам ли на съучастник? Така или иначе... — намръщи лице Куфу.

Амеротке плесна леко с ръце.

— Първожрецо Куфу — каза той, — вашата лоялност не е под въпрос.

— Тогава защо доведохте пленника си точно тук?

— Защото искаме да изслушате много внимателно това, което той ни каза — тросна се Валу, — а после да го разпитате вие.

— Е, добре тогава, разкажете ми.

Амеротке погледна към царския обвинител. Валу натъпка още храна в устата си, вдигна рамене и се върна отново към голямата си чиния. Амеротке отпи от виното си, после с ясни и точни изречения преразказа признанието на нубиеца. Куфу слушаше, леко обърнал глава, сякаш слухът му не беше наред. Бузирис и Матайя стояха като хипнотизирани от това, което чуваха. Щом Амеротке приключи, първожрецът погледна към жена си, после поклати глава.

— Най-големите лъжи — каза той — често са всъщност леко видоизменена истина. Затворникът със сигурност не ви е казал истината. Нека обясня. Повечето нубийци идват в Тива да се сражават за Божествената. Те са добри войници, лоялни и солидни, на тях може да се разчита. Аритите са забележително изключение, при това те могат да упражняват голямо влияние — и го правят. Чувал съм за дебатите в царския двор, господарю Амеротке. Аритската твърдина в Бекна трябваше да бъде разрушена, земята там е осквернена — той замълча, дишайки дълбоко през носа. — Ще бъде кратък. Първо, повечето нубийци са верни поданици на Божествената къща, но щом веднъж се отметнат и станат членове на аритите, дават кръвен обет и вече няма връщане назад.

— Кръвен обет? — изсумтя Валу и из устата му се разхвърчаха слюнки и полусдъвкана храна.

— Всеки новопосветен, приел култа към Нема — отговори Куфу, — трябва да удуши три жертви. Това е кръвният обет. По този въпрос затворникът ви е казал истината. Те вярват, че жертвоприношението е

най-съвършено тогава, когато убийството се извършва чрез удушаване, така че *ка*, самата същност на жертвата, да се поднесе цяла на тяхната богиня хиена.

— Но подобни убийства зачестиха — каза Валу. — Бих разбрал, ако изчезне някой случаен войник, но подобно поголовно избиване чрез удушаване?

— Вие всъщност искате да кажете друго, нали? — попита Амеротке. — Че няма значение кого всъщност убиват те — той се обърна към обвинителя. — Помислете си, Валу, за Некропола, за бордеите на Тива. Кому ще липсва някой просяк, сакат, сирак, старица или самотница? Всъщност няма значение, така ли е, първожрецо Куфу? Те просто избират своите жертви на случаен принцип и ги удушават.

Върховният жрец кимна.

— Прав сте. Животът в Тива е много, много евтин, а и за аритите той е дори още по-евтин. Второ — вдигна ръка, за да продължи, — никой арит никога не нарушава своя свещен обет.

— Значи нашият затворник ни лъже — изсъска Валу. — Ще го изтезавам! Ще измъкна цялата истина.

— Не знам защо лъже — отговори му Куфу. — И няма да го измъчвате, обвинителю Валу, не и тук, не и в нашия Дом на оковите.

— А Сгеру? — бързо попита Амеротке.

Куфу даде знак на Матайа да обясни. Валу изсумтя презрително.

— Аз съм грамотна, господарю — усмихна се Матайа на съдията.

Амеротке кимна с разбиране. Като главна хесета на основен храм Матайа би трябвало да бъде образована, колкото всеки жрец лечител.

— Проучвала съм кралството на Нубия, неговия фолклор, обичаите и традициите — продължи хесетата. — Сгеру, Мълчаливеца, винаги е забулен в пълна тайнственост. Той или тя е от най-древната кралска кръв на Нубия. Който и да е Сгеру, притежава тотална власт.

— Как? — попита Валу. — Искам да кажа, ако аз, нубиец, бъда докаран при теб, как ще разбера, че точно ти например си Сгеру?

— Ето тук затворникът отново е излъгал — заяви Матайа. — Сигурно е бил отведен на някое тъмно място. Но трябва да е видял не Сгеру, а някой от неговите офицери; може да са му показали и Шешер.

— Верижка? — попита Валу.

— Същата дума означава и „да управляваш“, „да ръководиш“, нали така? — намеси се Амеротке.

— Вярно, господарю — усмихна се Матайя на Шуфой, който седеше като онемял от красотата на тази изключителна жена. — Шешер според легендата е верижка от чисто злато, използвана от самата богиня Нема в онова славно време, в което тя е водила война с боговете на Севера и Юга. Това е символ на върховна власт при аритите и се носи единствено от Сгеру или от този, когото той е упълномощил. Шешерът според преданието е дълъг около половин метър; състои се от малки медальони от чисто злато, свързани със сребърни халки; на медальоните има гравирана глава на хиена, чиито очи са от инкрустирани скъпоценни камъни, всеки от които представлява цяло състояние. Щом веднъж на новопосветения му поставят шешер на врата, вече няма връщане назад. Той трябва да извърши кървавото жертвоприношение или да посрещне най-мъчителната смърт, като бъде погребан жив в някое диво и пусто място. Подозирам, че церемонията е кратка и бърза. Кандидатът бива доведен и му се дава възможност да избира. Той неизбежно приема, защото аритите знаят как да действат. След това му дават червената кърпа и му отпускат известен период, през който трябва да изпълни кърпавия си обет и да принесе своите три жертви. Щом го стори, всички врати се затварят. Той не може да се върне назад. Ако признае истината пред някого като вас, ще бъде екзекутиран като предател и убиец. Но по-лошото е, че ще е предал Нема, и както той, така и близките му ще бъдат обречени да погинат.

Амеротке се оглеждаше из това изискано местенце за похапване. На мозайките по стените с ярки и грабващи окото детайли и цветове бяха изобразени ловци на патици в папирусовите тръстики. Но при цялото това великолепие и изящество Амеротке почувства как плащаницата на страха се спуска над него и го обгръща. Сякаш стаята стана изведнъж по-тъмна, независимо от красивите лампи, проблясващи в алабастровите си гърненца.

— А скарабейт, донесен от Шуфой? — попита той.

Джуджето подаде ковчежето на Матайя. Тя го отвори, извади скарабея и парчето папирус, обследва внимателно и двете, след това му ги подаде обратно.

— Не ми се искаше да ви отговарям преди малко там, в двора, господарю, но ако Сгеру ви възвестява смърт, трябва много да внимавате. Той винаги изпълнява думата си. Вие и близките ви сте в голяма опасност.

Валу тихичко измърмори едно проклятие и удари с юмрук по масичката.

— Коварството на Нубия! — прошепна той.

— Господарю — каза Матайя, а гласът ѝ стана по-остър, — мислите ли, че сте единствени?

— Вие сте получили предупреждения — съгласи се Куфу, — но, господарю Валу, същото получих и аз, както и моята съпруга Бузирис и госпожица Матайя, а и всички останали служители в този храм. Всички сме набелязани за жертвоприношение. Не осъзнавате ли това? В очите на аритите ние сме предателите, ренегати, заслужаващи екзекуция.

Валу вдигна изненадано глава.

— Всички вие? — прошепна той.

— Всички ние — потвърди Матайя.

— А този Сгеру? — попита Амеротке. — Той тук, в Тива, ли е, или е в Нубия?

— Господарю — намеси се Бузирис, — той би могъл да е навсякъде: Тива, Мемфис, Нубия. Би могъл да е стражът отвън или просякът пред вратата. Не знаем.

— Но защо? — попита Валу. — Защо точно сега?

— Защо не? — отговори Матайя. — Нубия винаги е мечтала да бъде независимо кралство. Можете ли да си представите, господарю Валу, Нубия да прогони египетските войски, да изхвърли вицекраля на Божествената; нубийските отряди да се вдигнат и да нахлуят нагоре по Нил? Има хора, които мечтаят не само за независимо царство, а дори за господство на Нубия над Египет!

— Но защо точно сега? — настоя Амеротке, като отпи от чашата си с надеждата поне малко да облекчи напрежението.

— Те мислят, че това е най-подходящото време — отговори Куфу. — В природата, господарю, всяко нещо следва сезоните. Семената се засяват, спят известно време, после се разпукват и разцъфват. И с това е същото. Божествената е на трона над две години. Погледнете вашата история. При управлението на всеки един фараон Нубия отправя

някакво предизвикателство, само че този път то е много, много по-сериозно.

Амеротке поклати глава — можеше да разбере нубийския бунт, но това надигане на аритите?

— И те са готови на смъртен риск? — попита той. — Като другарите им, аритите, които бяха набити на кол днес сутринта?

— Те дълбоко вярват в безсмъртието — отговори Матайа. — През каквито и мъки да преминат, ще попаднат в прегръдките на Нема и ще живеят щастливо през вечността.

Амеротке ужасено затвори очи. Припомни си как двамата с брат му се опитваха да тренират хрътката салуки^[5] в семейната им градина, а тя търчеше навсякъде и преобръщаше всичко наопаки, предизвиквайки пълен хаос. Ето това се беше случило и тук, помисли си той. Сгериу беше планирал да предизвика хаос и смут. Нападението срещу Божествената в момента на нейния триумф, покушението срещу нейния главен обвинител и върховния ѝ съдия точно когато караха пленник арит в Тива. Меджайските съгледвачи, които мистериозно измираха; имперските куриери, които не достигаха до местоназначението си и изчезваха без следа. Той си пое дъх. Скоро армията на Омендап щеше да тръгне в поход на юг. И най-малкият проблем би могъл да прерасне в сериозна криза. Някои тивански аристократи негодуваха срещу Хатусу. Още от възцаряването ѝ те изцяло се бяха противопоставили на това, жена да сложи Двойната корона. Подобно предателско поведение щеше да се разпространи като тиня в блато. Шушукането, клюките из двора, а после и в именията покрай Нил, щяха да наберат сила. Фараонът трябваше да абдикира, а можеше дори и да бъде премахнат! По-младият полубрат на Хатусу, Тутмос, щеше да поеме боздугана и скиптъра и да царува над Народите на Деветте лъка^[6].

— Господарю Амеротке?

Съдията отвори очи. Куфу се взираше в него.

— Добре ли сте?

— Добре съм — отвърна съдията — и ще говоря откровенно. Това, което е планирано да се случи тук, в Тива, идва направо от Царството на злото, от Сатаната. Всичко може да рухне. Искате ли това да се случи, първожрецо Куфу? Можете ли да си представите една неуспешна война в Юга? Либийците наблюдават и изчакват, същото

правят и онези в Тива, които не подкрепят Божествената и чиято лоялност към Божествената къща е под въпрос. Помислете — каза той, — Сгеру е като някой, който грабва прът и го забива дълбоко в едно езерце, като върти и бърка с все сили, рови и разпенва тинята, докато размъти цялата вода. И това, което е обезсърчаващо — горчиво продължи той, — е, че в нубийския полк има такива, които биха могли да ни кажат истината, но изтезанията няма да дадат резултат. Всичко, което можем да направим, е да нараним някой невинен и да отблъснем тези, които са лоялни към нас.

— Именно! — съгласи се първожрецът.

Амеротке наведе поглед към бокала си с вино. Сети се за Пармен и другите, които чакаха в преддверието отвън.

— Ами смъртта на Имотеп? — попита той. — Какво можете да ни кажете за нея?

— Имотеп беше фаворит на стария фараон. Роден е в Нубия — обясни Куфу. — Когато Тутмос I нахлу в страната и я завладя, Имотеп застана на неговата страна. Доказа се като забележителен и страшен воин и изкусен съгледвач, а съветите и подкрепата му за стария фараон бяха безценни. Светая светих на Нубия беше щурмувана и превзета. Имотеп беше щедро възнаграден. Получи в знак на благодарност свещената статуетка на аритите — хиена от масивно злато, както и немалко сандъчета, пълни със сребърни и златни слитъци. Беше доведен в Тива, за да бъде обсипан с още и още почести; всичко това се случи преди много години. Предаността му към Божествената никога не е била под въпрос. Той живееше в Дома на гората заедно с близките си. Всички до един са нубийци.

— От чиста кръв? — попита Валу.

— От чиста кръв — съгласи се Куфу, — но враждебни към аритите. Имотеп беше извънредно загрижен и притеснен за настоящата криза. При едно от посещенията си искаше специално да дискутираме ситуацията в Нубия; проучваше една стара карта и някакви чертежи и планове, съхранявани в нашия Дом на книгите. По-конкретно се интересуваше от пътя на Собек през оазиса Синджар.

— Около който изчезват имперските куриери — каза Амеротке. — Имотеп засегна ли този въпрос?

— Всъщност не. Просто помислих, че това е един стар войник, който си припомня някогашните славни дни. Обаче няколко дни преди

покушението срещу Божествената в занемарената и буренясала градина в имението на Имотеп беше открит труп; главата му беше обръсната, тялото — съвсем голо. Беше удушен с червената кърпа на аритите, а ръцете му бяха отрязани, само боговете знаят защо, и тялото му беше скрито под някакви храсти. Имотеп много се разтревожи. Никой не знаеше кой е и откъде е този човек, какво е правил и защо аритите са го убили в имението на Имотеп. Вчера следобед, както знаете, Имотеп се оттеглил в Къщата на тишината, по-скоро голяма градинска вила, отколкото обикновен павилион, с шест прозоречни отвора високо в стените; те са много тесни и всичките имат решетки. Няма никакъв друг вход или изход, освен двукрилата врата във фасадата. Имотеп я заключил отвътре, а Рахмел спуснал резетата отвън. Цялото домакинство очаквало господарят им да се върне непосредствено преди залеза.

— И? — попита Валу.

— Имотеп просто не се появил. Пармен наредил да махнат външната греда и резетата и разбили вратата. Намерили господаря си вътре, паднал върху няколко възглавници. Бил удушен, а червената кърпа била здраво пристегната около врата му. Златната статуетка на хиената и кюлчетата от сандъчетата били изчезнали...

Куфу се канеше да продължи разказа си, когато вратата изведнъж рязко се отвори. Един слуга се втурна вътре и коленичи пред тях.

— Господари — изстена мъжът, — трябва да дойдете веднага. Затворникът, този, когото заведохте в Дома на оковите... Бил е открит удушен в килията си!

[1] Различни фигурки, които се поставяли в саркофага и по пода около него заедно с другите погребални предмети. — Бел.прев. ↑

[2] Джебчии и мошеници, контрабандисти, продавачи на отрови и пр. — Бел.прев. ↑

[3] Домът на живота е университетът, а Домът на миртата — болницата. — Бел.прев. ↑

[4] В Египет за кражба от гробници са режели носове. — Бел.прев. ↑

[5] Салуки, или персийска хрътка е изящна, стройна, с висящи уши и лесно може да догони антилопа или друга плячка в дълбоките пясъци или скалистите планини. — Бел.ред. ↑

[6] Терминът се използвал в началото за враговете на Египет и за съседите му, които били девет на брой. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ХАМУ: ГРЯХ

Когато Амеротке и другите стигнаха до Дома на оковите, завариха пълен хаос. Преддверието и тесните пасажи бяха толкова претъпкани с хора, че се наложи съдията да нареди на всички да излязат на двора, като инструктира един офицер от своята охрана да се погрижи никой да не остане вътре. После, последван от Шуфой, Куфу, Бузирис, Матайя и Валу, отиде по тъмния коридор до килията. Аритът лежеше проснат на земята, с глава леко килната настрани, с печално синкавосиво лице, изхвъркнали очи, изваден език и пяна на устата. Червената кърпа около врата му беше затегната здраво като примка на бесило. Амеротке я срязва и тялото се разтресе страховито, докато въздухът излизаше от него. Амеротке опипа лицето му отстрани: беше студено и вкочанено. Валу вдигна парчетата от срязаната червена кърпа и ги запрати настрани, после започна да обикаля и да оглежда килията, без да обръща внимание на твърденията на Куфу, че няма таен вход. Помещението представляваше каменна кутия, двойната врата беше осигурена с катинари, резета и греди, които се затваряха здраво отвън. Съдията провери купата с вода. Беше празна, силно зацапана с прах и от нея се излъчваше същата противна воня, както от цялата килия. Амеротке се вгледа в тялото на пода, без да дава ухо на шепота на Куфу и на потока проклетия и ругатни на Валу. Вдигна парчетата от червената кърпа. Грубото платно беше усукано така здраво, че да стане яко като въже. Възелът на примката, направен явно зад дясното ухо на мъртвеца, беше твърд като брънка от верига. Единият ъгъл на кърпата беше защит. Амеротке го вдигна с камата си, разчопли го с върха ѝ и се загледа в малките камъчета, които изпаднаха оттам.

— Какво е това? — попита Валу, заставайки пред Амеротке.

— Не знам — прошепна съдията. — Извинете ни, първожрецо Куфу.

Амеротке и Валу тръгнаха по коридора. Те бързо разпитаха пазителя, палачите на Валу, оставени на стража, после и офицера на

смяната, но отговорите им само задълбочиха мистерията.

— Господарю, аз съм лоялен воин от полка на Изида — възмути се офицерът и понижи глас: — Нямам нищо общо с нубийските предатели.

— По-тихо — предупреди го Амеротке.

— Аз съм лоялен! — повтори офицерът, а суровият му поглед и озъбената уста красноречиво свидетелстваха за напрежението, което подозренията, събудени от кризата, причиняваха. — Бях в коридора отвън през цялото време. Пазителят на дома беше в караулното горе. Вие си тръгнахте. Тези врати не са били отваряни дори за миг, преди да дам нареждане.

— И защо даде такова нареждане? — попита Валу.

— Известно време затворникът тихичко си припяваше нещо. Звучеше като погребално оплакване, а после изведнъж стана тихо. Чух шум, но помислих, че прочиства гърлото си или кашля, нищо подозрително. После стана съвсем тихо. Помислих, че трябва да проверя. Повиках пазителя долу при мен, той махна резетата, отвори вратите и знаете какво видяхме.

Амеротке затвори очи. Припомни си килията, твърдия камък и липсата на какъвто и да е друг изход. Откъде би могъл да влезе убиецът? Да прелети като призрак през въздуха? Тази усукана червена кърпа, това завързано парче плат, пристегнатото около шията на мъжа? Но защо не се е съпротивлявал? Да се бори, да извика, да изпищи или изкрещи?

— Как? — изръмжа Валу. — Как се е случило това!?

— Не знам — поклати глава офицерът. — Разпитах хората си. Ръцете на затворника бяха оковани. Имаше парче грубо зебло, увито около него заради едното приличие, но освен това...

Амеротке и Валу разпитаха и пазителя, както и другите войници от стражата, но и техните версии бяха същите. Затворникът пеел своята жалейна песен, после всичко утихнало. Накрая офицерът решил да провери и отворили вратата. Затворникът лежал прострян на пода с кърпата около врата; очевидно бил удушен. Офицерът настоял изрично никой да не пипа и мести нищо. Никой не беше забелязал нещо подозрително. Амеротке повика Валу и двамата се върнаха в килията. Обвинителят подуши нащърбената купа за вода, после я подаде на

Амеротке, който още веднъж я обследва — нищо, просто мръсно парче печена глина.

— Но какво се е случило? — въздъхна тежко обвинителят. — Имаме мъж, затворен в каменна кутия със здраво залостена и охранявана врата. Никой не е идвал и никой не е излизал, като същевременно няма и таен вход. Купата за вода е празна; това е логично, затворникът сигурно е бил жаден, но аз я проверих преди това, преди да го заключим, и не открих нищо нередно. Червената кърпа? — продължаваше да говори сякаш на самия себе си Валу. — Да, може и той да е успял да я вмъкне вътре или да му е била подадена по време на атаката срещу нас в града.

— Но би ли могъл да се удуши сам? Ръцете му бяха оковани... хм, все пак има и такава възможност — каза Амеротке. — Първожрецо Куфу, вие сте и лекар. Осъществимо ли е това?

Свещеникът приближи и приклекна до трупа, обърна главата на мъжа и махна на Амеротке да се приближи.

— Вижте петната по кожата — каза той, сочейки с показалец, — гърлото е силно натъртено; тази червена кърпа е била пристегната като клуп на примка.

— Да, но въпросът ми е може ли да го е направил сам? — настоя Амеротке. — Възможно ли е кърпата да му е била дадена заедно с нашепнати инструкции по време на покушението срещу нас, когато вниманието ни е било отвлечено или когато сме пристигнали тук?

— Възможно е — заключи първожрецът. — Но крайно неправдоподобно. При удушаване човек най-напред изпада в безсъзнание и едва след това настъпва смъртта. — Куфу вдигна подългото парче от разрязаната червена кърпа и го усука като въже. — Мога да направя това, да го усуча и завържа около врата си, да направя и възела зад ухото и просто да започна да въртя възела, както бихте могли и вие, ако се провре една пръчка през него. Продължавате усукването и изпадате в безсъзнание, но животът е много силен и няма търпение да се завърне. Най-малката слабост — и затягането отслабва; жертвата все още диша като всеки, който е в безсъзнание.

Амеротке взе парчето плат от първосвещеника, претегли го на ръката си, после го хвърли на пода. Хвана ръката на мъртвеца — мръсна и груба, мазолеста, с мръсни нокти. Разгледа внимателно пръстите и ръцете, но не откри никакви следи от червени конци, нито

следа от претриване, причинено от затягането и усукването на този възел. Стана, отръска робата си и напусна килията.

— Много хитро — промърмори той, — наистина, много хитро! Тук имаме един арит, който открито си призна всичко, воден от желанието за помилване. Той бе докаран в града и нашият ескорт беше атакуван, но нападателите бяха разгромени. След това аритът беше докаран в храма на Нубия, заключен здраво в недрата на земята, в тази сигурна каменна клетка, и при все това могъществото на Нема го застигна, за да спре дъха му. Можете ли да си представите какво ще стане, когато тази история се разчуе из града? Зловещата репутация на аритите ще се разрасне, могъществото на тяхната богиня ще изглежда още по-вездесъщо. Никой не е в безопасност от тях! О, да, който и да е причинил това, е забъркал много горчива отрова!

Амеротке гледаше в земята, чудейки се какво трябва да стори. Искаше да се прибере у дома при Норфрет и момчетата, за да се увери, че всичко е наред. Изведнъж се сети за Шуфой, огледа се и го повика.

— Тук съм, господарю.

Амеротке му се усмихна и се върна в килията. Шуфой отиде с него, приклепна на пода в тъмния ъгъл и любопитно заяпа трупа.

— Нима е възможно, господарю? — прошепна той. — Магия? Аритите да имат сили, които ние нямаме?

Амеротке приклепна и нежно докосна джуджето по челото.

— Ще ти кажа следното, Шуфой — усмихна се той, — във всичко това има логика и именно логиката ще разреши загадката, но как? Все още не знам — поклати глава той и извика на първожреца да дойде.

— Да, господарю? — отзова се Куфу.

— Тялото на Имотеп вероятно е било донесено тук, за да бъде приготвено за погребението, както и това на онзи странник, голия труп, открит в градината, нали така?

— Да. Приживе Имотеп ме бе помолил да се погрижа за неговото погребение. Не можем да откажем. Нашият храм е главен бенефициент на неговото завещание.

— Нека и трупът на затворника бъде откаран в Дома на смъртта — нареди Амеротке, като се изправи и се обърна. — След малко ще отида там. Е, обвинителю Валу — каза той, като отиде до него и му стисна ръката, — мисля, че за днес свършихме достатъчно работа.

— Ами Пармен и останалите хора от имението на Имотеп? — попита Матайа, пристъпвайки напред. Шуфой напусна ъгъла, за да може да се наслади напълно на нейната красота. Тя се усмихна и нежно го погали по темето. — Говориш за магия, малки човеко, трябва да ме посетиш. Ще ти покажа магьоснически ръкописи в нашия Дом на книгите — тя понечи да си тръгне, но преди това повтори: — Попитах ви за Пармен, господарю?

— Госпожо — отвърна Амеротке, трогнат от любезността на красавицата към Шуфой, — помолете Пармен и придружителите му да се върнат в Дома на гората. Ще ги посетя по-късно. Междувременно, преди да си тръгна, нека претърсим тази килия по-щателно за нещо нередно.

Обследваха гърнето за изпражнения, мръсната и празна купа за вода, но не намериха нищо необичайно. Напълно объркан, Амеротке разстроено поклати глава. Дръпна се встрани, тъй като дойдоха няколко слуги с импровизирана носилка, на която поставиха трупа, после го покриха с парче овча кожа и тръгнаха. Амеротке последва Куфу по коридорите навън от Дома на оковите, обратно при слънчевата светлина. Върнаха се в залата за аудиенции, където всички си измиха ръцете и лицата, после отново седнаха около масата и продължиха да се хранят и да пийват от виното. Валу мърмореше под носа си и клатеше глава, сякаш се заканваше на всички проблеми, които им се бяха струпали на главата. Амеротке поседя мълчаливо известно време, после се усмихна на домакините си.

— Приятели — каза той, — да си кажем правичката, ще бъде трудно да разрешим тази загадка, да прогледнем през лъжите и да установим истината. Има ли още нещо, което можете да ми кажете?

— Горчив плод от горчива реколта — промърмори Куфу.

— И кога мислите, че е била засята тази реколта? — влезе в тона му Амеротке.

— Според мен — намеси се Бузирис — и аз съм споделяла тези мисли с Матайа, — усмихна се тя на главната хесета, като я докосна деликатно по рамото, — това е станало преди много-много години. Аритите дълго са се готвили. Сега е жътвата за тях и те възнамеряват да нанесат колкото могат повече щети и разруха.

— И вие не знаете нищо — настоятелно продължи Амеротке, — нищо, което може да помогне за разрешаването на всички тези

мистерии?

— Каквото знаем — отговори Куфу, — ви го казахме.

— А Имотеп? — попита Амеротке. — Той е бил близък на вашия храм, нали?

— Много близък — отговори Бузирис. — Според завещанието му, депозирано при жреците на Изида, Имотеп оставя цялото си имение на нашия храм.

Амеротке потисна усмивката си.

— В такъв случай, драги приятели, сигурно знаете въпросите, които ще ви задам. Присъстваше ли някой от вас в Дома на гората, когато Имотеп е умрял?

— Ясно, ясно — невъзмутимо каза Куфу, — виждам накъде биете. Ние сме наследниците, ние сме облагодетелстваните от смъртта на Имотеп. Но със сигурност не ние сме причината за тази смърт. Нито аз, нито съпругата ми Бузирис, нито Матайя, нито който и да е друг от този храм е посещавал Дома на гората — поклати глава той. — Със сигурност, не и през последните няколко седмици. Но както отбелязах, Имотеп беше чест посетител тук, особено през последните няколко месеца.

— Защо? — попита Амеротке. — Да не би да подозираше, че се мъти нещо?

— Вероятно — внезапно се намеси Матайя. — Имотеп много се интересуваше от нашия Дом на книгите. Търсеше карти, чертежи, планове на земите между Тива и Първия праг и по-конкретно на оазиса Синджар и укрепленията Тимсах. Питаш го защо, но той беше стар воин, хитър, лукав и потаен. Просто си потупваше носа и казваше, че се опитва да си възстанови някои конкретни факти.

— Проучвал е миналото?

— Да, но изглежда, се интересуваше повече от движението по пътищата на Собек, от маршрутите надолу по Нил. След избухването на бунта в Нубия спомена, че аритите може да използват тези пътища, за да прекарват хора на север. Господарю, Имотеп беше стар войник, с много спомени.

— И затова беше убит — промърмори Амеротке, — при това твърде мистериозно, в неговата собствена Къща на тишината. Имаме и труп, открит в градината. Имотеп ли пое отговорността за погребението му?

Куфу вдигна рамене и разпери ръце.

— Имотеп беше набожен. Той не познаваше човека, нито пък някой друг от домакинството му. Трупът обаче бе открит в неговото имение и очевидно беше жертва на аритите. Като акт на милосърдие Имотеп пое разходите по изпращането на трупа за балсамиране и за погребването му в обикновена гробница в Некропола. Все още е възможно да видите трупа; трябва да остане в нашия Дом на смъртта за определено време. Господарю Амеротке, ако няма нищо повече... имаме и други задължения. Нашият храм беше дълбоко разстроен от това, което се случи днес. Матайа ще ви съпроводи до Дома на смъртта. Говорете с Пазителя на труповете и с жреците и писарите там.

Амеротке кимна в знак на съгласие. Куфу и Бузирис станаха, поклониха се, взеха си довиждане и напуснаха.

Домът на смъртта се намирал сравнително наблизко и представляваше правоъгълна постройка от тъмен камък, с колони на входа, който водеше надолу към мрака. Матайа ги отведе по един зле осветен коридор към подземията, където приготвяха мъртвите за последното им пътешествие. Амеротке и Шуфой влязоха след нея в студеното, мрачно царство на здрача.

Жреци с погребални маски, изобразяващи ястреб, куче и лешояд, се движеха сред надигащи се кълба от пушек и пара в ярко осветени от факли и лампи стаи. Свърталище на духове, в което призрачните фигури на жреците припяваха редове от Книгата на мъртвите или се въртяха около леко наклонените плочи, върху които бяха положени мъртъвците, за да бъдат приготвени. От купи с бълбукаща самородна сода се надигаше солена на вкус пара, която се смесваше с аромата на мирта, тамян, канелено масло и сок от хвойнови плодчета. Труповете лежах на киснати в солена вода, преди да дойде следващият етап на балсамирането. До тези вани бяха подредени старателно обозначени погребални делви, предназначени за вътрешностите, стомаха и белите дробове на мъртъвците. Дълги ленти киснеха в смола, за да ги използват след това за запълване на телесните кухини. До един плот някакъв жрец стоеше приведен над труп, приготвяйки се за хирургическото изваждане на органите със свещен обсидианов нож в

ръка. Друг жрец извършваше със специална кука процедурата по счупването на носа и изваждането на мозъка през ноздрите. Отделни стихове от химни привлякоха вниманието на Амеротке.

„ДУМИ, ИЗРЕЧЕНИ ОТ ИЗИДА; ОБГРЪЩАМ СВОИТЕ РЪЦЕ

ОКОЛО ТОЗИ, КОЙТО Е У МЕН“.

**„ЗАПАДЪТ Е СТРАНА НА СЪНИЩА И
СЕНКИ ДЪЛБОКИ...“**

**„ВЕЛИКАТА ЧАРОДЕЙКА ПРЕЧИСТВА
ТУЙ, КОЕТО...”**

„ОЗИРИС ОТ ДЕДЖУ, ТОЗ, КОЙТО ЧУВА ВСИЧКО

и вижда всичко, отмива твоите грехове“.

Фреските по стените изобразяваха претеглянето на душите пред Озирис, Анубис и Тот и бяха разделени на три групи. Художникът бе отделил специално внимание на онези от мъртвите, които се бяха провалили при претеглянето и бяха захвърлени на богинята куче Аметет, която схрускваше костите им, разкъсваше сърцата им и изпиваше кръвта им. Шуфой, който безкрайно се увеличава по подобни страховити сцени, беше готов да се заплесне до припадък, но Амеротке стисна по-здравичко ръката му, докато Матайя ги отвеждаше в един алков, където писарят на смъртта, приседнал на тапицирана табуретка, пишеше върху разстлан в скута му папирус. Той вдигна поглед и се усмихна, когато хесетата представи съдията, а после скочи на крака. Изтича донякъде и бързо се върна с Пазителя на труповете, дългнест и кльощав жрец с остро лице, който ги отведе да видят тялото на Имотеп, накиснато за пречистване в солена вана. До него, с колене, прибрани до брадичката, беше тялото на мистериозния непознат, открит в градините на Имотеп. Амеротке помоли за разрешение да го проучи по-обстойно и жрецьт се съгласи, като му подаде чиста кърпа. Амеротке коленичи до ваната и през бляска на чистата вода внимателно разгледа безименното лице — възрастен стар мъж с къдрави кичури на главата, угаснали, хлътнали очи, доста мършави бузи и кокалесто и изтощено тяло. Дори смъртта не можеше да скрие факта, че жертвата не е пила едри глътки от богатствата на живота.

— Кой би могъл да е този човек? — попита Амеротке пазителят.

Жрецьт поклати глава.

— Никой не дойде да разпознае трупа, макар нашите храмови глашатаи да разнесоха вестта, че странникът е бил донесен тук. Господарю, погледнете китката му.

Амеротке пхна ръка във ваната, измъкна тази на мъртвеца и с ужас се втрени в кървения чукан.

— Същото е и на дясната му ръка — заяви свещеникът.

Амеротке се изправи и с благодарност си изми ръцете в поднесената купа с вода.

— И двете ръце са били премахнати — каза той. — Отрязани?

— Предполагам, след смъртта — отговори пазителят. — Кръвта по раните беше съсирена.

— Но това не е причината за смъртта?

— О, не — поклати глава пазителят. — Бил е удушен също както и Имотеп, дъхът му е бил прекъснат от примката около шията му.

Амеротке приклекна и се взря в страховитата картина на чукана, останал от ръката, висеща от страни на ваната.

— Но защо? — прошепна той. — Аритите удушават жертвите си! Те искат тялото и душата да бъдат представени като едно цялостно жертвоприношение. Така че защо ще режат ръцете му? А те всъщност бяха ли намерени?

Пазителят вдигна рамене.

— Беше донесен тук така, както го виждате, без нито едно парцалче върху тялото му. Аз самият зададох същия въпрос на Имотеп. Той каза, че градината е била претърсена извънредно внимателно, но не са открили нищо друго.

Амеротке отвя с ръка облак пара.

— И Имотеп е умрял от удушаване; намерихте ли други наранявания по него?

— Стари белези — отговори пазителят, — но нищо необичайно.

— А аритът? — попита Амеротке.

— Огледах го набързо. Устата му бе доста пресъхнала, но все пак той беше затворник, изтезаван доскоро, и идваше от Хълма на Черепа — устните на пазителя се извиха презрително. — Но не видях нищо необичайно. Много благородно от страна на върховния жрец да направи достойно погребение на враг — добави той.

Амеротке се обърна към Матайя, която беше хванала Шуфой за ръката. Тя му се усмихна ведро.

— Господарю Амеротке, имате ли някакви други въпроси?

— Не, госпожице, видях достатъчно.

Излязоха от Дома на смъртта. Матайа каза, че трябва да се заеме със задълженията си, и попита дали има още нещо. Амеротке поклати глава, после погледна след хесетата, която се отдалечи с изящна стъпка, загръщайки по-плътно ленения шал около раменете си. Той постоя за малко на слънце, наслаждавайки се на светлината и топлината — такъв контраст с тъмното безрадостно подземие. После хвана Шуфой за ръката и го поведе през малката врата на входа към красивите градини на храма.

— Да поседнем за малко.

Отидоха в малък павилион до басейн с бистра вода, в която леко се поклащаха нежни сини и бели лотоси. Амеротке седна, изпружи крака и разтри лицето си. Шуфой кацна до него, потънал в собствените си мисли. Амеротке рееше поглед из градината.

— Прекрасно! — промърмори той.

— Да, господарю, госпожица Матайа наистина е прекрасна.

Амеротке се разсмя и потупа приятеля си по рамото.

— Нямах предвид Матайа, Шуфой, а деня сам по себе си и тези градини. Все едно че напускаш най-тъмната нощ и влизаш в най-яркия ден: тази зала за аудиенции, пълна с подозрения, твърдения и мистерия, Домът на смъртта. Какъв контраст!

Амеротке и Шуфой се отпуснаха в украсения градински павилион. Съдията преднамерено бавно бърбеше за дребните подробности на живота. За това, че предпочита един вид цветя пред други, за плановете си да оправи и развие собствената си градина. После премина на темата за образоването на синовете си, за перспективата да пътуват на север, за да се видят с родителите на Норфрет в Мемфис, за работата на писарите в съда, за ремонта на статуята на Маат, богинята на Истината, и за подготовката за празника на Тот, бога писар. Амеротке си даваше сметка, че времето тече, но искаше да успокои душата си след този ден на толкова ужасяващи страхове. Шуфой бе добър слушател, макар Амеротке да разбираше, че той е изцяло потънал в мечти за прекрасната Матайа. Отначало му беше забавно, когато дребосъкът започна да възхвалява хесетата, но после се зачуди дали този толкова малък човек с толкова огромно сърце не се е влюбил наистина в нея. Той слушаше хвалебствения химн на Шуфой, докато гледаше посетителите и поклонниците, стичащи се през портите на храма, за да напълнят кожените си мехове

със светената вода, обливаща свещената стела, издигаща се в градината. Други просто се шляеха наоколо. Важни, наперени гвардейци флиртуваха с хесети, облечени с тесни полички и оскъдни воали върху гърдите, с изрисувани лица, обрамчени от разкошни перуки, извиващи змиевидно блестящите си от благовонни масла тела. Младите жени се движеха съблазнително, бедрата им се поклащаха под мелодичното подрънкване на тежките им браслети и гривни. Най-различни свещеници — жреци на епатрахила, от Параклиса на очакването или от някое от вътрешните светилища, забързано сновяха насам-натам; вратари и дякони носеха панери с плосък, тънък хляб или кошници с речни птици с разкошно оперение, с превити шии и поклащащи се глави. Амеротке искаше да схване същината на този храм, затова наблюдаваше внимателно и размишляваше. Шуфой долови, че господарят му го слуша с половин ухо. Спря по средата на едно изречение и рязко потупа Амеротке по коляното с ветрилото си.

— Господарю, тези пеперуди ей там току-що изядоха една лястовица.

— Да, да — разсеяно отвърна Амеротке.

— А кралското синьо рибарче над онзи басейн цялото гори в божествен пламък.

— Шуфой, какво ми...?

— Наситина, господарю, вие спите — захили се Шуфой. — Е, аз също, само че по-шумно от вас. Гризе ви любопитството за този храм, нали? Ако аритите имат гнездо и ако техният Сгеру има леговище, то със сигурност ще бъде тук. Макар че... — спря той и отвори с щракване ветрилото си — възлюбената на Хор само възхвалява този храм, но все пак — погледна косо той господаря си и му смигна — откъде ли е толкова сигурна?

Амеротке се наведе.

— Разбира се — прошепна той и целуна Шуфой по челото. — Толкова малък, но толкова хитър и умен! Хатусу сигурно има шпиони тук, някой, който държи работите в този храм под око, някой, който е толкова високопоставен, че Божествената не иска да сподели информацията си дори с мен или с Валу. Е, дребосъче, любовнико на Матайа, време е да тръгваш!

— Господарю, бъдете внимателен!

— Имам си охрана — погледна Амеротке към небето. Слънцето все още беше високо, светлината беше ярка, а горещината дори не бе докосната от разхлаждащия вечерен вятър. Бързай към Божествената, към двореца Малгата, намери господаря Сененмут и му предай най-добрите ми пожелания. Питай го две неща. Първо, кой е шпионинът на Божествената в храма на Нубия. И второ, помоли господаря Сененмут да изпрати най-бързия си куриер до лагера на генерал Омендап. Трябва да говоря с главния меджайски съгледвач. Той трябва да дойде тази вечер у дома. Ще го нагостя богато — Амеротке поглади Шуфой по темето. — Хайде, тръгвай веднага! Върви, аз имам охрана и ще бъда в безопасност. И — предупреди го той — ако видиш господарката Норфрет, преди да съм се върнал, не я тревожи с разкази за събитията от днешния ден.

На Шуфой не му се тръгваше, но Амеротке настоя. Дребосъкът бързо потегли.

— Това поне ще те заангажира — прошепна си Амеротке. — И ще те държи далеч от твоите вълшебници, чародейства и магии.

Шуфой вечно се забъркваше в някаква щуротия, в някакъв налудничав план за лесно спечелване на пари и на добро име в тиванското общество. Магиите бяха последното му увлечение и когато не присъстваше в съда, дребосъкът се потапяше в изучаването на странни подробности за тайни общества, ритуали и церемонии, които се ширеха из целия град. През ума му мина мисълта за Матайя. Тя ли щеше да е поредното умопомрачение на Шуфой? Джуджето беше отворително обезобразено в резултат на ужасен провал на правосъдието, което го беше заточило в селото на Носорозите. Амеротке се бе намесил, за да поправи огромната грешка, която бе допусната, и беше направил Шуфой свой спътник и приятел за цял живот. И все пак дребосъкът си имаше и собствен, самостоятелен живот, романтично сърце и ум, който сечеше като бръснач. Амеротке често се чудеше дали някога той ще се ожени и ще улегне. Усмихна се при тази мисъл, после се върна към друга — какво трябва да направи, за да разреши всички мистерии. Реши да изчака още малко, преди да тръгне. Искаше да е сигурен, че Пармен и останалите от имението на Имотеп са се върнали в Дома на гората.

Съдията се загледа през прекрасната градина — истински рай, с всевъзможни дървета: акации, маслини, борове, бадеми и, разбира се,

върби, в които намираше подслон Божественият Озирис. Свенлива хесета пъргаво се приближи, за да му предложи чаша сок от плодове, набрани в южните оазиси. Амеротке усмихнато отказа и проследи с поглед как тя се отдалечи и отиде да предложи чашата на млад мъж, който развличаше няколко посетители с поема за Амон. Амеротке заслуша внимателно стиховете.

*Събуди се, господарю на богове и хора,
господарю на бойния вик,
в мир се събуди, тихо и ведро!
Събуди се, велик Овен, в целия си блясък и разкош!
Огромен и с пера окичен, с най-остри рога,
в мир будувай, тихо и ведро!*

Амеротке се облегна. Долови аромат на плодов хляб, който се печеше в някой от близките дворове. Такова мирно и спокойно място! Лехите, пълни с нацъфтели цветя и избуяли билки, бяха спретнато подредени и грижливо окопани. Дали Шуфой бе прав? Възможно ли беше храмът на Нубия да е свърталище на измяната, сърцето на заговора? Съдията затвори очи. Вдигна ръката си и надуши балсама на Гилеад^[1] — разбра, че сигурно се е докоснал до мазилото в Дома на смъртта. Отвори очи. Трябваше да се маха. Стана и излезе от градината. Намери охраната си да го чака в Двора на чинарите. Бяха наклекали покрай фонтана и наблюдаваха как Бузирис, Матайя и други хесети помагат на недъгавите да влязат в Дома на миртата, храмовата болница. Извиваше се дълга редица поклонници, повечето нубийци, претърпели някаква злополука или нараняване по време на посещението си в Тива.

— Бедни и осакатени, господарю — каза офицерът на охраната, проследявайки погледа на Амеротке. — И все пак — прошепна той — сега всички те са под подозрение. Чухте ли вече слуховете?

Амеротке поклати глава.

— Този храм ще бъде обграден от полка на Изида. Господарят Сененмут смята, че всички посетители от Нубия трябва да бъдат държани на едно място, за предпочитане тук.

Амеротке кимна разбиращо, но сърцето му се сви. Изглежда, с всеки изминал час кризата се задълбочаваше. Как щеше да се разреши всичко това?

Аритският офицер придърпа раираната качулка и загърна плътно плаща си, докато скифът му пореше водите на Нил с носа си по посока Дома на Озирис. Слънцето клонеше към залез. Некрополът, Градът на мъртвите, беше окъпан в червено-златисти отблясъци, които преобразяваха както приближаващия пристан, така и скупчените и наредени амфитеатрално къщи, магазинчета и храмове в сложния лабиринт от улици и тесни като иглени уши сокаци. Реката вонеше на изсъхнала риба, плодове, сол и плуващ боклук и тази миризма се смесваше със смрадта от животинските обори, кочини и гниещи отпадъци. Баржи, прекарващи храна, рибарски лодки, погребални шлепове и увеселителни корабчета се трупаха по реката в море от цветове и шум, бълбукащ по бързоструйните води. Аритът седеше на кърмата и гледаше към пристана. Забеляза наемниците, меджайската полиция и войниците от градския гарнизон, движещи се между продавачите, амбулантните търговци, моряците и крайречните обитатели, които се тълпяха по далечния бряг. Отдъхна си. Беше в безопасност. Повечето от аритите бяха задържани като в затвор по казармите си, но той, мним дезертьор, можеше да се движи свободно. Всичко беше планирано. Произхождаше от племената в Долна Нубия, кожата му беше светла, пък и лицето му беше скрито дълбоко в качулката — не би трябвало да привлече внимание.

Аритът размаха метличката от пера, за да отпъди рояците от насекоми, а с другата си ръка опипа камата и кесията с пари, пристегнатата здраво около кръста му. Не можеше да определи точния час, но инструкциите му бяха пределно ясни. Убийците щяха да го чакат във винарната в края на квартала, носещ името Свърталище на мистериите, там, където бедняшките квартали се доближаваха до сърцето на Некропола. Лодчицата му направи финална маневра и се завъртя така, че аритът да може да скочи на стъпалата, отвеждащи

нагоре до кея. Той хвърли един меден дебел^[2] на лодкаря и побърза да се шмугне в мръсната, шеметна тълпа. Бездомни псета и голи деца със зачервени очи скачаха и тичаха насам-натам, лай и писъци се смесваха с призивите на търговците, с подвижванията на намазаните с дебел слой грим проститутки, с дрезгавите песни и крясъци, идващи от множеството плавателни съдове и сбутаните една до друга вонящи гостилници, които обслужваха крайбрежието. Аритът стисна здраво тоягата си и бързо се запровира напред, като се стараеше да избягва купчините боклуци, закачките, опитите на ярко гримираните проститутки да го съблазнят и досадните амбулантни търговци и улични продавачи, които непрестанно го дърпаха за ръкавите. Всеки гледаше да му продаде нещо, от статуетка на някой бог до парче мед, „паднало от небесата“, мелокия^[3] или пък „младо девствено момиче“ от провинцията. Просяци в дрипи, с уста, подобни на зейнали черни дупки, от които надничаха развалени и криви зъби, с мръсна и груба кожа, се молеха за милостиня. Чуждоземни жреци напяваха монотонно химни на гротескни статуетки и подскачаха напред-назад, подрънквайки звънчета и камбанки. Свиреха свирки, мъже и жени си крещяха един на друг. Погребално шествие, водено от жрец с маска на Анубис, който току-що бе установил, че са поели в погрешна посока, вече доста пьян, се опитваше да оправи нещата, докато опечалените стояха нещастни и прегърбени над саркофага.

Аритът се измъкна от цялата тази суматоха и се шмугна в един тъмен тунел. От двете му страни се издигаха силуети на къщи и само тук-там по тях се мяркаше по някоя случайна входна врата, тънеща в мрака. Той разблъска група гърбави джуджета, надянали страховити маски, отблъсна досадните им просещи ръце и остана глух за умотелните гласове, идващи от сенките. На върха на дългата уличка спря и бързо се огледа. Беше сигурен, че са го проследили, но пък и той имаше свои хора, които следваха сянката му, за да го пазят. Мръсотията и зловонието бяха задушавашци. Усещането за заплаха, идваща откъм рушащите се околни къщи от двете му страни, беше реално и смразяващо. Но аритът не се притесняваше ни най-малко. Беше под защитата на Нема и на всевиждащия Сгеру. Излезе от тясната мрачна уличка на един площад точно в периферията на Свърталището на мистериите. Около него се редяха мръсни, мизерни сергии под парцаливи шатри, в които улични продавачи приготвяха

сладкарската си продукция във вдигащи пара нечисти съдове или готвеха гъши крака, обилно подправени с билки. Изпод китка прашни палмови дървета един бръснар подвикваше за клиенти, а група писари с изпити лица бяха насядали под сянката де където сварят и предлагаха да напишат каквото и да е и на когото и да било. Деца претърсваха дълбоките коловози и неравния калдъръм за животински изпражнения, които после щяха да изсушат и да използват като гориво. Кучета се боричкаха за някакви мръсни остатъци от храна. Магарета и катъри ревяха, проточили жадно шии по посока на водата, бликаща от потрошен фонтан.

Аритът стигна до винарната Светлината на Хор. Тя представляваше правоъгълно помещение с подове от отъпкана земя, с варосани стени, покрити с нескопосно боядисани рогозки. Подредени столове и маси очакваха клиенти, но все още беше празно. На слабата светлина, идваща от високо поставения прозорец, аритът можеше да различи само сенки, движещи се сред бъчвите и кошниците, струпани в ъгъла.

— Какво искаш, приятелче? — чу се нечий глас.

— Вино от Буто^[4] — каза аритът предварително уговорената парола.

— Тогава влизай и пий.

Аритът прекоси стаята и отиде зад тезгяха. Мъжът в сянката все още се притайваше там и бе отворил един капак в пода. Аритът зърна отблясък по каменни стъпала.

— Слез долу — нареди му гласът. — Побързай, приятелче, побързай и срещни този, когото искаше да срещнеш.

Аритът си пое дълбоко дъх. Нямаше връщане назад. Той тръгна надолу по каменните стъпала и се озова в студено и влажно подземие. Насмолени факли, забити в ниши по стените, пламтяха и хвърляха трепкаща, променлива светлина в мрака. След малко стъпалата свършиха, той спря и заслони очите си срещу лампата, поставена на една маса.

— Седни — нареди нечий друг глас.

Аритът седна на възглавница, поставена пред една масичка, и остави тоягата си на земята до себе си.

— И ножа си! — нареди гласът. — И всякакво друго оръжие, което имаш.

Аритът се подчини. Лампата продължаваше дразнещо да блести в очите му, но това не го притесняваше.

— А скъпоценностите?

Аритът махна наметката си, развърза кожената си кесия и я остави до себе си.

— На нас! — изръмжа гласът.

— Все още не сме се договорили.

— Ще го направим. Хвърли ги насам!

Аритът отново се подчини.

— Добре — прошепна гласът. — А сега лампата, загаси я.

Аритът се наведе, взе металната капачка, оставена до лампата, и угаси пламъка ѝ с нея.

— Добре. Ако не се беше подчинил, щеше да умреш. Е, нубиецо, дошъл си при нас за помощ?

Аритът се взря в тъмнината. Успя да различи няколко фигури — всичките на убийци, при това най-опитните и ловки убийци в Тива.

— Ние сме — напевно започна гласът — Трошача на кости, Кръвопиеца, Ненаситния на плът, Кожодера и Гълтача на сърца. Някога бяхме ваши врагове, тогава, когато служехте на Великата къща и целувахте лъскавия дирник на царската кучка. Сега идвате при нас, защото тя е поставила повечето от вас под ключ, почти като в затвор. Какво искате?

— Знаете какво искаме — отговори аритът, опитвайки се да овладее страха си.

— Кое е?

— Хаос и смърт.

— Срещу кого? Божествената? Или господаря Сененмут? — изхихика злорадо гласът. — Не мисля, че е това, все още не. Пък и вие се опитахте и се провалихте.

— Срещу двама от нейните висши сановници — отвърна аритът. — Валу, обвинителят, и съдията Амеротке.

— А, да, те бяха на Хълма на Черепата днес и набучваха на колове приятелчетата ти.

— Другарите ми! — отговори аритът. — Искаме отмъщение.

— Защо не го направите сами? Градът гъмжи от нубийци.

— Времената се менят, животът върви напред — бавно отговори аритът. — Нубийците са под наблюдение. Мнозина от нас, както сам

казахте, засега са под ключ.

— И какво предлагате?

— Среброто и златото, което донесох.

Сянката в центъра се наведе напред и вдигна кесията от земята, после я претегли на ръка.

— Договорената сума?

— Договорената сума — отговори аритът.

— А по-нататък, какво?

— Скоро генерал Омендап ще тръгне в поход. Уверявам ви, господари мои — гласът на арита не трепна при използваното ласкателство, — щом това се случи, в Тива ще настане още по-голям хаос и безпорядък.

— Бунт? — попита една от сенките.

— Бунт! — потвърди аритът. — Могъщата върховна господарка ще бъде свалена, а дворците ѝ — подложени на плякосване. И пляквата ще бъде за вас. Тъй като Божествената кучка постави под арест нубийския полк, полицията по улицата е малобройна, а войниците, с които разполага, са под напрежение. Сега е времето да се действа.

— Имаш предвид срещу Валу и Амеротке?

— Именно.

— Те имат ли охрана?

— Не достатъчно.

— Аз съм Гълтача — заяви гласът. — Заинтригуван съм, нубиецо, от това, което се случва. Смъртните случаи сред меджайските съгледвачи, това ваша работа ли е?

— Да.

— А изчезването на царските куриери? И то ли е ваша работа?

— Да.

— Кажи ми, нубиецо, как убивате меджайските съгледвачи?

— Щом направите така, че кръвта да започне да се лее — безгрижно отговори аритът, — ще ви кажем. Само веднъж генерал Омендап да тръгне на юг; колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Защо да чакаме дотогава? — каза Гълтача.

— Искаме разстоянието между Тива и Омендап да бъде колкото е възможно по-голямо — отвърна аритът. — Междувременно искаме да

всеем страх в самото сърце на Египет. Божествената трябва да бъде наказана, да ѝ бъде припомнено, че ние сме тук.

— Кажи ми — заговори един друг глас. — Аз съм Кръвопиеца. Мисля си за този кървав пир, който ни предстои. Но имперските съгледвачи, пратеници и куриери изчезват, без да се открие и следа от тях, от телата им, от лодките им или от вещите им. Те носят скъпоценности със себе си, оръжия, ценни стоки, но нищо от това не е излязло по пазарите из Свърталището на мистериите или където и да е другаде в Некропола. Всичко — настоя гласът, — всичко, откраднато в Египет, накрая пристига тук.

— Всичко ще ви бъде разкрито — с нотка на сарказъм отговори аритът.

— Самоуверен си — неодобрително каза Гълтача. — Бих казал дори, свръхсамоуверен. Можем да те убием веднага или да те предадем на господаря Сененмут и да запазим среброто ти, та дори да поискаме и награда.

— Може и да умра — отговори аритът. — Но уверявам ви, господари мои, че съм дошъл тук на добра воля и с доверие. Донесох заплащането, както ми поискахте. Ако аз умра, обещавам ви, че до седмица същото ще се случи и на вас, и когато големият пир започне и през Тива потекат реки от кръв, вие няма да сте на банкетата.

Аритът замълча и се заслуша в шепота на домакините си.

— Съгласни сме — заяви Гълтача. Аритът чу подрънкването на кесията със среброто. — Донесъл си дори повече, отколкото поискахме. Мога да го кажа дори само като го претегля на ръка. Какво друго искаш?

— Валу трябва да умре, а също и Амеротке — отговори аритът. — Незабавно, тази вечер, така че, още преди да се зазори, Божествената кучка да е наясно кой действително управлява в Тива!

— А храмът на Нубия?

— Куфу също трябва да бъде наказан, но това ще стане по нашите закони, по начина, по който ние искаме.

— Храмът на Нубия — презрително се засмя Кръвопиеца. — Колко изненадващо! Вашето собствено светилище, вашата светая светих!

— Нищо повече от купчина вонящи лайна — отговори аритът. — Ние нямаме нищо общо с Куфу или с когото и да е друг като него.

Всички в този храм са предатели. Има само една-единствена богиня, Нема, и в нейно име ние ще изпълним своята присъда над фараона. Ще освободим нашето царство от египетската власт. Омендап ще бъде отрязан. Вицекралят на Нубия ще умре, след това ще се понесем като вихър на север, за да се срещнем с нашите братя. Времето минава. Слънцето скоро ще залезе — безмилостно продължи аритът. — Договорихме ли се? Амеротке, Валу и когато ви кажем — и храма на Нубия?

— Имаш думата ни — беше отговорът. — Преди слънцето утре да е изгряло, това, което искате, ще бъде изпълнено. Освен... направи пауза гласът — това за храма, то ще стане по-късно, нали?

Аритът потвърди и понечи да стане.

— А този Сгеру, вашият главатар — спря го гласът, — кой е той и къде е?

— Той е навсякъде, господарю — присмехулно отговори аритът. — От всичко, което аз самият знам, той би могъл да бъде дори тук, в тази стая. Има ли сред вас войници?

— Знаеш сам.

— Проучете ги внимателно, господари мои — продължи аритът. — Колцина от тях са нубийци? Колцина са дали клетва за вярност пред вас, но тайно са предани на Сгеру? Не отправям празни заплахи. Благодаря за посрещането. Договорът ни е сключен. Вярвайте ми, господари мои, щом веднъж сте взели злато и сребро от нашия Сгеру, трябва да изпълните вашето задължение.

— Ще бъде направено — отговори Кръвопиеца. — А сега е време да си вървиш.

[1] Балсамът или мехлемът на Гилеад е правен от *Populus candicans* (или *Commiphora orobalsamum*) и взема своето име от библейския израз „балсамът на Гилеад“. Според библейската история Гилеад пренася балсама с караваната, на която Йосиф е продаден от братята си. Използвал се е за третиране на кожата. — Бел.ред. ↑

[2] Мярка за тегло на злато, сребро или мед, 90–91 г, плочки с това тегло от съответния метал се използвали като разменно средство преди откриването на парите. — Бел.прев. ↑

[3] Вид египетско ястие от рода на супата. — Бел.прев. ↑

[4] Град по делтата на Нил в Долен Египет. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

МЕТУ: ОТРОВА

Амеротке бе истински изненадан от Дома на гората. Великолепният двуетажен дом, разположен на север от Тива, се извисяваше над внушителните си зидани огради и гледаше към обширните зелени поля, простиращи се надолу по Нил, набраздени от безброй напоителни канали. Стените бяха искрящо бели, а огромната двукрила входна врата бе боядисана в лъщящо черно. След като вратарят пусна вътре съдията и охраната му, Амеротке застана на едно място и зяпна от изумление при вида на занемарената градина и високата трева, избуяла от двете му страни. Пътечката, водеща до главната къща, беше чиста и добре гледана, но при все това той имаше чувството, че върви през джунгла. Бели лилии и всевъзможни други цветя цъфтяха и прецъфтяваха сред тревите и тлъстата острица покрай заблатени езерца, хванали зеленикава корица по повърхността, засенчени от занемарени брези, ели, кипариси и палми. Място, в което светлината и тъмнината рязко се сменяха, а пеперудите летяха досущ като души без тела. Въздухът трептеше от жуженето на насекомите и от пляска на разкошно оперените крила на птиците, пикиращи из зелената тъма.

Вратарят ги отведе до главната къща, където завари Пармен, Неферен, Рахмел и Сихера, приседнали в сенчестата прохладна галерия. Похапваха траурен хляб и пиеха водата на горчилката — обичайната храна за опечалени хора. Те станаха на крака при идването на Амеротке. Пармен му предложи нещо, с което да се подкрепи, но съдията отказа и седна на възглавниците покрай малките кедрови масички. Той тактично представи охраната си. Пармен се засуети и даде указания на слугите да отведат офицера и поделението му към кухненския двор, където да им предложат по-солидна закуска, покана, която войниците веднага приеха. Докато продължаваха всички тези любезности, Амеротке се настани и изпитателно огледа домакините си. Всички до един бяха чистокръвни нубийци. Пармен беше дебел,

суетлив и нервен, очите му бяха зачервени от плач, а лицето и късо подстриганата му коса бяха изобилно посипани с траурна пепел. Домакинът на имението беше властен и надменен мъж с пронизващо остър глас и сприхави маниери, дебелите му устни силно трепереха, сякаш очакваше да се разрази някакъв проблем. Неферен, дъщеря му, беше стройна и миловидна девойка, но Амеротке забеляза, че погледът ѝ е тежък, а маниерите — леко префърцунени и надути. Рахмел беше вечният войник, стар и посивял, с набръчкано лице, видяло какво ли не, а по сухото му жилаво тяло се виждаха белези от много битки. Сихера седеше с наведена глава и спусната отпред сива коса, сякаш искаше да се скрие.

Амеротке се огледа из обширната галерия. От двете страни на фасадната врата бяха изрисувани Божествените маймуни, възплъщение на Утринния дух, сразяващ Омърсените и Демоните, вкарвайки ги в езеро от огън, разпален, за да ги погълне. Всички саксии и вази с цветя, които бяха стояли пред тези изображения, бяха махнати, но петната, оставени от тях по пода, все още се виждаха. На трегера на вратата имаше окачен папирус с молитва към боговете, което се считаше за особено ефикасно средство за предпазване на хора в траур от зли духове.

— Господарю Амеротке — привлече Пармен вниманието на съдията, — с какво можем да ви помогнем? — той се наведе напред, измъкна едно топче самородна сода от купата на масата и го пхна в устата си. — Направо съм пресъхнал — извини се той и лицето му се изкриви в нещо като усмивка. — Цялото това вълнение, тревогите, а и постенето.

Амеротке седеше като хипнотизиран от купата с топчета. Помисли си за собствения си дом, за содените топчета, натрупани на висока купчина в съд с формата на нар. Беше видял подобни купи и в приемната зала в храма на Нубия. Офицерът на охраната му винаги носеше пълна кесия със содени топчета за хората си. Ами ако те бяха отровени или поне някои от тях? Никой не ги беше преглеждал или проверявал. Топчето просто се пхаше в устата и се смучеше, така че, ако беше отровено, щеше да е късно.

— Господарю Амеротке?

Съдията примигна. Сихера се бе навела напред. Тя бе посветлокожа от другите, с големи изразителни очи и лице, което,

независимо от посивялата коса и бръчиците, все още бе запазило естествената си красота.

— Господарю — повтори тя с мек, галещ глас, — добре ли сте?

— Да — отговори ѝ той.

— Скоро слънцето ще залезе — каза тя, затвори очи и започна да рецитира стихове.

*Когато си тръгваш, опустява светът и помръква,
домовете сякаш са гробници, в които спят
мъртъвци.*

*Само лъвът и пепелянката дебнешком се промъкват
през черната огнена пещ на нощта непрогледна.*

Тя отвори очи.

— Мислите за убийството, нали, господарю Амеротке?

— Да, мисля — съдията се почувства малко неудобно от хладния ѝ, сериозен и настойчив поглед. — Мислех си за меджайските съгледвачи, прикрепени към армията на генерал Омендап. Чували сте за убийствата там, нали?

Всички кимнаха в потвърждение на въпроса му.

— Така както сме чували и за смъртта на арита затворник — изтъкна Пармен. — Бяхме в храма, когато това се случи. Направо пълна мистерия, обвита в мрак и кръв.

Амеротке изведнъж си спомни поемата, която рецитираше Сихера, и като затвори очи, издекламира следващата строфа:

*От изток Зората отново изгрява навън
и агнетата се събуждат,
хората скачат с песен от сън*

*измиват се и чисти одежди обличат,
а после вдигат ръце в щастливо обожание...*

Отвори очи и се усмихна на домакините си.

— Скоро ще падне нощта. Всичко ще потъне в мрак, но накрая зората отново ще дойде. Ако има някакъв проблем, той със сигурност трябва да има и решение. Ако има мистерия или загадка, тя трябва да има отговор. Смъртта на вашия господар Имотеп дойде като гръм от ясно небе, нали?

— Напълно вярно! — внезапно и с рязък глас се намеси Неферен. — Аритите има за какво да отговарят! Имотеп беше добър господар, военен ветеран, предан на Великата къща.

— И все пак той умря, докато се намираше под ваше наблюдение и охрана? — Амеротке посочи Рахмел, който се размърда притеснено.

Нубиецът вдигна стъкленица с вода и отпи от нея, като се намръщи на вкуса ѝ.

— Преди много години — дрезгаво започна Рахмел — аз се сражавах в редиците на предишния фараон, бащата на Божествената, срещу аритите. Той трябваше да срина до основи укреплението им в Бекна. Аритите са сенки на злото, те могат да се промъкват и да прелитат където си искат.

— И все пак това наистина е необяснима загадка — настоя Амеротке. — Разбрах, че господарят ви е бил в Къщата на тишината? Вратите са били залостени? Как биха могли аритите да проникнат?

Думите му бяха посрещнати с мълчание.

Амеротке избърса уста с пръст и се замисли. Над него се издигаше внушителният дом на Имотеп, с красивите бели стени, блестящи на силната слънчева светлина, но при цялото му великолепие, около него всичко тънеше в хаос и безпорядък, а джунглата на градината, ограждаща Къщата на тишината, криеше своите смъртни тайни.

— Разкажете ми — кимна той на домакините — за самите себе си, а също и за вашия господар.

— Ние сме нубийци — започна бавно Пармен — от племето Карзай в Долна Нубия. Предшественикът на Божествената нахлу като същински бог Монту в нашите земи и заби знамето си. Имотеп и ние — всички сме роднини, далечни братовчеди, веднага заявихме подкрепата си за фараона, макар това да ни направи непопулярни сред нашия народ въпреки доброто име, което Имотеп си бе извоювал преди с хитростта и храбростта, които проявяваше в битките. Той влезе в лагера на фараона и ние го последвахме — Пармен се засмя неловко и някак пресилено. — Когато казвам ние, имам предвид себе си, Рахмел и Сихера, Неферен се роди по-късно. Жена ми — устните на дебелия домоуправител потрепериха, — тя отпътува към Далечния хоризонт.

Амеротке кимна тактично.

— Останалото е това, което сте чели в хрониките — продължи Пармен. — Тутмос подчини и Горен, и Долен Египет. Имотеп се утвърди като изкусен съгледвач. Издигна се до командир на Шпионите на Собек, елитния корпус, отговарящ за разузнаването на страната, който винаги върви пред армиите на фараона. Той бе щедро възнаграден — с яка от злато, със сребърни гривни, със земя, със съпруга, с почетни отличия, дори с така желаните от всеки воин червени ръкавици, с които фараонът удостоява само своите фаворити.

— И така, нубийците бяха разгромени, а аритите, и те заедно с тях? — попита Амеротке.

— Така е исторически погледнато, господарю. След победата си, независимо от съпротивата на укреплението в Бекна, други дела призоваха Тутмос обратно в Тива. Когато армията му тръгна на север, ние се присъединихме. Негово величество даде на Имотеп имението и градините около него. Господарят ми се засели тук и се чувстваше щастлив и доволен. Наистина, и двамата преживяхме трагедия. Жените ни умряха. Аз бях щастлив да бъда дарен с Неферен; Имотеп остана бездетен.

— А аритите? — попита Амеротке. — Имал ли е Имотеп или някой друг от вас вземане-даване с тях?

— Никога! — яростно каза Пармен. — Не е ли вярно това, Рахмел?

— Аз бях телохранител на Имотеп, бях до него ден и нощ. Моята душа и неговата душа — каза старият войник, като склучи двата си пръста заедно — бяха ей така! Ще ви кажа следното, господарю съдия

— продължи да говори той като на парад, — аритите ни мразеха и ние ги мразехме.

— Защо? — попита Амеротке.

— Ами, първо — каза Рахмел, — господарят ми имаше пръст в техния разгром. Второ, той опустоши едно от техните светилища, храм, посветен на тяхната богиня хиена, загнезден дълбоко в джунглата. Като награда Тутмос му даде свещените предмети, взети оттам като трофеи: статуетка от чисто злато — фигурка на хиена, която кърми кутретата си, цялата инкрустирана със скъпоценни камъни, а освен това и няколко малки ковчежета, пълни със слитъци злато и сребро. Тези неща бяха радостта и гордостта на моя господар. Сигурен съм, че аритите никога не са забравили за тях.

— И през нощта, в която вашият господар беше убит, те са изчезнали?

— Да.

— Но как е било възможно това? — попита Амеротке.

— Най-добре ще е да видите сам — Рахмел се изправи и другите го последваха.

Амеротке също стана и хвърли поглед на Сихера. Тя продължаваше да го гледа все така хладно, сякаш оценяваше колко струва. Амеротке повика охраната си и тръгна след тях в градината по обрасли с острица лъкатушещи пътечки, покрай които се виеше избуяла трева. Беше доста зловещо преживяване. Намираще се в имение в най-богаташкия квартал на града, а градината приличаше повече на джунгла, отколкото на парк. Смесица от боричкаци се миризми се носеше наоколо — дъхът на гниещи растения се смесваше с уханието на цветята и на свръхсладкия аромат на презрели плодове. Малки маймунки с черно-бяла окраска скачаха из гъстите клони. Отнякъде избликваше птича песен, после изведнъж всичко утихваше. Свят от мрачна зеленина, помисли си Амеротке — само случайни слънчеви лъчи проникваха в тъмата.

— Така го искаше господарят — каза Неферен.

— Сега, когато той е мъртъв — попита Амеротке, — какво ще правите?

Пармен, който тежко се клатушкаше напред, спря и се обърна, избърсвайки потта от посипаното си с пепел лице.

— Имението и всичко в него е оставено на храма на Нубия — каза той.

— А вие?

— Много щедро завещание — бързо отвърна Пармен, — много щедро, наистина. Имотеп беше грижовен и ние няма да си отидем с празни ръце, но... — сви рамене той, и пак тръгна напред — бих дал всичко, за да се върне господарят ни обратно.

Прекошиха малка полянка и излязоха на откритата площадка пред Къщата на тишината. Четвъртитата постройка напомни на Амеротке за храм с каменната си основа, с колонната галерия, оформяща входа, с полегатите стъпала от двете страни на рампата към входа и с двукрилите врати, които сега зееха полуотворени. Стените бяха от твърди тухли от печена глина, измазани с хоросан, а после боядисани в блестящо бяло. Двата прозоречни отвора, намиращи се високо в стената от двете страни на вратата, бяха с дървени решетки. Амеротке прошепна на охраната си да го изчака, докато обиколи и огледа сградата и пространството около нея. Освен на фасадата имаше по още два прозоречни отвора и във всяка една от другите три стени, но не се виждаше никаква друга врата или външни стъпала — само вентилационни отвори с решетки, чиито пръчки бяха здраво забити в мазилката. Амеротке не установи никаква нередност — нямаше следи от насилие или съпротива по пода или по повърхността на чисто белите стени. Отиде обратно до фасадата и се изкачи по стъпалата в галерията с колоните. Спря пред рисунките от двете страни на двукрилата врата — изображения на Собек, на бога крокодил, с човешко тяло, но с главата на речния звяр. Божеството беше нарисувано с корона от пера, в центъра на която изпъкваше слънчев диск. Двукрилата врата, която Собек трябваше да пази, беше разбита и натрошена на трески. Пармен пристъпи вътре до светилниците и факлите, докато Рахмел обясняваше как са били залостени вратите.

— В нощта, в която бе убит господарят ми — мрънкаше телохранителят, — тези врати бяха здравата залостени. Питайте слугите. Трябваше да използваме външната греда, за да разбием и махнем тази отвътре.

Амеротке кимна и влезе в Къщата на тишината. Беше влажно и доста топло. Над малко басейнче с бистра вода бръмчаха мухи. Рахмел обясни, че то се захранва от подземен извор. Амеротке се огледа

наоколо. Къщата беше разделена на три части — от двете страни на преддверието имаше редица ярко боядисани колони. Стените му бяха оцветени в свежозелено, сякаш Имотеп беше искал да внесе настроението на своята дива градина и тук. Светлината се осигуряваше от факлите и лампите, наредени по множеството ниши в стените. Преддверието беше всъщност малък храм на бог Собек. Стените от двете му страни изобилстваха със стенописи, изобразяващи бойните подвизи на бога, а вдясно имаше домашен олтар, представляващ изцяло изработен наос. Вратите на това светилище бяха отворени, за да се вижда богът с крокодилската глава, изваян от някакъв скъп синьо-зеленикав камък, който блестеше злоещо на светлината на лампите.

— Защо Собек? — попита Амеротке.

— Богът патрон на моя господар — гордо отговори Рахмел. — Собек ходеше с Имотеп и неговата кохорта шпиони на всичките им експедиции. На тях спечели много яки за храброст и затова беше вечно благодарен на този бог.

— Защо е всичко това? — обхвана Амеротке с жест пространството около себе си.

— Господарят ми беше потаен, скрит човек — каза Пармен, като пристъпи напред. — Къщата на тишината беше неговото убежище, тихо, спокойно местенце, закътано в джунглата на неговата градина. Всичко това му напомняше за Нубия и за миналото му. Призрачно изживяване в мрака, в тишината, нарушавана единствено от писъците на нощните твари, сякаш...

— Сякаш сте на някаква поляна в гората на Юга?

— Да, точно така.

— А настоящата опасност, появата на аритите?

Пармен прехапа устни, погледна бързо към дъщеря си и Рахмел, после обратно към Амеротке.

— Той не ни каза много за това.

— Смяташе, че аритите са се укрепили здраво тук, в Тива — намеси се Сихера, влизайки през двойната врата. — Имотеп наистина ненавиждаше убийците от кланицата. Наричаше ги обезумели за кръв, незнаещи насита гадни твари.

Гласът на старата жена беше силен и въздействащ.

— Какво имате предвид с това, че са се укрепили тук, в Тива? — попита Амеротке и неволно потръпна; това призрачно място, ужасът на изтеклия ден, бързата жестока смърт на арита гнетяха душата му.

— Беше убеден, че нубийският полк е бил превзет отвътре, че войниците са завербувани, че сърцата им са се превърнали в камък и са се отвърнали от фараона — Сихера пристъпи.

— А Сгеру?

— О, значи знаете за Сгеру, господарю Амеротке? — язвително се засмя тя.

Амеротке предпочиташе лицето ѝ да не е толкова скрито в сянката. Забеляза, че другите трима запазиха мълчание.

— Имотеп беше сигурен, че Сгеру се таи в Тива от години като някаква чума, която расте и се развива като смъртоносен гноен цирей.

— Но къде?

— Навсякъде, господарю.

— В храма на Нубия?

— Аз лично се съмнявам в това — отговори Сихера, а гласът ѝ прозвуча вяло и уморено. — Но може би — добави тя по-бързо — в къща като тази.

— Глупости! — изръмжа Пармен.

Амеротке се взря изпитателно в Сихера. Жената беше цинична, но явно с остър ум и се държеше някак настрани от другите, сякаш бе просто наблюдател.

— И защо точно сега? — попита Амеротке. — Този, Сгеру?

— Всичко достига до зрялост в един момент — отвърна Сиреха. — Нов Сгеру. Може би онези ужасни демони в Бекна са възстановили силата си и са се понесли като буря да разпрострат своята жлъч из селцата на Нубия сред хорицата, чиито роднини и съплеменници са в полка. Като някакъв мор, щом са минали през племената из провинциите на Нубия, са се разпрострели и на север чак до Тива.

— Така ли смяташе Имотеп?

— Питайте тях — неохотно каза Сихера, показвайки, че не ѝ се иска да продължава.

— Не, ти му кажи — с подигравателен глас се намеси Неферен.

— Познавах Имотеп още като младеж — каза Сихера. — Никога не е бил годен за чиновник или за политик. Не обичаше бюрокрацията. Имотеп беше войник, разузнавач, и то изключително опитен и изкусен.

Винаги е бил убеден, че макар аритските убийци да действат потайно, накрая ще излязат от скривалищата си на светло и ще се разгърнат в пълната си сила. Както хиените напускат тъмнината на скалите, така и те ще го направят, и тогава ще могат да бъдат разгромени. Но Имотеп всъщност се интересуваше повече от предстоящата битка, както и от пътищата на Собек към Нубия — той прекара последните си дни, проучвайки стари карти. Ходеше в храма на Нубия и ровеше из архивите там.

Амеротке ѝ благодари, после влезе във втората част на Къщата на тишината. Тръстиковите кошове и панерите, пълни с документи, показваха, че тук е била библиотеката на Имотеп. Покрай двете стени бяха наредени сандъци и големи открити шкафове с прегради, пълни с папирусови свитъци. Имаше и писалище, отрупано с гърненца с червен и черен туш, специални съдове с пясък за попиване и писалки от заострена тръстика. В дъното на помещението имаше невисок подиум с възглавници за сядане и малки масички за хранене. Покрай стените бяха наредени сандъци от скъпо дърво, изписани с интересни рисунки и инкрустирани със скъпоценни камъни и карнеоли. Капаците на някои от тях бяха вдигнати. Амеротке ги обходи и надникна в тях.

— Ограбени ли са били?

— Да, да — пристъпи Пармен. — Статуетката на богинята хиена...

Амеротке разгледа внимателно и малките дървени кутии и ковчежета, които се търкаляха празни на пода.

— Тези бяха пълни със слитъци сребро и злато — прошепна Пармен, навеждайки се над пода заедно с Амеротке.

— Но как? — попита съдията, като се изправи. — Как е бил убит господарят ви и как е било откраднато съкровището му? — той посочи около себе си. — Стените са идеално уплътнени — никъде няма отвор. Прозорците са твърде малки и са много нависоко. Няма друг вход, освен вратата, при това тя е била залостена отвътре и отвън, докато вие, Рахмел — посочи той към нубиеца, — сте били отвън на стража — Амеротке замълча за малко. — Ето какво искам да ми кажете. Първо, ако аритите набележат някого за жертва, преди убийството винаги му изпращат скарабей като предупреждение и заплаха за това, което смятат да направят. Получавал ли е Имотеп такова нещо?

Въпросът му бе посрещнат с мълчание и отрицателно поклащане на глави.

— Не знаем нищо — призна си Пармен, — съвсем нищо, господарю. Ако Имотеп е получил такъв скарабей, може просто да не му е обърнал особено внимание, възможно е даже да го е изхвърлил.

— А какво точно се случи в следобеда, в който бе убит господарят ви?

— Нищо особено — започна Пармен. — Господарят се оттегли в Къщата на тишината късно през деня. Ние се пръснахме, всеки по своите задачи. Сихера имаше някакви стомашни оплаквания и си беше в стаята. Очаквахме Имотеп да излезе от къщата преди здрач. Обичаше да се качва на покрива и да напява своя собствена молитва към залязващото слънце. Тази вечер не го направи. Накрая разбих вратата. Влязох вътре — посочи Пармен към дъното на стаята, — лампите мъждукаха едва-едва и вече догаряха, но няколко факли все още светеха хубаво. Имотеп бе ей там с гръб, опрян на стената. Най-напред помислих, че е заспал. Приближих и го побутнах. Тялото му се килна леко настрани и едва тогава забелязах червената кърпа, пристегнатата здраво около гърлото му.

— И никакви следи от борба, от насилие, от взлом?

— Никакви, господарю.

— Но някой е влязъл вътре — каза Амеротке, — промъкнал се е зад господаря ви, затегнал е кърпата около врата му и го е удушил. Сихера, казахте, че господарят ви е бил войник. Но той не се е съпротивлявал, не е ритал с крака, не се е борил, не е направил дори най-малък опит да се защити?

— Аз не чух нищо — призна си Рахмел, — абсолютно нищичко.

— И после убиецът е ограбил сандъчетата и ковчежетата и е изчезнал също тъй мистериозно, както е влязъл. Е, как би могло да се случи това?

Пармен направи физиономия на пълно неведение и погледна към Рахмел. Амеротке изпитателно огледа и четиримата. Пармен и Рахмел — разстроени, объркани и смутени. Неферен просто си стоеше с ръце, отпуснати покрай тялото, и се вираше безизразно в него. Сихера се бе оттеглила още по-навътре в сянката.

— Е? — повтори Амеротке. — Как би могло да се случи това?

Пармен избегна погледа му.

— Не знам — едва-едва промълви той.

— Казват — заговори Сихера, — че аритите могат да променят формата си. Те със сигурност са много хитри и ловки. Може би убиецът се е промъкнал вътре, когато вратата е била разбита?

— Какво точно се случи? — попита Амеротке. — Разкажете ми отново!

— Насилихме и разбихме вратата — каза Рахмел. — Пармен влезе. Лампите догаряха и беше много тъмно.

— Отидох направо до възглавниците, на които седеше господарят — обясни домоуправителят. — Докоснах го по рамото и той се срина на една страна. Едва тогава забелязах червената кърпа около шията му. Настана объркване. Не допуснахме другите вътре. Бях много уплашен. Знаех, че вътре има цяло съкровище, но чак след като вдигнахме трупа на господаря, открихме, че статуетката, както и златните и сребърните слитъци са били откраднати.

— Значи — каза Амеротке, като приседна на един сандък и започна да отмята на пръстите си — вашият господар е бил главен съгледвач в Шпионите на Собек и е работил за бащата на Божествената в Нубия. Идва в Тива като приятел на фараона. Установява се тук и построява Къщата на тишината. След смъртта на съпругата си води тих и спокоен живот. Вие сте негови близки, родственици, част от семейството му. При все че се е преместил в Тива и се е издигнал тук, Имотеп е продължавал да изпитва истинска привързаност към родната си Нубия; ето защо той оставя цялото си имение на нейния храм. Но ето че възникват настоящите проблеми. Имотеп, по всичко личи, не се интересува толкова от аритите, колкото от някакви стари карти, по които проучва пътищата на Собек в Нубия. Ние не знаем — наблегна той — дали аритите са изпратили на Имотеп предупреждение. Възможно е! В края на краищата той е бил техен заклет враг. Но дори и да е било така, Имотеп е продължавал да поддържа рутинните си навици. В деня, в който е умрял, той се е оттеглил както винаги в своята малка крепост. Но колкото и да е защитена тази крепост, убиецът все пак прониква вътре, удушава господаря ви, заграбва съкровището му и изчезва. Вие се опитвате да го извикате — продължи Амеротке, като се изправи, — но не успявате. Използвате гредата от външното резе, за да разбие вратата, но когато влизате вътре, откривате Имотеп удушен, а от съкровището му няма и помен.

Нито знак, нито следа от някакво боричкане, нито пък някой е чул нещо нередно.

Рахмел шумно се съгласи.

— Трима от вас са били навън — продължи Амеротке. — Слугите също ли бяха свидетели на това, което се случи?

— Да, бяха — потвърди Пармен.

— С изключение на мен — обади се Сихера. — Не забравяйте, че бях болна, имах стомашни оплаквания. Много рядко ми се случват такива неща, господарю — усмихна се тя почти недоловимо на Амеротке, — но тази вечер лежах болна в стаята си. Пармен ще го потвърди.

— Но тук се е случило и нещо друго, нали така? — каза Амеротке, щракна с пръсти и им даде знак да го последват навън, в преддверието на входната галерия.

Следобедът преваляше и слънцето клонеше към залез. Червени жилки браздяха небето. Силен, студен вятър духаше през тучната растителност, обграждаща Къщата на тишината. Амеротке седна на малка табуретка до двукрилата врата и косо ги изгледа.

— Тук е открит гол труп с отсечени ръце, с червената кърпа на аритите около гърлото. Жертвата е била удушена в тази градина. Ще ми покажете ли къде?

Пармен се намръщи и тръгна надолу по рампата. Останалите го последваха; Амеротке вървеше най-отзад. Погледна назад към Къщата на тишината. Искаше му се да обмисли това, което бе открил там, но за момента бе принуден да действа като учен, пред когото има много въпроси и, уви, твърде малко отговори. Навлязоха дълбоко в градината, в една дори още по-изолирана и запусната част, където тревата под дърветата стигаше почти до кръста. Жужаха мухи, шумно цвърчаха щурци, птици и маймуни бъбреха в клоните. Пармен и останалите проправяха път в гъсталака. Стигнаха до малка група терпентинови дървета. Пармен спря покрай тях, там, където тревата беше особено буйна и висока, и посочи към земята.

— Трупът бе открит ето тук.

— Кой го откри?

— Господарят ни, Имотеп. Беше излязъл на една от сутрешните си разходки; хрътките му салуки бяха с него, именно те откриха трупа.

— Някой от всички ви разпозна ли този човек?

— Не — отвърна Пармен. — Имотеп беше също толкова изумен, колкото и ние самите. Беше му много, много чудно. Имам предвид за този непознат странник, гол и удушен в градината му.

— И? — попита Амеротке.

— И какво, господарю?

— От малкото, което знам — каза Амеротке, — аритите удушават жертвата си; това е част от техния свещен, варварски ритуал. Никога не съм чувал да режат ръцете на жертвите си.

— Истина е! — чу се гласът на Сихера.

Амеротке се обърна.

— Изглеждате сигурна в това?

— Разбира се, че съм сигурна — махна тя с ръка, за да отпъди мухите от лицето си. — Подобно нещо е в противоречие с изискванията на техния варварски ритуал, както го нарекохте. Чрез него те принасят в жертва на Нема и тялото, и душата като едно неделимо цяло.

— Тогава защо ръцете са били премахнати?

— Не знам — промърмори Рахмел. — Хрътките на господаря откриха тялото и вдигнаха шумотевица. Имотеп прегледа трупа, после ми каза да организирам вдигането и преместването му в Дома на смъртта в храма на Нубия.

— Господарю — с възмущение се намеси Пармен, — какво повече бихме могли да кажем? Казахме ви всичко, което знаем.

— Да, наистина — въздъхна Амеротке и попипа дългата къдрица отстрани на лицето си и отри капчиците пот. Чувстваше се уморен и леко объркан, а и все още продължаваше да се тревожи за семейството си. Погледна нагоре към небето, което се къпеше в червеникавите отблясъци на залязващото слънце, после обърна лице, за да улови вятреца, така прохладен и така привлекателен след жежкия ден.

— Ще се връщам в къщата — каза той. — Ще се срещна с охраната си там.

После се завъртя на пети и тръгна назад през тревата. Пармен забърза напред, за да му показва пътя. Щом се върна в галерията на главната къща, Амеротке размени тихичко няколко думи с офицера си, който беше разговарял надълго и широко със слугите. Това, което чу от него, съвпаднаше с всичко, което и самият той бе чул от родствениците

на Имотеп. Изслуша офицера, кимна, после се върна при домакините си.

— Пармен, Рахмел, имате ли восък?

Пармен кимна. Амеротке отвори кесията на пояса си, извади картуша си и го подаде на офицера.

— Искам Къщата на тишината да бъде запечатана веднага. Вратите да се залостят, както обикновено, а печатът ми да се постави на съответните места. Никой да не влиза в сградата в мое отсъствие.

Офицерът побърза да изпълни нареждането му. Амеротке щракна с пръсти към Пармен.

— Ще му трябва восък. Погрижете се да му го осигурите.

Домоуправителят погледна така, сякаш възнамеряваше да възрази.

— Искам това да се направи още сега, и то бързо — рязко каза Амеротке. — И има още едно нещо.

Той отиде в галерията и седна. Неферен му предложи напитка от прясно изцедени плодови сокове, но той поклати глава, зареял поглед из занемарената подивяла градина. Не след дълго офицерът и Пармен се върнаха. Къщата на тишината беше залостена и запечатана с три пласта восък, а картушът на Амеротке бе ударен върху двете крила.

— Много добре — каза Амеротке, изтегли ветрилото от пояса си и започна да си вее на лицето. — Искам да се върна на мястото, където е бил открит онзи труп. Имам нещо наум.

Пармен въздъхна шумно, но поведе групата. Когато стигнаха на мястото, Амеротке го помоли да му покаже точно къде е било открито тялото. Пармен го посочи. Амеротке му каза да отиде и да застане в сянката на терпентиновите дървета заедно с останалите от групата, а той се наведе и започна щателно да оглежда земята. Офицерът предложи да му помогне. Амеротке само поклати глава. Трупът според Пармен беше открит точно до дърветата. Амеротке отиде до мястото и откри по тревата съсирена кръв, гъмжаща от мравки и други буболечки.

— Така значи — прошепна той, — който и да е този човек, бил е убит тук и ръцете му са били отрязани. Пармен? — повика той.

— Да, господарю?

— Бяха ли открити ръцете на мъжа?

— Не мисля, господарю. Не, не, не бяха — отговори Пармен. — Господарят ми явно не прояви интерес към това.

— А е трябвало — прошепна Амеротке, — със сигурност е трябвало, но засега достатъчно — добави той и се изправи, бършейки пръсти. — Пармен, аз приключих тук, но ще се върна...

*Окото светещо на Хор^[1] пристига,
блести над нас, прогонва мрака.
На хоризонта Ра отново се въздига
и ликува, когато пламъците му поглъщат злото.
Срещу силата на Сет, посята в неговите твари,
огньовете по пътя на Ра ще запалят
и стъпките му с обожание ще следвам
по ръцете на сестрите близначки^[2].*

Амеротке посипа тамян върху малкото запалено кандило, поставено на масичка пред него, и загледа как ароматният дим се вдига към потъмняващото небе. Когато се върна вкъщи от Дома на гората, установи, че Шуфой е разположил трима въоръжени войници да охраняват градината. Норфрет се беше притеснила от тях, защото на висок глас коментираха местонахождението на съпруга ѝ. Амеротке още не бе привършил с ритуалното си измиване след влизането у дома и тя го засипа с порой от въпроси. Той само поклати глава, усмихна се и я целуна право в устата.

— Всяко нещо с времето си — промърмори съдията.

Норфрет го изгледа сърдито, изгаряйки от любопитство, и прошепна:

— Ще е добре да чуя какво имат да кажат устата ти.

Амеротке безгласно бе решил, че най-добрият път, който може да следва, е дискретността. Излезе в градината и поговори с войниците от охраната. Тайничко му се искаше те да са повече, но при положение че нубийският полк беше заключен в казармите, другите полкове се

събираха за поход на юг от Тива, а градският гарнизон беше вдигнат на бойна нога срещу нови евентуални покушения, изпълнението на всяка молба за повече войници щеше да отнеме дни. Амеротке скри собственото си безпокойство, докато играеше сенет^[3] със синовете си и се заливаше от смях, когато го хващаха, че мами. След това отиде с тях в градината, за да проверят заедно дали наистина колония от джърбоа^[4] са нападнали овощната градина, както се бе сторило на Ахмазе. Кърфей реши, че не си струва да им обръщат внимание, защото това са просто мишки, и заяви, че е видял един дженет^[5] да ловува между дърветата. Амеротке следваше момчетата през градината, покрай красивите бистри басейнчета, зелените поляни, беседките и пътеките, покрити с виещи се лози. Прекрасните лехи с цветя и билки, красиво боядисаните малки павилиони, тесните напоителни канали и добре подрязаната и поддържана овощна градина бяха в рязък контраст с мрачната обрасла градина, обграждаща Къщата на тишината. Съдията се запита какви ли още тайни може да съдържа онова усамотено място.

Накрая той обяви край на преследването. Седна с момчетата под сянката на любимия си зелен дъб, който сигурно растеше тук от цяла вечност, и заедно хапнаха сладкиш от грис и пийнаха плодов сок. После двамата му синове тичешком се втурнаха към къщата, за да упражняват уменията си като писари с Шуфой. Малкото човече, извънредно развълнувано и разсеяно, се щураше из градината, рецитирайки поезия, която Ахмазе описа като „любовните строфи на самия Велик майстор“, както те обичаха да наричат Шуфой. Амеротке реши да остави своя нещастно влюбен приятел на мира. Изми се и се качи на покривната тераса, за да се наслади на вечерята си от ориз и бакла, подправени с кориандър. След като приключи, му се поиска да се полюбува на небето, което непрестанно менеше цветовете си, и да почувства студения вятър на Амун по лицето си, а после да каже една молитва за всички, които обича. Дълго стоя сам. На обширната тераса бяха подредени възглавници, малки масички, делви с цветя и кандила с тамян; това беше неговото любимо място както призори, така и на мръкване. Но тази вечер проблемите и грижите от изтеклия ден продължаваха да го тормозят и не му даваха мира. Все пак имаше поне едно нещо, което му беше донесло известно спокойствие. Когато се върна вкъщи, Шуфой му беше прошепнал името на шпионина, когото

Великата къща държеше в храма на Нубия. Госпожа Бузирис! Амеротке не беше особено изненадан. Хатусу беше способна да изкуси много хора със своя чар и с умението си да флиртува с хората и да ги манипулира, да не говорим, че на някои от време на време даряваше и по някой скъп подарък. Уговорката на фараона с Бузирис сигурно е била много благовъзпитана, съвсем в кръга на приличието — просто малко информация за клюките, които се носят из храма и които Сененмут веднага щеше да предава на писарите от Тайния кабинет, за да ги проучат и проверят най-щателно и подробно.

Накрая Амеротке бе изваден от размишленията, в които бе потънал, от съпругата си — прекрасна в бялата си ленена роба, тя се качи горе заедно с безутешния Шуфой, който я следваше по петите. Норфрет донесе кана със студено вино, три стакана и купа с червени череши. Те седяха и мирно се наслаждаваха на вечерта, но Амеротке все пак си даваше сметка, че тя изгаря от желание да разбере какво става. Тези тъмни очи на чувствителното ѝ лице бяха толкова зорки и хитри! Тя цупеше устни и непрекъснато потриваше чело — обичайните сигнали за вълнение и възбуда. Накрая Амеротке ѝ разказа какво точно се бе случило, включително и за атаката срещу него самия и Валу. Норфрет го слушаше и все по-често потриваше челото си.

— И сега какво? — попита го тя.

Амеротке се поклащаше леко напред-назад върху възглавниците.

— Нубия винаги е била готова да отправи някое предизвикателство срещу властта на Египет. Тутмос ѝ нанесе съкрушителен удар, но очевидно аритите сега се чувстват достатъчно силни, за да напуснат твърдината си в Бекна и да разширят позициите си. Те определено причиняват голям смут и напрежение в града.

— Да не споменаваме изчезването на имперските пратеници! — спомена го Шуфой, изоставяйки за малко скръбното си настроение.

— О, да! — Амеротке смигна на Норфрет. — Както знаеш, аз посетих оазиса Синджар. Изолирано, самотно местенце на един ден от Тива по пътя към Първия праг^[6].

— Там ли изчезват пратениците? — попита Норфрет.

— И да, и не — отговори Амеротке. — Куриери и емисари са виждани да продължават на юг с баржите си, след като са посещавали оазиса, но след това са изчезвали, сякаш великата змия Атеп е погълнала и тях, и лодките им.

— Значи в такъв случай в оазиса няма никаква мистерия?

— Не че мога да го докажа — отговори ѝ Амеротке. — Той се използва както от пустинни скитници и пясъчни жители, така и от търговци и пратеници; там има хубава сянка и чудесен източник на сладка питейна вода. Свещеникът на оазиса, Небхер, изглежда достатъчно компетентен, макар да е доста разстроен от изчезването на собствената му дъщеря. Наблизо се намира крепостта Тимсах, масивна, обширна развалина, леговище на хищници и мършоядни от човешки и животински вид — каза Амеротке и разпери ръце. — Каквато и да е причината, изчезването на тези пратеници задълбочава объркването.

— Работа на аритите? — попита Норфрет.

— Така предполагам, но нямам никакво доказателство за това; само подозрения.

— После идват и отравянията сред меджайските съгледвачи — добави Шуфой.

Амеротке се усмихна, наведе се, взе си череша и я пхна в устата си.

— Е, това вече е работа на аритите. Не мисля, че някога изобщо ще открием действителния убиец, но трябва да ви кажа, е, не точно на момента, но знам как да спра това. Другите мистерии обаче стават все по-заплетени. Първо, какво всъщност се случи в храма на Нубия днес? Защо аритският затворник си призна, предложи да ни сътрудничи, а после... — Амеротке замълча за малко, слушайки гълчавата на птиците в градината отдолу — а после умря така мистериозно в Дома на оковите? Дали онези арити, които нападнаха мен и Валу, връхлетяха, за да ни убият, или за да го освободят? Или са искали да направят и двете? И как умря той? Как убиецът е могъл да влезе в килията, така солидно заключена и така зорко охранявана, при това без никакъв друг изход?

— А би ли могъл да се удуши сам? — попита Шуфой.

— Малко вероятно — предположи Амеротке. — Аз самият не го мисля за възможно. После тази история с Къщата на тишината. Убийството на Имотеп е твърде подобно на убийството на аритския затворник — човек, заключен в стая, здраво залостена и охранявана, и все пак убиецът прониква вътре, удушава го и заграбва съкровищата му. И защо Имотеп не е проявявал никакви притеснения и страхове от

аритите? Ако са го предупредили, че е набелязан и че ще дойдат, той със сигурност щеше да поиска защита или поне щеше да вземе по-сериозни предохранителни мерки. Или просто не го е било грижа за заплахите им, защото ги е приемал за празни хвалби? Защо е бил толкова заинтересуван от изучаването на някакви карти и планове на южните пътища? Дали не е мислел, че отново може да бъде назначен за главен разузнавач? Хм, а имаме и онзи труп в градината — каза той, като погледна Норфрет и ѝ обясни: — Гадна история! В градината на Имотеп е открит труп на мъж, напълно гол, без никакви дрехи, с изключение на червената кърпа, силно пристегната около врата му; при това двете му ръце са били отрязани!

Норфрет притисна устата си с ръце.

— Защо? Кой го е убил? — продължаваше да разсъждава на глас Амеротке. — Какво е правил той там? Защо аритите ще преследват този безименен човек в градината на Имотеп, ще го убият, после ще изчезнат?

— Но как ще разрешиш всичко това? — попита го Норфрет.

— Има само един начин, моя лилия от долината — поклати глава Амеротке, като се опита да потисне безсилието си от това, което се случваше. — Трябва да открием този Сгеру, да го заловим, да го изобличим, да го покажем на всички и публично да го унижим. Това ще потуши недоволствата и предателските настроения в нубийския полк и... — Амеротке млъкна при шума на тичащи крачета нагоре по стълбата. Ахмазе почти се хвърли върху терасата.

— Татко, татко, трябва да дойдеш веднага! Трябва да дойдеш! Има въоръжени хора, много са, на вратата. Вратарят е много разтревожен!

[1] Слънчевият бог Хор, както още го наричат. — Бел.прев. ↑

[2] Нефти (съпругата сестра на Сет) и Изида са двете сестри близначки в египетската митология. Изида символизира деня, а Нефти — нощта. Сестри са и на Озирис. — Бел.прев. ↑

[3] Игра, която се играе с пулове на дъска, подобна на дама или шах; кутия с тази игра е открита в гробницата на Аменхотеп III в Древен Египет. — Бел.прев. ↑

[4] Вид африкански гризачи. — Бел.прев. ↑

[5] Африкански нощен хищник с дълга опашка, подобен е на лисица или фенек. — Бел.прев. ↑

[6] Праговете на Нил в горното му течение. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ПЕТА

НЕТЧА: НЕНАСИТНОСТ

Амеротке каза на Шуфой да охранява Норфрет. Той самият забърза надолу, като спря само за миг, за да извика един войник от охраната си. Взе меча му и продължи бързо към вратата. Тя беше широко отворена, а покрай нея се тълпяха съгледвачи от меджай. Имаха страховит вид с накъдрените си коси, накичени с украшения от черупки от костенурки, със сребърните гривни и всички останали безвкусни бижута, с които бяха натруфени, с късите полички с ресни, висящи над мръсните им крака и стъпала. Кожените пояси около талиите им бяха окичени с ками и криваци; всеки носеше и копие, и щит, както и праметнат през гърба лък с колчан стрели.

— Господарю Амеротке — приближи меджайският командир, коленичи пред съдията, поклони се и едва след това го погледна. — Извинявам се за късния час. Името ми е Хеннам: вие сте казали да дойда?

Амеротке го хвана здраво за ръката и го изправи на крака.

— Щом съм казал, значи съм казал — усмихна се и даде знак на войниците, които се трупаха около вратата. — Поканих вас, за да хапнете и пийнете с мен. Не очаквах цялата компания.

Грубо изсеченото лице на Хеннам се набръчка в усмивка.

— Господарю, това не е моя заслуга, а на генерал Омендап. Шуфой донесе новините за случката в града. Заповедите ми бяха най-категорични. Да се явя тук, да изслушам това, което имате да кажете, и после да се върна обратно в Тива, за да съм на разположение на Божествената. Трябва да рапортувам на командира на дворецовата охрана.

— Колко войници сте довели? — надникна Амеротке над рамото на офицера.

— Около седемдесет души общо. Уверявам ви, че няма да ви бъдат в тежест.

— О, изобщо не са в тежест — усмихна се Амеротке. Той сложи ръка на рамото на Хеннам и му посочи напред. — Вие сте повече от добре дошли. Искам да обсъдя някои конкретни въпроси с вас, но вижте... — спря за миг той и повика единия от своите охранители, който стоеше и зяпаше напълно шашардисан от развитието на събитията. — Заведи меджаите — нареди Амеротке на офицера си — навътре в градината. Извикай слугите, дайте на войниците вино, бира, сушено месо, плодове и хляб. Настанете ги колкото е възможно по-удобно. Вечерта е студена и тиха, ще им бъде приятно там.

Хеннам се извини и се върна при хората си. Поканата на Амеротке беше приета незабавно с радостни викове и възклицания; вдигаха се ръце, кланяха се глави. Меджаите нямаха нужда от второ подканяне, за да последват офицера навътре в градината. Амеротке стоеше и наблюдаваше как се отдалечават. Хеннам беше довел най-добрите; меджаите изглеждаха такива, каквито си бяха: военни ветерани, изкусни в борбите и битките; повечето от тях носеха пчели за храброст, яки от злато или гривни от сребро — все лични дарове от фараона и неговите генерали за храброст, доблест и издръжливост в сраженията. Един слуга донесе купа с вода и кърпа.

Хеннам благопристойно, но бързо си изми ръцете и лицето и се подсуши надве-натри.

— Господарю, чест е за мен да ви бъда гост. Но не ви нося никакъв дар.

— Вие самият сте дар — усмихна се Амеротке. — Заповядайте!

Качиха се на покривната тераса, където отделиха известно време на официалното представяне и размяната на любезности. Слугите донесоха месо и хляб, нова купа с череша и още една кана с вино. Хеннам беше гладен и ядеше лакомо, като от време на време спираше и се зазяпваше в Норфрет, явно силно впечатлен от красотата ѝ. Току ѝ се усмихваше и непрекъснато ѝ правеше комплименти за храната, както и на нея самата, и не спираше да се извинява за натрапничеството си. След като гостът засити апетита си, Амеротке се наведе и докосна златната яка за храброст, която блестеше в светлината на лампите, а после и гривните от сребро и злато.

— От колко време служите на Великата къща?

Войнът премигна и присви очи към небето.

— Седемнадесет разлива^[1], господарю — широко разпери ръце той. — Това са само някои от отличията, с които съм удостоен.

— Значи сте боец — похвали го Амеротке, при това храбрец.

Хеннам стеснително поглеждаше към Норфрет, която леко изръкопляска. Тя се протегна и отново напълни чашата му с вино. Меджаят явно бе изключително очарован от посрещането, което му бе оказано.

— Искате да говорите с мен, господарю.

— Да. Колко войници сте загубили досега? Имам предвид тези, които са умрели внезапно, било то в лагерите или извън тях, из Червените земи?

Хеннам отново присви очи и премигна към небето.

— Последният беше Кемас, с него стават общо осем.

— А телата им?

— Не съм лекар, но беше видно, че са отровени. Някои умираха на място, изведнъж, други получаваха пристъпи на транс. Явяваха им се някакви видения, кошмарни, ужасяващи гледки, сякаш земята се върти назад, за да избълва легион от демони.

— Знаете — каза Амеротке, — че в магазините, павилионите и базарите на Тива можете да купите лекарства и еликсири, всевъзможни препарати и разни смеси, които да ви накарат да се чувствате като бог или да ви докарат тъмни видения в мрака на нощта.

— Да, господарю, но защо точно тези войници?

— Защото са били меджай — отговори Амеротке и се усмихна на объркването на Хеннам. — Убиецът — натърти той — всъщност не се интересува реално кой точно умира, стига да е меджай. С какво е известен полкът ви, Хеннам? Разузнаване, шпиониране, Очи и уши на фараонската армия, когато тръгва на война. Сега вашите кураж и храброст, бдителността и лоялността ви са помрачени от недоверие, страх, дори от ужас. Кой ще е следващият, който ще умре, се питат всички.

Хеннам внимателно гледаше този съдия с потайно лице. Беше чувал за репутацията на Амеротке — хитър като змия, както сполучливо го бе описал веднъж един от воините му; така че — накъде го водеше той?

— Вие мислите, че има предател сред нас? — попита Хеннам.

— Не, не го мисля — отговори Амеротке. — Убийствата на вашите хора са дело на аритите — той замълча, докато меджайт събра палеца и показалеца и ги вдигна нагоре в знак на защита срещу злото. — Да, на тях, на тези злостни, отмъстителни и вероломни, унищожителни твари на нощта. Те не се бият на светло под окото на слънцето, а потайно и скрито. Те сеят хаос, смут и безпорядък. Не ги е грижа кой меджай умира, стига да е един от вас.

— Но и водните запаси, и хранителното продоволствие — всичко се проверява.

— А содените топчета? — попита Амеротке. — Имате пълни кошове с тях, нали?

— О, да.

Амеротке се протегна и вдигна празната купа от черешите.

— Норфрет, колко череша имаше в тази купа, когато я донесе?

Тя чаровно сви рамене.

— Може би около тридесет.

— И в тази втората сигурно също има долу-горе пак толкова. Значи — усмихна се Амеротке, — откакто сте тук, са сервирани около шестдесет череша. Какво щеше да стане, ако една от тях е била отровна? Бихме могли да не я изядем тази нощ, но накрая някой все щеше да погълне заразения плод и да умре.

Хеннам го зяпна с отворена уста.

— Содените топчета? — попита той.

— Помислете, Хеннам — настоя Амеротке. — Какво вземат със себе си вашите съгледвачи, когато тръгват в пустинята? Какво търсят, когато се върнат обратно? Водата е кът и е скъпа. Аз съм воювал в Червените земи. Лекарите ни казваха да прием пестеливо, рядко и по малко и никога на един дъх. Не, водата ви не е отровена, но някои от тези содени топчета са! Нека обясня. Даден разузнавач се връща от експедиция. Пийва глътка вода, после отива при запасите и си напълва кесията със содени топчета — те са евтини, с шепи да ги ринеш. Слага едно отровно топче в устата си, смуче го, дъвче го и умира. Същото става и с онези, които измират навън, в пустинята. В крайна сметка няма значение къде се намират, няма значение кои точно са те, просто са извадили лош късмет. Бог знае каква е отровата! Някаква, която нарушава покоя на сърцето, преди смъртта да го спре завинаги. Можете ли да видите безусловната, чиста злонамереност, която се

съдържа във всичко това, Хеннам? Не е набелязан да умре някой конкретен меджай; единственото, което има значение, е периодически да умира някой от вас. Трябва да са содените топчета! — натърти Амеротке. — Кажете ми, Хеннам, как се съхраняват те?

— В големи кошове под грижите на интенданта. Наистина се раздават с шепи и често-често се доставят нови; ще бъде невъзможно да се открие убиецът.

— Истинският убиец е Сгеру, главатарят на аритите — каза Амеротке. — Начинът, по който той организира и изпълнява злонамерените си планове, е прост. Един от неговите последователи, може да е в главния интендантски склад в Тива, може да е в лагера или сред тези, които доставят провизиите, е извършителят. Той получава шепи отровени топчета и ги смесва с останалите.

Хеннам седеше, затворил очи, и си мърмореше тихичко нещо под носа.

— Истината, господарю, е, че топчетата се доставят понякога и от пътуващи пастири, и от търговци на добитък; какви ли не носачи на провизии имаме — отвори очи той. — Понякога ги карат в каруци или в кошове, натоварени от двете страни на дисагите на магаретата им. Ако си спомням правилно, някои от тези преносвачи бяха нубийци. Наистина, доскоро такива хора бяха нещо обичайно в нашия лагер. После, има и проститутки, калайджии, амбулантни търговци...

— Толкова е лесно! — съгласи се Амеротке. — Та ето какво предлагам аз. Изберете двама бегачи от мъжете долу. Изпратете единия право в Тива със съобщение до господаря Сененмут за това, което току-що ви казах, а другия — до генерал Омендап. Всички содени топчета, предназначени за меджайските разузнавачи, трябва да бъдат унищожени; да се заменят с нови, направо от имперския склад. Те трябва да бъдат изнасяни и складирани под охраната единствено на меджаи. Разбирате ли?

Хеннам скочи на крака и забърза надолу по стълбите.

— Колко просто — промърмори Норфрет. — Колко просто, направо невероятно! Сигурен ли си в това, Амеротке?

— Сигурен съм — усмихна й се той и пхна още една череша в устата си. — Логично е. Отровителят трябва да получи достъп до купата с храна или до чашата с вода на жертвата си. Трудна задача в лагера на меджаите, а в пустинята? Още по-трудно! Ветераните не

пият много вода, дори напротив, пийват малко и колкото е възможно по-бавно, за да не им стане лошо. Всъщност содените топчета са най-добрият начин да прочистиш устата си: те поддържат гърлото влажно и ти помагат да се чувстваш по-добре в жегата и да я понасяш по-леко. Можеш да видиш много съгледвачи да ги дъвчат из лагерите или в пустинята. Е — въздъхна той, — Омендап заедно с господаря Сененмут ще реорганизират радикално доставките на провизии в лагерите. Досегашните носачи ще бъдат напъдени, както и проститутките, калайджиите и пътуващите търговци. Омендап ще провери теорията ми: топчетата ще бъдат дадени на мършоядните бездомни кучета, които са истинска напаст за лагерите. Със сигурност още преди да се съмне, най-малко три или четири от тези псета ще бъдат намерени мъртви — Амеротке замълча, когато Хеннам се върна горе на терасата. Меджаят приседна на възглавницата си и отпи голяма глътка вино.

— Такава бърза, направо внезапна смърт — промърмори той, изтривайки уста с opakото на ръката си. — Добър урок за всички ни, господарю — добави и се захили над чашата си, — да внимаваме какво ядем и какво пием.

— Кажете ми сега — наведе се Амеротке — за тези имперски пратеници, които изчезват. Издирвали ли сте ги?

— Разбира се, господарю. Пратениците пътуват на юг от Тива към вицекраля на Нубия или по пътищата на Собек, или по реката.

— И винаги спират в оазиса Синджар?

Хеннам разпери ръце и сбърчи лице — направи гримаса.

— Различно. Може би, ако бързат много, и да не се отбият.

— Но не сте открили никаква следа от липсващите куриери?

— Господарю, разпитахме свещеника на оазиса. Не можа да ни каже нищо. Отидохме и по на юг и говорихме със селяните... Нищо!

Амеротке кимна. И той, и Хеннам бяха стигнали до един и същ резултат.

— Според това, което те ни казаха — обясни меджаят, — някои от имперските пратеници са били забелязани да минават покрай селата с техните баржи или пунтове. Но въпреки това така и не са стигнали до вицекраля. Никаква следа от тях: нито от телата им, нито от лодките им, нито от вещите им. Сякаш някакъв магьосник е направил така —

щракна с пръсти Хеннам, — че да изчезнат безследно в мрака на нощта.

— И вие намирате това за странно? — попита Амеротке.

— Разбира се, господарю. Случва се хора да изчезват по Нил, както и в пустинята, но винаги се намира следа от тях.

— Но има и други такива мистерии — намеси се Шуфой. — Чувал съм за изчезване на цели ескадрони с колесници.

— А — вдигна пръст Хеннам, — много вярно! Случвало се е ескадрони, отишли дълбоко навътре в пустинята, да бъдат засипани от пясъчна буря. Да, но тези куриери пътуват по реката и през оазисите и не става дума само за един или двама души. По моите изчисления вече са шест или седем. Някои от тях са били охранявани от войници ветерани. Много мистериозно!

— А околностите на крепостта Тимсах?

— Ужасяваща, отвратителна руина, с безброй стени и укрепления, сред които лесно може да се скрие всичко, обаче не можахме да открием там нищо, освен пустинни скитници, пясъчни жители и мършоядни хищници.

— Не открихте ли нещо нередно, нещо по-особено, което да не си е на мястото? — попита Амеротке, опитвайки се да скрие отчаянието си. — Нещо в пустинята например, което да ви се стори странно и необичайно?

Хеннам въртеше чашата си с вино в ръце и втренчено гледаше поклащащата се гъста утайка на дъното ѝ. Амеротке погледна към небето. Слънцето клонеше към залез и полека-лека се скриваше, разливайки навсякъде прекрасни червени отблясъци. Тъмнината всеки миг щеше да се спусне като огромна птица. Звездите, цветята на небето, вече се бяха появили. Обещавахе да бъде чудна нощ. Може би двамата с Норфрет трябваше да спят тук, горе на терасата.

— Имаше едно нещо — каза Хеннам, — само едно. Няколко номади ловци дойдоха в лагера на генерал Омендап. Бяха прегладнели. Оплакаха се от липсата на дивеч около Синджар. Ловували ибекси и каквото друго могли да намерят, но заявиха, че дивечът със сигурност е бил прогонен. Предполагаха, че нещо се е случило или че други ловци са го избили — обясни меджаят и вдигна рамене. — Би могло да е сезонно явление, но независимо от това... — добави той и вдигна чашата си за тост, след което попита: — Какво предлагате вие?

— Не знам, все още не знам — отговори Амеротке и вдигна каната с вино. — Междувременно можем да пийнем още малко...

Царският обвинител Валу седеше сам на своята покривна тераса. Беше се изкъпал и преоблякъл в чиста парфюмирана роба, старателно бе намазал с благовонни масла ръцете и лицето си и се бе качил да постои горе с чаша вино и чиния сусамени гевречета. Меката светлина на алабастровите лампи, изваяни във формата на лотос, приветстваше настъпващата вечер, докато той наблюдаваше залеза. След като изпрати слънцето, издекламира поемата, която наскоро бе съчинил за своята гробница в Некропола, великолепна постройка, с която той много се гордееше — със собствен двор, преддверие и странични пристройки към импозантната погребална камера. Искаше да се увери, че със стиховете всичко е наред, за да ги издяла правилно и каменоделецът. След като свърши с това, се намери да отиде долу, за да целуне за лека нощ своята обична дъщеря. Обвинителят си пое дълбоко дъх; трябваше да изрецитира поемата още веднъж, за последно. Отвори абаносовото си ветрило и си повя с него, за да разхлади лицето си. Всичко беше готово. Боговете на нощните пространства щяха да приветстват неговия език, който бе по-чевръст и от перото на писар. Валу вдигна гравирания си скиптър — символ на поста му, изработен от ценно дърво и обкован със златни пластини. Постави го в скута си и затвори очи. Думите на поемата потекоха леко от езика му:

*Аз съм истината на сърцето,
безпристрастен, справедлив, надежден.
Не отстъпих нивга от божия път.
В Града на Скиптъра аз бях на почит.
Величествен за всички и към всеки — милостив,
уважаван, популярен, благ и весел бях.
В тревожни времена самообладание не губех.
Сладкодумец и с характер мек,
закрила на нуждаещия се в беда аз бях...*

Внезапно Валу спря своя химн на венцехваление. Къщата бе станала странно тиха. Приглушен писък ли му се причу? Дали някоя слугиня не бе извикала, докато играеше на гоненица с приятелките си? Той отиде до ръба на покривната тераса, хвана парапета и загледа надолу към прекрасните си градини, сега загърнати в плаща на тъмнината. Само горе при него блясъкът на лампите разкъсваше мрака. Може би щеше да е най-добре да слезе долу. Валу погледна с копнеж към писалището си, отрупано със свитъци и документи, както и с откъси от негови поеми. Ветрилото и скиптърът му проблясваха на светлината на лампите. Въздъхна и тръгна надолу по външните стълби, така потънал в мислите си, че забрави за телохранителя, който трябваше да стои на стража в подножието на стъпалата. Влезе в къщата през една малка и тясна странична вратичка, за да отиде в главната зала, която обикновено беше място на ведро спокойствие. Но не и сега! Валу спря. Не можеше да повярва на очите си. Сигурно беше попаднал в някакъв кошмар на най-черните дълбини на Ам-дуат. Залата беше осветена от огъня, който гореше в центъра ѝ, и от мекия блясък на лампите, но този път всичко беше различно. Дъщеря му трябваше да е коленичила на възглавниците и да се упражнява със сметалото си. Вместо това тя стоеше гола и завързана, около шията ѝ беше затегната червена кърпа, очите ѝ, почти изскочили от орбитите, се взираха с ужас в него. Валу остана със зяпнала уста, без да може да каже дума, и едва си поемаше дъх. Сърцето му заби като лудо и той залитна напред. Един маскиран мъж стоеше зад дъщеря му и стискаше стегнатата червена примка. Валу се огледа край себе си. Залата беше осеяна с трупове! Мъже и жени, слуги и слугини, включително и охраната, с разкривени крайници, с гротескни, грозни лица, с уста, отворени за последен дъх, преди кърпата да се затегне около гърлата им. Валу спря и замаха с ръце във въздуха, гледайки в шок и ужас как маскирани фигури се тълпят около него. Опита се да протестира, но гърлото му беше прекалено сухо. Не беше възможно това да се случва! Той беше фаворитът на фараона, царски обвинител във Великия върховен съд на Тива! Обърна се да побегне, но в този миг прокълнатата червена кърпа се уви като змия около врата му и плътно се затегна. Беше принуден да застане на колене. Гледаше с ужас

дъщеря си, която му отвърщаше с отчаян поглед, а примките им се затягаха и затягаха, докато накрая прекъснаха дъха им.

Щом Валу и дъщеря му умряха и крайниците им спряха да се гърчат в конвулсии, нападателите се измъкнаха от мрака и се скупчиха около малката група на аритите, без съмнение нубийци с жилави, мускулести черни тела, блеснали от пот, с лица, скрити зад кърваво оцветени маски.

— Свърши се — изръмжа Трошача на кости. — Всички са мъртви. Имението е наше. Нито звук, нито шумотевица, нито една загуба, всички наши са налице.

— Добре — обхвана с жест района около себе си водачът на аритите. — Ти и другите съберете каквато плячка искате и да изчезвате!

— А да запалим ли имението? — попита Гълтача на сърца.

Аритският водач се завъртя бързо и острата му назъбена кама одраска гърлото на Гълтача.

— Никакъв огън! — прошепна той. — Никакъв знак за това, което правим или възнамеряваме да правим! Времето ни е ценно, съберете каквото искате и да изчезвате.

Той свали камата и поведе аритите да се настанят в градината отвън, докато бандитите плякосваха имението на Валу, събличаха мъртвите, разбиваха сандъците и шкафовете и измъкваха скъпоценностите от тях, като подбираха по-дребните, но по-ценни неща и ги тъпчеха в кожените си торби. Докато аритите чакаха, техният главатар гледаше към небето. Тъмнината беше непрогледна. Инструкциите му бяха ясни и точни — Валу и Амеротке трябва да умрат тази нощ, те и всеки, който е с тях. Беше време да вървят. Той стана и извири в тъмнината, преди да даде нареждания на своите спътници, които нахлуха бързо в къщата и измъкнаха навън бандитите с техните торби. Един от тях се олюляваше пиян, стиснал бутилка вино в ръка.

— С какъв прякор те наричат? — прошепна аритският главатар.

— Ядач на лайна! — изръмжа пияният бандит и избухна в гръмогласен смях, наподобяващ ръмжене. Звук, който завърши със задавено гъргорене, тъй като аритският главатар вкара камата си право в гърлото на пияния. От другите бандити се надигна ропот и сумтене, те пуснаха торбите и посегнаха за ножовете и тоягите си.

— Опомнете се и изтрезнейте, преди да сме стигнали дотам! — изсъска аритът. — Той представляваше опасност за всички нас! — добави водачът, наведе се и измъкна камата си. — Занесете тялото му в най-близкия крокодилски гьол.

После ги изгледа, подритна торбата, която мъртвецът бе изпуснал, и извика:

— Поделете плячката му помежду си. Сега да вървим!

Убийците отвориха двукрилните порти на имението и се измъкнаха навън, тъмни сенки, прелитащи през нощта. Те се носеха по пустия път, покрай който отдясно се издигаха стените на богаташките имения, а отляво се простираха зелени ниви и дървета, тъмнеещи в нощния мрак. Ако чуеха да приближава някой, убийците просто се отклоняваха от пътя и го оставяха да мине. При едно от отклоненията си се забавиха малко повече, за да могат Трошача на кости и още трима други да хвърлят трупа в крокодилското леговище. Те метнаха тялото в тъмнината и то цопна сред гъстите тръстики, опасващи брега на реката, после бързо се върнаха и се присъединиха към другите — ято зловещи прилепи, профучаващи под тъмното, осветено само от мъждукащите звезди. Стигнаха до имението на Амеротке и се скупчиха мълчаливо на пътя срещу главната входна врата. Аритският главатар се взря в тъмнината. Забеляза блещукането от пламъка на лампите, запалени на покривната тераса, и чу звук на мъжки смях. Обърна се към Трошача на кости.

— Сега е моментът! Тръгвай веднага — припря го той.

Трошача на кости, който също беше пийнал доста от плякосаното вино, вдигна боздугана си.

— И помни — изсъска главатарят, — Амеротке и семейството му трябва да останат за нас!

Трошача на кости поведе хората си в мълчалив тръс към стените. Те бързо се прекачиха през тях и скочиха долу в градината. Трошача тихичко изсвири. Хората му се струпаха сред храстите и дърветата, после се запромъкваха през тъмнината като хиени. Устремен напред в нетърпението си да достигне къщата, той изведнъж изпищя от ужас, като видя пред себе си войници, които сякаш изникнаха от земята пред него — тъмни силуети, с тела, блестящи от олио. Стрели и копия засвистяха през нощния мрак. Трошача на кости отстъпи; хората му бяха не по-малко стъписани! Градината избухна в кървавия фонтан на

ожесточената ръкопашна битка — убийците бяха срещнали неочаквана съпротива и небивал отпор. Трошача на кости се огледа. Надолу из градината лумнаха факли. Бяха попаднали на засада! Той изсвири остро три пъти и се обърна да бяга, но един меджай долови очертанията на силуета му на фона на бялата стена и пусна една стрела по него. Тя засвири през тъмнината и го удари така силно в гърба, че прониза не само плътта, но и костите му и излезе чак през гърдите му отпред. Атаката свърши. Убийците, очакващи твърде слаба или никаква съпротива, се бяха изправили пред ветерани меджаи в една много професионално организирана засада; целият им кураж набързо се изпари и те последваха водача си в бягството му към стената. Някои успяха да я достигнат, други бяха поразени от стрели, тояги, боздугани и ками. Нощният въздух се изпълни с писъци, викове и смразяващи кръвта стенания и кръсъци. Гълтача на сърца, едва поемайки си дъх, успя да се прекачи през стената и като скочи долу, затича към мястото, на което бе оставил аритите, но намери само торбите с плячката от имението на Валу. Грабна една торба и без да се оглежда назад, хукна през тъмнината.

Амеротке седеше под широко разперените клони на чинара и гледаше как Стадата на Бога кротко пасат по тучната поляна в храма на Нубия. Беше се разходил из храма, по пасажите и алеите, окъпани в преливащи потоци игрива светлина, и през дворовете, в които слънцето бе като хванато в капан, и единственото облекчение от изнурителната жега беше неизменният фонтан, бълбукащ върху свещена стела. Имаше чувството, че броди през гора от камък — извисяващи се статуи на богове, обелиски от блестящ червен пясъчник с върхове, които ярко искряха над посребрените корнизи на храмовите постройки. Ароматът на тамян, мирисът от кръвта на жертвените животни и пушекът от запалената по олтарите мирта се носеха във въздуха и се смесваха с вонята на тор от кошарите на добитъка и потта на поклонниците и посетителите, които се тълпяха в някой храм или параклис. Амеротке дълго се разхожда, надявайки се поне малко да укроти напрежението и тревогата в сърцето си. Беше дълбоко разтревожен и силно загрижен. Опитваше се да не забелязва суетнята и олелията на блъскащата се тълпа, които допълнително изостряха

неговата собствена възбуда. Беше дошъл тук, за да изчака първожреца Куфу. Шуфой беше отишъл да ухажва прекрасната Матайя, която ги беше приветствала в Двора на чинарите, греейки от кокетство и показна свенливост. Но когато джуджето ѝ каза печалните новини, устата на хесетата буквално увисна, докато в безмълвен ужас го слушаше. Понечи да каже нещо, но вместо това махна с ръка, промърмори, че е най-добре да разговарят с господаря Куфу и тръгна да го търси.

Приседнал с полузатворени очи, Амеротке си поемаше дълбоко дъх, за да успокои развъълнуваното си сърце. Беше посетил къщата на Валу, но там нямаше какво да се прави. Очите и ушите на фараона, на моменти заклет опонент на Амеротке, вече го нямаше. Този бърз ум, този чевръст език, тези пронизващи очи бяха замлъкнали завинаги. Нищо — нищо, освен подпухнала буца плът със страховитата червена кърпа, пристегната около врата му. Наоколо бяха проснати телата на останалите жертви — дъщерята на Валу, слугите, охраната, всички жестоко убити. Амеротке затвори очи. Тварите на Сет бяха планирали подобна смърт и за него самия и за семейството му; единствено присъствието на Хеннам и съгледвачите му ги беше спасило. Меджаите буквално бяха предусетили събитията. Те бяха много опитни ловци и един от тях с прякор Кучето, притежаващ изключителната дарба да долавя отдалеч всякакви миризми, беше изтичал на покрива, за да предупреди Амеротке. Според думите му под зиданата ограда се струпвали вражески сили. Шуфой се беше разсмял, но Кучето, душейки като хрътка салуки, се потупа по носа и обясни, че вятърът носи откъм реката миризми на пот, евтин парфюм и воня на бордеи. Амеротке, свикнал с изключителните умения на тези разузнавачи, се разтревожи. Хеннам беше сигурен, че действително е надвиснала опасност. Той бързо разположи войниците си в градината и те приклециха като в менгеме, подобно на крокодилска челюст, човешката измет, която като порой се изсипа през стените на оградата. Малцина от нападателите успяха да се измъкнат и да избягат. Тези, които оцеляха, просто дрънкаха празни приказки и на практика не им казаха нищо, затова, без да се церемонят, меджаите им прерязаха гърлата. Амеротке беше сигурен, че аритите, макар и не пряко, са замесени в нападението. Намериха и торбите с ценности и Амеротке разпозна някои от тях, затова веднага изпрати един бегач до къщата на

Валу. Той бързо се върна с ужасната новина. Шуфой, който не бе взел участие в битката, претърси мъртвите бандити, като не пропускаше да ритне всеки труп. Норфрет запази ледено спокойствие, докато двете момчета бяха извън себе си от вълнение.

Амеротке беше направил оглед на мъртвите, като даде нареждания трупове на нападателите да се изхвърлят в близкото крокодилско блато, после повика Хеннам. Меджайските разузнавачи бяха строени пред него. Амеротке даде на всеки по половин дебел и ги похвали за храбростта им. Той тържествено обеща, че за тримата съгледвачи, които бяха умрели в битката, ще бъдат осигурени погребални почести и ритуали на Озирис, а ранените ще бъдат изпратени на грижите на най-добрите лечители в Дома на миртата в храма на Изида. Кучето, който беше вдигнал тревогата, беше награден със скъпа гривна от карнеол. След това изпратиха куриери до Великата къща, а Амеротке проведе разгорещена дискусия с Норфрет. Не можеше да й даде никакви уверения за тяхната безопасност. Той беше върховен съдия. Понякога мръсотията, с която се разправяше, се изливаше върху собствения му дом, макар да правеше всичко по силите си, за да предпази семейството си. В този случай съдията не допусна никакви противоречия от страна на съпругата си. Цялото му семейство заедно с всички от домакинството щяха да се преместят в двореца Малгата, за да се подсигури безопасността им, а той и Шуфой щяха да се настанят в храма на Нубия.

Всичко беше готово преди зазоряване. Пристигнаха пратеници от страна на господаря Сененмут с обещание за охрана на изоставеното имение на Амеротке. После, преди да се премести в храма на Нубия, съдията заведе семейството си в двореца в Тива. Куфу беше зает със сутрешните жертвоприношения, но Матайа, все още разтревожена от новините за Валю, настави него и Шуфой в комфортни стаи в къщата за гости. Амеротке спа неспокойно и се събуди късно сутринта, но с безпощадната решимост да намери отговора на всички убийствени мистерии. Капитан Асурал бе призован, за да изпълнява функциите на негов личен телохранител, като заедно с него дойде и отрядът му от съда на Амеротке в храма на Маат. Съдията изгаряше от гняв; яростта притъпяваше сетивата му, макар да си даваше ясна сметка, че е нужно да остане хладен и обективен. Трябваше да събере, да проучи и да отсее всички доказателства и улики тук, в сърцето на Нубия, в нейния

храм. Приятно място, изпълнено като медна пита със стаи, зали и пасажи, дворове с гори от статуи, но дали в същото време то не беше и сърцето на страховита мрежа на конспиратори и убийци? Целият полк на Изида бе обградил храма. Нубийците, изплашени от мрачните погледи и отправяните все още под сурдинка закани към тях из улиците и тържищата, се стичаха отвсякъде. Събирането им в храма тайно се насърчаваше от Великата къща, която искаше да съдържи развитието на проблема. И ето че сега нубийските бежанци се тълпяха из храмовите дворове и градини. Те бяха наизвадили посудата, която си носеха, и си готвеха ястия от просо и кълцано телешко месо или месеха хлябове от брашно, вода и малко сол, добавена в тестото, което прехвърляха на двете си ръце, докато се разплеска на тънка, плоска питка, после я хвърляха да се пече на жарта, останала от огъня.

Всякакви странни и чудати индивиди се бяха нароили в храма. Магьосници и факири, облечени във вонящи и сухи камилски кожи; високогърди проститутки, поклащащи широки бедра и потракващи с кокалени гривни; просяци, със специално разрешително от свещениците под формата на татуирана емблема на храма на опаката страна на ръцете си, — всички дошли да потърсят милосърдието на светилището. Амеротке подозираше, че сред целия този поток може да има и арити, но нямаше съществени доказателства. Хаосът определено се задълбочаваше. Новината за убийството на Валу и за тоталното унищожение на цялото му домоцадие беше смразила двора, а това, че Амеротке бе избегнал смъртта на косъм, се приемаше като чист късмет. Върховният съдия обаче мислеше другояче. Беше се спасил, защото се беше изправил срещу злото, което би могло да се обезсили и чрез късмет, може би, но в крайна сметка в основата си — само чрез логика, доказателства, задълбочени проучвания и разследвания. Той щеше да продължи да прави това. Щеше да отмъсти за смъртта на Валу. Куриерите от армията на Омендап вече бяха пристигнали, за да го информират, че запасите от содени топчета за меджаите са били хвърлени на жълтокожите бездомни псета, които тормозеха лагера. Няколко от тях бяха умрели по особено мъчителен начин, затова всички запаси бяха изгорени. Женнам и разузнавачите му се нагърбиха с отговорността по покупката, товаренето, транспортирането и охраняването на по-нататъшните доставки. Но нещо друго бе по-важно — меджаите вече знаеха причината за обвитата до вчера в мистерия

смърт на техните другари. Това беше дело не на някакъв скрит, тайнствен демон, а на злодеите арити, срещу които те вече бяха отбелязали победна точка предишната вечер в къщата на Амеротке.

— Господарю съдия?

Амеротке се сепна и вдигна поглед — беше потънал така дълбоко в мислите си, че дори не чу приближаването на Куфу и придружаващите го. Аристократичното лице на първожреца беше загрижено и сбръчкано, устните му — намусени, пръстите му нервно си играеха с гривните около китките му. Госпожа Бузирис не изглеждаше по-добре, долната ѝ устна трепереше, докато седеше. Матайя се настани до нея. Шуфой, преливайки от възхита към красивата нубийка, се плъзна към Амеротке като сянка, но очите му не се откъсваха от новата любов на неговия живот. Слугите се разбързаха да им донесат подноси с храна и напитки. Куфу нетърпеливо поклати глава, давайки им знак да се оттеглят по-бързо.

— Господарю съдия, чух вече новините — облиза устни той. — Отвратително! Ужасно убийство. Видели сте какво става и тук, нали? Нубийците се тълпят на рояци в светилището, за да търсят защита.

— Какво може да се направи? — изстена Бузирис, веейки на лицето си.

Амеротке се загледа във върховната жрица, която освен всичко, беше и шпионка на господаря Сененмут. Приемаше ли се тя самата за такава? С надеждата за награда ли предаваше информация на великия везир на фараона? Матайя изглеждаше по-овладяна и спокойна; от време на време тя поглеждаше към Шуфой и се усмихваше или бързо му смигаше.

— Не знам какво да кажа — поклати глава Куфу и се наведе. — Но поне вие и семейството ви сте спасени.

— Да благодарим на Властелина на светлината! А вие?

— Разтревожени — призна си Куфу. — При жертвоприношението призори забравих думите, разсипах тамяна, разрезите, които направих, не бяха точни и чисти.

— А причината за това? — любезно попита Амеротке.

Куфу взе красиво избродираната кесия от пояса, увит около кръста му, и разклати съдържанието ѝ, а после извади и подаде на Амеротке три скарабея.

— Аритите! — възкликна съдията. — Изпратени са и на вас?

— Двата бяха намерени в моята стая — отговори Куфу. — Третият — при Матайа. Аритите явно са ни набелязали за жертви. Господарю, какво можем да направим?

— Нищо — отговори Амеротке. — Захванете се с обичайните си задължения. Вземете максимални предохранителни мерки, бъдете благоразумни и много внимателни. Сериозно ви съветвам да не ходите в града. Тук поне ще има някаква сигурност — каза той и се обърна към Матайа. — Трябва да видя вашия Дом на книгите. Искам да прегледам документите, които е проучвал Имотеп. Ще бъде ли възможно?

Тя се усмихна и се съгласи.

— А тази нощ, господарю — каза Куфу, — ви каним да бъдете гост на специална вечеря. Тялото на Имотеп вече е готово за последното му пътуване в Далечния запад. Поканил съм членовете на домакинството му — Пармен, Неферен, Рахмел и Сихера, на погребален банкет тук. Мисля, че е подходящо за случая — засмя се нервно той. — Това ще отвлече малко мислите ни от всички проблеми.

Първожрецьт с мъка се изправи на крака и прошепна на съпругата си да го последва. Амеротке ги гледаше как си тръгват. Истинска ли беше тяхната тревога? Този въпрос не му даваше мира, макар че почти можеше да помирише страха им. А и защо биха подкрепяли аритите? Върховен жрец в тавански храм? И съпругата му?

— Господарю, а Домът на книгите?

Амеротке се обърна.

— Да, госпожице.

Последваха главната хесета през площади и градини. Неколцина наемници направиха кордон около тях. Матайа обясни, че господарят Куфу ги е довел в храма за охрана — яки, плещести и набити мъже, облечени с кожени престилки и подплатени елеци, обшити с метални пластини. Бяха въоръжени със сопи и криваци и въдворяваха ред сред стичащата се на рояци тълпа от посетители. Най-сетне Матайа отведе Амеротке и Шуфой встрани от главния поток на множеството. Домът на книгите се издигаше в свой собствен закътан двор; хубава едноетажна сграда, намираща се под надзора на двама писари, които бяха по-древни дори от ръкописите, които пазеха. Храмовата документация и целият архив се съхраняваха в кожени тубуси,

ракитени кошове и резбовани сандъци в пристройка с дълбоки подземия. Библиотеката представляваше дълга зала с висок таван, с множество прозоречни отвори, които пропускаха достатъчно светлина и въздух за писарите и учените, които седяха под тях и работеха или обядваха върху писалищата си.

Матайя поиска регистъра за посетители и го показа на Амеротке, преди да го покани да седне покрай маса, оборудвана с възглавници и писарски комплект. Според записаните данни Имотеп беше проучвал чертежи и карти на района южно от Тива, простиращ се до оазиса Синджар и надолу от него, чак до Първия праг.

— Защо му е било необходимо това? — попита Амеротке. — Защо именно в този момент?

— Казваше, че иска да начертае пътя, по който биха могли да дойдат аритите. Вижте — каза Матайя и обви в облак изискан парфюм Амеротке, като се надвеси над рамото му, за да очертае с тънкия си изящен пръст пътищата на Собек, някои от които, запуснати и изоставени, минаваха успоредно на Нил и свързваха малките оазиси и селца, където отсядаха да се освежат и отпочинат куриерите и пратениците на фараона.

— Имотеп смяташе, че аритите ще използват тези пътища, за да нанизват през тях хората си.

— Да нанизват? — учуди се Шуфой.

— Да — отговори Матайя. — Да се нанизват един подир друг в Тива като мъниста на конец, като зърна на броеница.

— Имотеп разговарял ли е някога с вас за това? — попита Амеротке. — Споделял ли е нещо за своите собствени страхове, за някакви заплахи, отправяни към него?

Матайя коленичи от отсрещната страна на масата, хвърли бърз поглед на Шуфой, после поклати глава.

— Имотеп беше като обсебен от някаква фикс идея! Но никога не е споменавал нищо конкретно за заплаха, просто беше вманиачен от желание да проучи картите и чертежите.

Амеротке й благодари и се върна към документите. Матайя и Шуфой се оттеглиха, а съдията потъна в щателно проучване на пергаментите, папирусовите парчета и свитъци със стари чертежи и карти, на които бяха обозначени различни набези и инвазии на предишни управници. Времето минаваше. Амеротке приключи и си

взе някои бележки. После поиска да му дадат от библиотеката всички ръкописи, които биха могли да съдържат нещо за аритите. Четецът жрец^[2] изглеждаше изненадан. Той се почеса по сбръчканите бузи и ококори зачервените си очи, но стана и се заклатушка шумно из библиотеката за най-голямо неудоволствие на другите учени.

Накрая се върна обратно с кош, пълен с документи, писма и рапорти. Амеротке ги прегледа, като си записваше всичко, което научаваше. Първо, Сгеру никога не бе разкривал себе си. Сенчеста, страховита фигура, потомък на така наречената кралска кръв на Нубия, той държеше Шешер, златната верижка — свещения колан, аритския символ на тоталната власт. Второ, един подир друг фараоните се бяха проваляли в опитите си да му сторят капан и да го заловят или да разрушат аритската твърдина в Бекна. Трето, никой арит не допускаше да бъде сломен и да направи самопризнания и никога не ставаше предател. Амеротке печално си пожела двамата с Валу да си бяха дали сметка за това там, на Хълма на Черепа. Четвърто, ако арит бъдеше хванат или някой от неговите свещени предмети бъдеше отнет, останалите арити го смятаха за вече омърсен и недостоеен за тяхната религия. Пето, удушаването на техните жертви беше най-важната част на аритския ритуал, често извършван с показ на дръзка изобретателност и хитрост. Шесто, аритите властваха чрез страха. Щом веднъж кандидатът положеше кървавия си обет, не само той, но и неговите близки вече носеха отговорност. Амеротке се усмихна мрачно на това. Сгеру би могъл лесно да контролира нубийците в Тива, докато неговите последователи на стотици мили на юг можеха да занесат гнева му на родствениците на всеки един, който се провалеше или просто предизвикаше съмнението на своя старши. Седмо, ако бъдеше заловен в битка и го очакваше смърт, аритът винаги затягаше своята свещена червена кърпа около собственото си гърло. През главата му бегло се мярна мисълта за затворника в Дома на оковите. Беше обмислял възможността той да се е удушил сам, но я беше отхвърлил като практически невъзможна. И накрая и Амеротке особено се изненада от това, военните походи на бащата на Хатусу се бяха провеждали без никаква жалост. Наличните доклади сочеха, че аритите са били разбити и унищожени до крак и единствените оцелели са онези, които са избягали в Бекна.

— Съзряване! Просто навършване на пълнолетие! — възкликна Амеротке.

Писарите и учените стреснато го погледнаха. Амеротке извинително се усмихна. „Навършване на пълнолетие“, помисли си той. Повечето възрастни арити са били избити по времето на Тутмос, но сега техните деца бяха достигнали зряла възраст; ето защо всичко това се случваше точно сега! Беше узряла нова реколта на бунтове и размирици и вече даваше плод. Амеротке се огледа наоколо. Денят преваляше; времето минаваше. Той стана, благодари на четеца жрец и напусна Дома на книгите. Излезе на ярката слънчева светлина, прекоси многолюдните храмови дворове и отиде до будката на вратаря, намираща се до задната странична врата. Поиска назаем една раирана роба от изненадания пазач, а също и яка тояжка. Преоблече се, нахлупи качулката ниско над лицето си и се измъкна през вратата, хващайки пътя към Дома на гората. „Шуфой, помисли си иронично той, ще трябва да се задоволи със своето ухажване“.

Размахвайки тояжката, съдията си проправяше път през врящата навалица, тълпяща се по главната улица. Вдигащи се облаци прах се носеха наоколо, наситени с натрапчивите миризми на битпазар, идващи от сергиите, наредени от двете страни. Калайджии, селяни и каруцари клечаха в редици зад кошници, пълни с какво ли не — от скъпоценни камъни до плодове и цветя. Продавачи на лук, чиято струпана стока приличаше на огромни купчини от мед, се пазаряха с жени, понесли кошове със сандали, настоявайки да уточнят на каква разменна основа ще търгуват. До тях горд собственик на бял вол го теглеше под звуците на свирка и лира, преди да го предложи за продан. Мъже скорпиони се провираха през тълпата. Дякон от храма на Птах крещеше да му сторят място, а трима други жреци от неговия храм носеха малък наос, в който бе поставено изображението на бога човек^[3]. От време на време Амеротке поспираше до някоя колона за малко и се оглеждаше, сякаш търсеше някаква конкретна сергия или определен търговец. В действителност го правеше, за да се увери, че не го следят. Щом разбра, че е в безопасност, той забърза, за да се изправи срещу непосилната и невероятна убийствена мистерия, обвила смъртта на Имотеп.

[1] Под прилив се има предвид ежегодният разлив на Нил. — Бел.прев. ↑

[2] Свещените текстове на древните египтяни се четели на глас от *kher heb* — четец свещеник, който трябвало да произнася дума по дума всичко точно както е записано, за да не допусне грешка, с която да обиди боговете. Четели задължително от папирусите при различни, вкл. и погребални ритуали, в началото на определени церемонии. — Бел.прев. ↑

[3] От всички египетски божества само Птах се изобразява с глава на човешко същество. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

ФЕТКУ: УНИЩОЖЕНИЕ

Домът на гората тънеше в тишина, когато Амеротке доближи до огромните двукрили порти. Вратарят го пусна да влезе, после го поведе през обраслата градина, но не към главната къща, а както Амеротке пожела, към Къщата на тишината. Човекът хукна да доведе Пармен и останалите, докато съдията проверяваше печатите. Изсумтя одобрително: нищо не беше пипано. Чу шум и се обърна. Пармен, Рахмел и Неферен със Сихера на опашката приближаваха бързо към него.

— Съжалявам... извинете — запелтечи домоуправителят, — но бяхме заети и... аз... — думите му заглъхнаха.

Амеротке ги изглежда критично. Пармен беше силно разтревожен, пръстите му трепереха; Рахмел го поглеждаше, полуприведен, сякаш очакваше нападение; Неферен стоеше закована като статуя, а най-отзад Сихера цинично оглеждаше съдията.

Бяха ли всички те убийци, запита се Амеротке, или може би само един от тях? Дори и да бяха, мистерията си оставаше. Как биха могли да минат през затворената врата и солидните стени, да убият Имотеп, после да избягат? Жертвата беше воин ветеран — не можеше да не се съпротивлява! Слугите отвън щяха да чуят шумотевицата. Дали Имотеп не е бил упоен? Но според заключенията на жреца лекар от Дома на смъртта единствените открити симптоми бяха на удушаване. Обаче как бе извършено то?

— Господарю?

Амеротке се сепна и примигна. Беше уморен; трябваше да внимава.

— Чудех се — пристъпи към тях Амеротке, — просто се чудех как точно е бил убит господарят ви? Имате ли някакви теории?

— Може би сме допуснали грешка — облиза устни Пармен и направи кръг с ръка, обхващайки всички около себе си. — Говорихме си вече за това. Убиецът може да се е скрил вътре и да е изчакал да се

отвори вратата. Ние дори не огледахме, мислехме за... това... — гласът му отново заглъхна.

Амеротке кимна съчувствено. Сихера все още стоеше малко встрани от другите, а преценяващата усмивка не слизаше от лицето ѝ.

— Трябва да проуча ръкописите на господаря ви — изрече желанието си Амеротке. — Ще ви бъда благодарен, ако ми уредите масичка за четене с лампи.

Пармен и останалите се разбързаха да изпълнят искането на Амеротке, счупиха печатите и разтвориха голямата двойна врата. Вътре ги посрещна лек мирис на влага. Пармен подреди нещата, които Амеротке бе поискал, докато съдията се оглеждаше наоколо. Забеляза, че от двете страни на вратата има ниши, които са практически неосветени. Пармен можеше и да е прав, заключи той. Убиецът би могъл да се скрие там, да нанесе удара си и отново да се скрие заедно със заграбените съкровища.

— Господарю!

Амеротке отиде до масичката, която Пармен бе преместил под един от прозорците.

— Господарю — повтори домоуправителят, — поканени сме в храма на Нубия тази вечер.

— Знам, знам — каза Амеротке, — аз също ще присъствам. Междувременно обаче... — той започна да изследва преградите на полиците, както и сандъците и кошовете във втората част на помещението, и непрекъснато се навеждаше, за да чете етикетите.

— Господарят ми беше войник във всяко отношение — каза Пармен печално. — При него всичко винаги трябваше да бъде подредено по конец.

Амеротке кимна в съгласие, после спря и наостри слух при свирепия лай, който се разнесе из градината и отекна в Къщата на тишината.

— Какво е това? — попита той.

— Хрътките салуки на господаря — каза Пармен. — Колибките им са от другата страна на къщата; настояват да бъдат нахранени.

— Тези — промърмори Амеротке, — които са намерили трупа.

— А, да, те го намериха.

— Но не и ръцете?

Пармен само склочи вежди.

— Хммм — сви рамене Амеротке, — хрътките салуки са страстни ловци, миризмата на кръв би ги привлякла. Открили са трупа, но не и отсечените ръце?

Вместо отговор Пармен само вдигна вежди. Амеротке забеляза с крайчеца на окото си как Сихера леко се придвижва още по-навътре в сумрака, но се направи, че не забелязва. Несъмнено тук имаше мистерия, но за момента всичко трябваше да изчака. Той вдигна малко ракитово кошче. Етикетът отстрани обозначаваше какво съдържа: „Карти и чертежи на южните Червени земи“. Домакините му се изнизаха, като промърмориха някакви извинения за това, че трябва да се приготвят за официалната вечеря, която щеше да се състои по-късно. Къщата на тишината най-сетне наистина стана тиха — тиха като гробница, призрачна, зловеща, мистериозна. Амеротке долавяше потрепващите сенки и случайните звуци, които отекваха в дългата зала. Освен това чувстваше и някакво безпокойство, някакво леко напрежение. То нямаше нищо общо с жестоката атака от предишната вечер; по-скоро се дължеше на тази къща, на чувството за надвиснала опасност, на усещането, че отнякъде дебне неизвестно зло. Той стана и се разходи надлъж и нашир из помещението. Приглушеният хор на звуците отвън се промъкваше вътре заедно с всепроникващата миризма на гниеца растителност. Тази миризма събуди спомените от дните, когато служеше като млад офицер в полка на Хор по време на военното настъпление на юг в джунглата — времена на страх, безкрайна досада и тотален физически дискомфорт. Амеротке спря пред нишата, разположена непосредствено до входната врата. Дали убиецът на Имотеп не се е криел тук както преди, така и след жестокото убийство на жертвата си? Макар че воинът ветеран сигурно щеше да усети присъствието му, а липсата на каквото и да е безредие говореше за пълното отсъствие на съпротива.

Амеротке се върна обратно към документите. Ровеше из тях и ги преглеждаше, но се разсейваше в мисли по Норфрет и двамата си синове. Спомни си въпроса, който тя му беше поставила: *Защо? Защо е всичко това?* Незабавният отговор на Амеротке се подразбираше: той беше Върховен съдия в Залата на Двете истини; такива опасности винаги имаше. Но истинският отговор? Амеротке стисна устни — ето тук беше проблемът. Той винаги се измъчваше за решението на загатката, за нареждането на пъзела, за отговора на въпроса; за него

това беше почти като фикс идея. Всъщност, когато се изправяше пряко срещу злото и мистерията, те упражняваха върху него едва ли не магическа притегателна сила, на която той не можеше да устои. Трябваше да се справи с тях и не можеше да се предаде.

Съдията седна и измъкна сноп папируси. Имотеп беше изучавал южните пътища. Различните фрагменти показваха, че е проучвал как вражеските сили биха могли да се придвижат на север, тръгвайки от Нубия, за да стигнат в Тива. Но основното заключение, до което Амеротке стигна, беше, че Имотеп се е концентрирал най-вече върху оазиса Синджар и близката до него крепост Тимсах. Старият разузнавач беше начертал груба, но доста подробна карта и на двата обекта и съдията си даде сметка, че макар самият той да беше посетил района, всъщност не беше инспектирал истински крепостта с всичките ѝ назъбени стени, бойни кули, складове, хамбари, подземия, килии, тунели и водоизточници. Прокле тихичко собствената си глупост. Трябваше, трябваше да проучи всичко в онази изоставена крепост! А оазисът? Може би бе наложително да лагерува там вместо в близкото селце. Върна се към скиците. Имотеп старателно беше отбелязвал водоизточниците на Тимсах, както и дълбоките му ями, подземия и всякакви помещения за съхраняване на стоки. Коментарите му пред Матайя също подсказваха, че ако аритите атакуват, те биха изпратили сили на север, за да отрежат имперските войски от тяхната база в Тива. Амеротке вдигна поглед. Това ли бе причината за убийството на Имотеп? Дали не беше усетил по някакъв начин какво точно планират аритите? Освен това във всички тези записки имаше нещо нередно. Имотеп беше стар воин, подреден и много прецизен. Но парчетата папирус, които Амеротке преглеждаше и проучваше, бяха само схеми, чертежи и скици, които приличаха на чернови. Къде бяха окончателните им версии? Съдията стана и затършува, но не можа да открие нищо. Загложди го съмнение. Имотеп беше чертал и рисувал, но какъв резултат беше търсил? Защо го беше правил? Дали не беше предал информацията на друг?

Амеротке се върна към проучването на картите, изчислявайки разстоянията между изоставената крепост и оазиса. Спомни си какво му беше казал главният съгледвач Хеннам за оплакванията на ловците от липсата на дивеч около района. Матайя също бе споменала думите на Имотеп за възможността аритите тайно да прокарават свои хора в

Тива. Дали вече не бяха преминали към действие? Амеротке се концентрира върху скиците на Тимсах. Трябваше ли да се върне там? Беше на ден път от Тива. „Да, да — прошепна си той. — Синджар и Тимсах съдържат тайни, които трябва да бъдат разкрити“.

— Господарю!

Амеротке скочи и се обърна. Тъмна сянка изникна току пред него в преддверието.

Господарю — пристъпи Шуфой, — къде изчезнахте? Не повикахте нито мен, нито Асурал.

— Не, не, не ви повиках — извини се Амеротке, после стана и махна на дребосъка да приближи. — Шуфой, утре — и да го пазиш в тайна! — трябва да се върна в оазиса Синджар. Не, не! — спря съдията възраженията на приятеля си. — Ще бъда в безопасност — успокои го той и придърпа раираната роба, която носеше. — Сега се връщаме обратно в храма и се преобличаме, но ти ще трябва да изтичаш до генерал Омендап. Искам да ми приготвят една военна баржа с охрана от най-малко тридесет меджай, включително и онзи, който подаде сигнала за атаката в имението ми.

— Имате предвид Кучето? — нацупено отвърна Шуфой. — Така го наричат. А аз ще ви придружа ли, господарю?

— Не — коленичи Амеротке и погали малкото човече по челото. — Ти трябва да останеш в Тива. Грижи се за господарката Норфрет и за двамата ми синове и — усмихна се той — отдай нужното внимание на великолепната Матайя. Но слушай — добави той и стисна ръцете на Шуфой. — Не трябва да казваш на никого, повтарям, на никого, дори и на господарката Норфрет, къде отивам! Кажи само, че съм на посещение в лагера на генерал Омендап.

Шуфой тържествено обеща. Амеротке стана.

— Е, свършихме тук — каза той и разпери ръце.

Напуснаха Къщата на тишината. Амеротке изпрати Шуфой да предаде на Пармен, че си тръгват, после двамата се измъкнаха през задната врата и се прибраха по широкия път в града. Амеротке вървеше бързо, стиснал Шуфой за ръката. Стигнаха до храма на Нубия без инциденти. Амеротке се почувства в безопасност зад високите му стени. Денят преваляше и слугите и дяконите се подготвяха за вечерното жертвоприношение. В кошарите и кокошарниците се вдигаше шумотевица. Вятърът носеше дим и аромат на тамян, оттук-

там долитаха хорови декламации и песни. Светлината играеше в цветни отблясъци, докосвайки карнеола, среброто и златото по корнизите и искрящия малахит по трегерите и вратите на храмовите постройки. Ревяха магарета. Лаеха кучета. Хесети се помайваха наоколо с блестящи усмивки и разкошни перуки, развели поли от лен, разнасящи край себе си облаци от благовония. Амеротке крачеше през градините. Тъкмо минаваше през входната врата, когато нечия ръка хвана плаща му. Той се обърна и видя един просяк с умоляващи очи и зяпнала беззъба уста. Шуфой се спусна да освободи полите на съдията и Амеротке забеляза храмовата татуировка върху опакото на съсухрената мръсна ръка на просяка — знак на официалното позволение да проси милостиня на свещена земя. Той сграбчи ръцете на просяка и си спомни за тялото, намерено без ръце в Дома на гората. Дали жертвата не беше просяк? Дали заради това ръцете му бяха отсечени? Но защо? И защо хрътките салуки не бяха открили тези зловещи, апетитни кървави мръвки?

— Господарю?

Амеротке се дръпна от просяка.

— Дай му един дебел мед, Шуфой — каза той и тръгна през градината към своите покои в къщата за гости. Качи се в спалнята си заедно с дребосъка. Съблече се, просна се на сламеника върху дървеното легло и зарея поглед в мертеците на тавана, като въртеше глава, за да облекчи напрежението и болката във врата си, после я отпусна върху възглавницата. Мисли, образи и представи идваха и си отиваха, докато Шуфой подреждаше тогата, робите, съдебните сандали, пояса и бижутата му. Амеротке задряма за малко. Когато се събуди, се изкъпа и преоблече и погледна през прозореца, за да зърне огненото зарево на слънчевия залез. Беше време да тръгва. През храмовите градини и дворове се носеше музика на оркестър; между инструменталните изпълнения храмовият хор припяваше:

*Хвала на Теб и слава, господарю на светлината.
В почест пред този, който сразява
черния мрак на нощта,*

*всички глави се покланят на изток,
всички души се носят към празника величав.*

Амеротке си сложи яката, гривните и пръстените, които обозначаваха поста му, и уви богато избродиран пояс около кръста си. В гънките му скри нож, тънък и остър като шило. Намаза се с благоуханни масла, после намаза и Шуфой. Дребосъкът, изгарящ от нетърпение да разпита съдията какъв отговор би могъл да се намери на всички тези мистерии, даде воля на любопитството си и го заля с порой от въпроси, изпъстрени с проклетия и ругатни срещу аритите и тяхното кърваво нападение от предишната нощ. Амеротке само слушаше. В момента, в който джуджето спря да си поеме дъх, той го поведе навън. Заклучиха стаята и слязоха по стълбите в Залата на пиршествата — огромната банкетна палата на храма, с жълти и червени колони с резбовани лотоси по капителите, с подове, настлани с тъмносини керамични плочки, и таван от кедрови греди и мертеци. Стените бяха целите изрисувани с прекрасни пасторални сцени в мек колорит. Един поет, до когото бе приседнал сляп арфист, стоеше точно до вратата и рецитираше сладни и прочувствени любовни поеми под съпровода на сърцераздирателните вопли на струните. Стройни и оскъдно облечени хесети се носеха наоколо, сякаш прелитаха като пеперуди. Устните им бяха плътно начервени, очите — очертани с чер туш, пръстите на краката и ръцете — ярко блестящи от карминеночервената къна. Тези прекрасни слугини на боговете предлагаха подноси с ароматно ухаещи лотоси и фиали с парфюм, за да ароматизират гостите главите си, както и резени сочен, сладък пъпеш, за да утолят жаждата си. Куфу, Бузирис и Матайя, тържествени и блестящи в изящните си елегантни роби и скъпоценности, приветстваха Амеротке и Шуфой с добре дошли. Поднесоха още ледени напитки със сусамови сладки. Хесетите танцуваха, музиката свиреше — явно Куфу отчаяно искаше да създаде атмосфера на хармония, мир и спокойствие, за да прогони страха, който витаеше над всички тях.

Въпреки неохотата на Шуфой, Амеротке го отведе настрани.

— Тръгвай веднага — настоя той и се усмихна. — Матайя ще почака. Предупреди Асурал и стражата ми, после иди при генерал Омендап. Искам онези меджаи и военната баржа да бъдат готови при първия светлик на зората. Не, не, не се тревожи, ще бъде в безопасност — наведе се той, целуна малкия си приятел по челото и го избута към изхода. После го изчака да се отдалечи и се върна в трапезарията.

Слугите внесоха подноси с чинии, отрупани с вкусно ухаеща храна — риба, агнешко, купи със зеленчуци и току-що изваден от фурната хляб. Гостите от Дома на гората заеха местата си, всички до един облечени във фини ленени роби, красиво надиплени и украсени с ленти, общити със скъпоценни камъни. Амеротке внимателно ги огледа. От уважение към Куфу те бяха махнали траурните символи, но пазеха тържествените си физиономии поне докато виното не раздвижи кръвта им. Сихера изглеждаше по-разстроена от останалите. Тя се взираше скептично в Амеротке, старите ѝ, хитри очи все така го преценяваха, сякаш го теглеше на кантар. Първото блюдо, поднесено на пиршеството, беше към края си и Куфу плесна с ръце за тишина, за да приветства официално гостите си. Загатна бегло за възникналите проблеми, но увери служителите на Имотеп, че пътешествието на техния господар в Далечния запад ще бъде най-почетно. Обясни какви погребални приготовления са били извършени и не пропусна да подчертае в прав текст, че в завещанието си Имотеп оставя Дома на гората и всичко в него като дар за боговете на храма на Нубия. Пармен заедно с останалите тихичко се съгласи и добави, че след като къщата бъде продадена, пътищата им ще се разделят. Амеротке наблюдаваше внимателно и мисли и образи, спомени и откъслеци информация прелитаха като вихрушка от пясък през ума му. Чувстваше се като дива котка на лов, която е сигурна, че плячката ѝ е наблизо. И все пак не можеше да се отърси от притесненията си. Долавяше напрежение и около себе си. Показният мир и хармонията бяха илюзия, която всеки миг можеше да бъде пометена. Той изпитателно огледа аристократичния Куфу, куртоазен и изтънчен във всеки свой жест, Бузирис, толкова дружески настроена, Матайя, съвършената хесета, обучена в изискания рафиниран етикет на двора и храма. После Пармен, като щит за всичките си роднини, простоват и прям, дори безцеремонен, но и покровителствен. Единственото изключение беше Сихера, тиха наблюдателка. Горещината в трапезарията се усили.

Храмовите хесети донесоха огромно парфюмирано ветрило, за да веят на гостите, а слугите напълниха отново чашите и поднесоха агнешки таджин^[1] и пилешко месо, последвани от сребърни купи, отрупани със захаросани бадеми. Куфу се изправи и даде знак на Амеротке да го последва. Отведе го на една веранда, гледаща към Градината на ароматите.

— Господарю — каза свещеникът и попи лицето си с парфюмирана кърпа, — почти не пихте. Настоящата криза ли ви гнети?

Амеротке се вгледа изпитателно и сериозно в този човек, който отчаяно се опитваше да скрие своите собствени страхове. Реши да му се довери — или пък защо не и да го изпита?

— Първожрецо Куфу — доближи се той до него, — тръгвам от Тива утре заран. Трябва да отида в оазиса Синджар.

— Защо? — свещеникът изглеждаше изненадан, но и изплашен.

— Там трябва да е решението на всички тези мистерии — прошепна Амеротке. — Оазисът може би е част от тях. Но, Куфу — пристъпи той още по-близо до него, — трябва да получа вашата дума, вашата свещена дума, че никой, имам предвид абсолютно никой, няма да научи за пътуването ми. Разбрахте ли?

Куфу вдигна дясната си ръка.

— Кълна се в нашата светая светих! — прошепна жрецът. — Но — добави той, като сбърчи лице в усмивка, — защо го казвате точно на мен?

— Трябва да взема един кожен тубус с документи от вашия Дом на книгите. Става дума за карти на оазиса Синджар и на пътищата до него — обясни Амеротке и посочи към градината. — Хладно е. Никой няма да има нищо против, ако се поразходим в градината. Домът на книгите не е далеч.

Куфу се съгласи. Бузирис и Матайя забавляваха Пармен и останалите гости с гатанки и главоблъсканици. Първожрецът и Амеротке прекосиха ароматните градини, които бяха прекрасно осветени от маслени лампи от алабастрови гърненца и цветно боядисани фенери. Стигнаха до Дома на книгите. Куфу прошепна няколко думи на пазача отвън. Резето се вдигна, лампите бяха запалени и с помощта на Амеротке кожената туба за документи с папирусовия етикет беше намерена. Съдията я стисна под мишница, благодари на

първожреца и се върна в стаята си, за да я скрие. После реши, че любезността изисква да се присъедини отново към останалите от групата в Залата на пиршествата. Но когато се върна, Пармен и другите вече си бяха тръгнали, след като бяха изразили шумното си учудване какво ли се е случило с господаря Амеротке. Съдията просто се усмихна на това и седна на възглавниците. Учтивият разговор бе възобновен, но отново спря за кратко, тъй като се дочу далечен писък, който отекна и заглъхна в храмовите градини. Матайя сви рамене и се върна на това, което Пармен ѝ бе казал за продажбата на Дома на гората и за отпътуването си за Мемфис. Куфу понечи да отговори, а Амеротке се наклони да си върви, но точно в този миг раковинен рог изсвири сигнал за тревога и всички замръзнаха на местата си. След миг вратите на залата се отвориха с трясък и един дякон, опулил очи, залитна в трапезарията.

— Господарю — изстена той. — Нападнаха ни. Аритите!

Амеротке последва Куфу към храмовите градини. Горяха запалени факли, виеха тромпети, дрънчаха гонгове, стражите тичаха, запасвайки поясите с оръжията си, а офицерите крещяха команди. Хармонията на храма наистина бе нарушена. Асурал бе събрал хората си; потните им лица блестяха на потрепващата светлина, идваща от развяваните от вятъра пламъци на факлите.

— Върви — прошепна му Амеротке — и разбери какво става.

Той се оттегли в галерията. Най-сетне олелията стихна. Асурал се върна.

— Нищо, освен трупове — тежко изсумтя той, — хора от храма, хванати и удушени от аритите. Стражата се натъкнала на един от тях и вдигнала тревога. Нападателят явно са изчезнали.

— Колко са убитите? — попита Амеротке.

— Общо четирима — появи се от мрака Куфу. Елегантната му роба бе цялата изцапана с прах. Той седна на каменния плинт на една от колоните, бършейки чело. — Пазителят от Дома на оковите, четецът жрец от Дома на лекарствата, една прислужница и един от стражата. Може да има и още. Всъщност все още не знам — извиси се гласът му. — Дори не можем да установим как аритите са проникнали и как са избягали.

Амеротке помоли първожреца отново да му изброи списъка на удушените, после се взря в мрака. Умът му защрака. Грешка ли беше

допуснал Сгеру?

Амеротке беше приклепнал в сянката на финиковите палми, опасващи оазиса Синджар. Той се взираше отвъд пясъчните дюни в тъмния масив на крепостта Тимсах. Всички край него, Асурал и стражата заедно с меджаите, приготвяха лагера. Амеротке погледна към небето. Слънцето залязваше, окъпвайки пустинята в смайващи багри. Бяха напуснали хаоса и вълненията, обхванали храма на Нубия в късните часове на нощта. Бойната баржа, управлявана от имперски войници, бе отплавала много преди Амеротке да зърне първите червеникави отблясъци на зората, седнал в сянката на огромната мачта. „Възмездие на Хор“ бързо бе оставил пристана на Тива далеч зад себе, за да се отправи на юг. Хората от екипажа, калени, обветрени ветерани, усещаха, че пътуването им е не само много важно, но и вероятно много опасно. На борда бе качено пълно бойно снаряжение; хранителните запаси бяха попълнени, бъчвите и меховете за вода бяха заредени с прясна вода. Нямаше да спират изобщо, дори и за да се скрият за малко от върховия момент на демоничната пладнешка жегга. „Възмездие“ бързо се плъзгаше покрай селцата в околностите на Тива, мяркаха се измазани с глина кошове, използвани за складове за зърно, дългороги говеда, заблудени кози и прасета, огради от тръстика, къщурки, надничайки над високите брегове на Нил. Пътуването само по себе си бе доста приятно. Разливът все още беше в разгара си. Селските стопани неуморно изгребваха камари плодороден черен льос от речното корито, за да подхранят с него нивите си, и смущаваха покоя на птиците, гнездящи в папирусовия гъсталак, в който хипопотами, крокодили и други зверове се завираха. Селяните слизаха надолу, подвиквайки, че имат репички и сочни марули за продан. А може би халба ейл или бира? Или дори вино, подсладено с мед, или сок от нар? Рибарите доближаваха тесните си скифове до тях, за да им предложат свежия си улов. Войниците от екипажа ги поздравяваха дружески и поклащаха глава. Минаваха покрай пясъчните диги на реката, мрачни места, на които се извършваха екзекуции на речните пирати чрез набиване на кол. Набучваха ги живи, а после ги оставяха на зверовете покрай Нил да ги довършат. Баржи и увеселителни корабчета се носеха покрай тях, а екипажите и пътниците им

проявяваха силно любопитство към царската бойна баржа, развяла големите синьо-златни знамена на Хор. Някои идваха доста наблизко до тях, но веднага получаваха предупреждение да се отдръпнат.

Накрая „Възмездието“ пристигна до местоназначението си и направи маневра покрай импровизирания кей под Синджар, докато слънцето полека потъваше зад хоризонта. Група пясъчни жители и пустинни скитници избягаха още при приближаването им, предизвиквайки подозренията на Амеротке, но за момента нямаше възможност да направи кой знае какво. Сега той седеше в малката горичка от палми в оазиса и се вглеждаше в Тимсах. Мерентпат, неговият любим брат, беше убит в място като това. Мерентпат, чиято смърт бе разбила сърцата на родителите им. Съдията затвори очи и зашепна, така както правеше всяка нощ, тъжната погребална елегия за своя мъртъв брат.

*Блясъкът на Египет е сразен.
Как тъй героите на Хор са победени?
Мерентпат, любим и най-прекрасен,
бърз като орел и храбър като лъв...*

Амеротке отвори очи. Беше в покрайнините на пустинята, при дверите на Огнената къща. Дяволско място, наистина! Свърталище на зли твари като Ловеца на сърца — рожба на Сет, гнусно чудовище, което броди из пясъците, омайва жертвите и ги приспива, преди да изтръгне сърцата им и да натъпче душите им в своя черен чувал. Амеротке се измъкна от унеса си, когато Кучето, меджайският съгледвач, заобиколен от другарите си, дойде и коленичи вдясно от него. Гърдите на всички тежко се повдигаха, лицата им лъщяха от пот.

— Е? Какво има? — попита Амеротке. — Бяхте ли до Тимсах?

— Господарю — отговори Кучето, — можете да отсъдите сам. Мястото вони на кръв и мърша.

— Изоставено ли е? — попита Амеротке.

— Сякаш е обитавано от призраци — отвърна Кучето — и най-вече от хиени...

Разузнавачът понечи да каже още нещо, но се отказа.

— Сигурен ли си в това?

— Напълно, господарю. Надушващите кръвта гадина се промъкват там от пустинята. Странно, те рядко ловуват по места, където има хора.

Амеротке кимна.

— Починете си. Ще се върнем там утре. Проучи ли картите, които съм донесъл?

— Да, господарю.

— Потърсил си и свещеника на оазиса, нали?

— Небхер сякаш се е изпарил — категорично каза съгледвачът, вдигна един кожен мех с вода и изля глътка в гърлото си. — Вие ме изпратихте като разузнавач — облиза устни гой. — Докладвам за това, което съм забелязал, но...

— Давай!

— Тимсах — отговори Кучето бързешком — е смесица от миризми: мъртва плът, съсирена кръв...

— И?

— Пот, господарю. Там е имало много хора. Може все още да се крият тъдява.

— Изпълни ли нарежданията ми?

— Да, останахме в предния двор, но... — Кучето вдигна рамене — не искам да ми се подиграват като на някакво дърто дрънкало, дето само си жвака венците.

— Говори направо.

— Там има заровени трупове на хора, неотдавна умрели, пресни са. По вятъра долових острия им солен дъх, а също миризма на пот, храна и огън.

— И все пак не видяхме нищо — намеси се един от другарите на Кучето.

— Съвсем нищо? — изправи се Амеротке. — Сигурни сте, че мястото е изоставено?

— С изключение на групичка пясъчни жители и пустинни скитници — промърмори един от съгледвачите. — Разбягаха се още щом ни видяха.

— Тогава какво те тревожи, Куче? — подаде ръка Амеротке на потния меджай и му помогна да се изправи на крака. — Изкажи подозренията си, колкото и смътни и непотвърдени да са, не се ограничавай само с външните си наблюдения.

— Почувствах... — оголи зъби Кучето, почеса фризираната си коса и започна да върти с ръка амулета от костенуркова черупка, висящ на врата му. — Тимсах май не е изоставен — изрече като скоропоговорка той. — Всъщност хич даже не е!

Амеротке вдигна ръка, за да сдържи възраженията на останалите меджай.

— Веднага ще ви кажа, господарю. Може да не сме ги видели, които и да са, но те със сигурност ни видяха. Те знаят, че дойдохме от реката. Ние не сме просто меджайски съгледвачи, които се мотаят на юг; това би било изненадващо. Подозирам, че ако враговете се притайват там, няма да ни пуснат да си тръгнем. Имам предвид — въздъхна Кучето, като се взря в потъмняващото небе, — че те със сигурност знаят защо сме дошли.

Амеротке се стресна от острия писък на нощна птица, гнездяща в дърветата над тях. Потта по тялото му се вледени, сякаш безброй иглички се забиха в кожата му; пристъп на страх се надигна в стомаха му. Кучето беше прав! Той се взря напред към зловещия силует на Тимсах. Трябваше да се увери самичък. Трябваше да елиминира всички съмнения, затова щеше да влезе в тази крепост.

— Връщаме се веднага там! — заяви той. — Искам да стигнем бързо, преди да се мръкне.

Меджаите не можеха да откажат. Амеротке свали робата си и останал само по препаска, излезе от сянката на дърветата. Затича се — бавен, но отмерен бяг с непрекъснато темпо, същия, в който толкова много се бяха упражнявали по жежките плацове на военните лагери край Тива. Беше странно преживяване — горещият пясък отдолу под голите стъпала прилепваше по тях и сякаш искаше да го повлече надолу, а после — по повърхността на твърдия чакъл и нагоре по случайни голи скали, където вечерният вятър вледеняваше потното му тяло. Чувстваше как светлината бързо се променя, докато доближаваха до входа на Тимсах — странна скулптурна група от кули, потънали в руини, но с все още запазени бойници и назъбени укрепления със зеещи прозорци, врати и галерии. Мрачна, сива, но мощна твърдина,

издигаща се от древното лоно на скалите. Място с безброй кънтящи кухни и подземни пещери, изпълнени със сенки, изпочупени статуи, рушащи се плинтове и нащърбени възпоменателни стели. Построени от печен кирпич и блокове гранит, укрепленията на Тимсах се състояха от високо оградени пространства, бастиони, ровове и тежки, подсилени врати, до които се стигаше по запуснати, очукани подвижни мостици. Вътре се намираха административният комплекс, казармените помещения и работилниците. Имаше и малки параклиси. Беше свърталище на мрачни усещания — оскъдна, зловеща светлина и потискаща тишина, увиснала като някакъв тъмен облак.

Амеротке спря. Не беше ли зърнал тичащи фигури по крепостния вал? Сигурно това беше трик на шарената умираща светлина, на злокобните игри на здрача? В небето над тях се рееха и кръжаха ястреби. Прилепи на малки стрелкащи се черни облаци пицяха и се виеха край тях. Амеротке и ескортът му минаха в централния двор. Кучето душеше въздуха като хрътка салуки. Амеротке затвори очи, налагайки си да се отпусне и успокои. Меджайат беше прав. Това укрепление можеше да крие цяла армия и на тях все още им предстоеше да проучат и изследват онова, което той знаеше, че се намира отдолу — сложен лабиринт от коридори, складови помещения, тъмници и стаи. Извърна лице, за да улови вятъра. Кучето душеше по-настървено и развълнувано. Съдията усети тръпки на страх. Това наистина беше опасно! Тихичко се помоли Омендап да се е задействал и да е изпълнил онова, което се съдържаше във второто му съобщение до него. Сега вече беше убеден. Нямаше реални и видими доказателства, само вълнението и тревогата на Кучето и неговите собствени нарастващи подозрения; а и останалите меджай ставаха все по-нервни. Удиви се безмълвно на аритската хитрост — огромно изоставено укрепление, достатъчно да скрие цяла армия.

— Трябва да се махаме — прошепна той и бързо поведе целия си ескорт назад към входните врати, отправяйки молитва за защита към Хор Червеноокия.

Амеротке почувства известно облекчение, щом достигна Синджар. Незабавно повика Асурал и меджайския командир. Всички войници наоколо си пееха тихичко или разговаряха помежду си, докато приготвяха лагера за нощувка.

— Слушайте сега — започна той, като приклепна край басейна на оазиса и им даде знак и те да направят същото. — Току-що бях в Тимсах. Сигурен съм, че нощес ще бъдем нападнати.

— Какво? — меджайският офицер почти отскочи отново на крака. — Господарю, нападнати? Тук, в пустинния оазис? От кого? Пустинните скитници? — възкликна той и избухна в смях.

— Не — категорично отговори Амеротке. — От кохорта арити, които се крият в Тимсах. Моля ви, изслушайте ме! — настоя той. — Тимсах е построен на скална основа. Мястото под тези кули и стени прилича на медна пита. Изпълнено е с пещери и пасажии, истински лабиринт от тунели и помещения. Проучих картите и плановете на Имотеп, който някога е командвал Шпионите на Собек. Той е търсил отговор на въпроса, как аритите биха могли да се придвижат на север. Дали не е подозирал, че Тимсах би могъл да бъде междинна станция? Мисля, че е подозирал именно това — наблегна Амеротке. — Аритите са се придвижили до Тимсах и са влезли вътре; крият се в подземните помещения. Наели са местните пясъчни жители и пустинните скитници за свои шпиони и съюзници. Тимсах има подземни извори и кладенци, а аритите ходят дълбоко навътре в пустинята на лов за прясно месо. Не е чудно, че дивечът толкова много е намалял наоколо. От Тимсах те могат да контролират движението на своите хора от Нубия и са на идеална позиция за нападения над куриерите и пратениците от Тива. И, което е по-важно — вдигна ръка Амеротке, — генерал Омендап скоро ще тръгне на поход. Трябва да мине край Тимсах при пътуването си на юг...

— И ако аритите се крият в Тимсах — намеси се Асурал, — могат да нападнат съгледвачите или куриерите, които той ще изпраща обратно в Тива, ще имат възможност да го притесняват с внезапни набези в ариергарда му и да създават хаос зад имперската армия.

— А Небхер, свещеникът на оазиса? — каза меджаят. — Той би трябвало да знае...

— Вероятно вече е мъртъв — каза Амеротке. — Стигнах до това заключение. Аритите отвлякоха дъщеря му и са го принудили да работи за тях. Сега вече не се нуждаят от него.

— А другите? — попита Асурал. — Онези, които изчезнаха! Всеки в Тива говори за тях.

— Същото — Амеротке дъвчеше ъгълчето на устата си. — Така би трябвало да е.

— Търговците да — каза Асурал, — но имперските пратеници с тяхната въоръжена охрана? Те изчезнаха без никаква следа.

— Именно — съгласи се Амеротке. — Идвали са тук и са се подслонявали през нощта. Пили са вода от водоизточника. Небхер, свещеникът на оазиса, е бил техен домакин. Съгласно задълженията си им е поднасял вино. Войниците са били уморени, изтощени. Сънотворното, разтворено във виното, ги е правело безпомощни и уязвими като деца, когато аритите са се появявали. От своя страна, това обяснява и тяхното безследно изчезване. Зарови човек в пясъците на пустинята и мършоядните скоро ще го открият. Същото се отнася и за трупове, хвърлени във водата: рано или късно се открива някаква следа. Но ако убиеш човек, пренесеш тялото му в дълбоките подземия на Тимсах, а после премахнеш и всякакви следи от конфликт или боричкане, да не говорим за оръжия и лични вещи...

— А лодките? — попита Асурал.

— По същия начин — отговори Амеротке. — Могат да се изтеглят на брега и лесно да се разглобят дъска по дъска. Аритите са имали нужда от дърва за готвене, от светилен огън. Ако се видел някакъв дим, някакъв знак за живот, който да буди подозрения, аритите биха могли просто да се слоят със сенките и да оставят всичко да бъде обяснено с присъствието на пустинните скитници — продължи Амеротке, като сви рамене. — Не е било трудно. Това е уединено, пусто място. Аритите незабавно са били предупреждавани за всяко движение към Синджар или Тимсах от Небхер или от пясъчните жители. Ако на някого пък хрумнело да се поскита из укрепленията и да ги проучи по-обстойно и задълбочено... — съдията замълча за миг, за да потисне потръпването си, — аритите веднага са нанасяли своя удар.

— Но те са ходели и на лов.

— Из пустинята, огромна пустош — отговори Амеротке, — а освен това са плащали и на пясъчните жители да им помагат.

— Но понякога някои от пратениците, които изчезваха, са били забелязвани да продължават пътя си на юг оттук.

— Разбира се, че са — усмихна се в мрака Амеротке.

— Лесно е да се преоблечеш в дрехите на мъртвия, да носиш и картуша на пратеника на китката си, да използваш лодката му и да пропътуваш с нея няколко мили, а после да прекосиш реката и да се върнеш обратно. Кой би заподозрял нещо? Селяните, прости хорица, щяха да бъдат разпитвани, но за движението на юг, а не за имперските плавателни съдове, пътуващи на север, те едва ли щяха да бъдат споменати. Хитър трик, който заблуждава и обърква. Трябва да е тук — настоя Амеротке, — ето тук. Това е мястото, където са изчезвали пратениците. Представете си го, както си седим тук сега. Куриерът и охраната му изтеглят лодката си на брега и влизат в Синджар, където Небхер любезно ги приветства и посреща. Палят огън, пият, после ги оборва сън. Може би са поставяли дневални, някой, който все пак да стои на стража, а може и да не са си давали труд. Мракът падал над оазиса. Огънят догарял. Аритите излизали от своята крепост, за да ги избият. После махали телата и оръжията им и всеки знак за борба, ако е имало такъв — съдията разтри ръце над лактите. — Миналия път, когато дойдох тук, лагерувахме в едно от селата. Ако бяхме останали тук, Асурал, със сигурност щяхме да сме мъртви.

— И Небхер е участвал в този вероломен заговор? — попита Асурал.

— Разбира се, та те са отвлекли дъщеря му.

— Но сега той също е изчезнал...

— Твърде опасен е, за да остане жив — промърмори Амеротке. — Те са били предупреждени...

— Предател? — попита Асурал.

— Сгеру — каза Амеротке — е узнал, че съм проучвал картите и чертежите на Имотеп, както и онези в храма на Нубия. Несъмнено е бил изпратен куриер, който да предупреди аритите, криещи се отсреща.

— Защо просто да не се оттеглят?

— Твърде късно е — отговори Амеротке. — Когато Омендап тръгне на поход, аритите ще грабнат шанса си. Ще изскочат от скривалището си, ще създадат хаос и смут и ще забият клин между Божествената и нейния главнокомандващ. Представи си ефекта, който това ще има в Тива. Вражески сили само на един ден път на юг.

— Дали да не си тръгнем веднага? — промърмори меджаят.

— През нощта? По реката? — възрази Амеротке. — Прекалено опасно е! Ще се наложи да запалим факли. Аритите ще ни проследят по брега. Не можем да си позволим да отплаваме. Навлезем ли в талвега, ще се виждаме отвсякъде и ще бъдем твърде уязвими.

— Ако нападнат — посочи меджаят към сгъстяващия се мрак, — това няма да е сега. Ще изчакат почти до зазоряване, когато всички сме най-слаби и сънени, когато и светлината е странна, променлива и размита, а тази мъгла, която се събира над пустинята точно преди съмване, я прави още по-лоша.

Асурал изсумтя в знак на съгласие.

— И няма да използват техните червени кърпи — промърмори той, — поне не и в началото; ще бъдат с копия и щитове.

— Ще нападнат фронтално — продължи меджаят, — но това ще бъде само трик за заблуда. Истинската атака ще дойде по фланговете миг по-късно. Ще се измъкнат от Тимсах в тъмното, ще се разделят на три групи, после ще се приближат.

Амеротке се съгласи и известно време обсъждаха тактиката си. Решиха, че трябва те самите да заблудят всеки вероятен наблюдател, като се държат така, сякаш не очакват нищо особено. Лагерните огньове бяха разпалени още по-високо със суха папрат и животински тор, събран в оазиса и около него. Раздадоха бира, хляб и лук. Насърчиха войниците да пеят високо и да викат на воля, сякаш разпускат преди нощен сън. Тайно обаче оазисът се подготвяше за атаката. Влязоха в къщата на Небхер. Не откриха нищо съществено или необичайно, но събраха гърнетата, делвите и паниците и ги натрошиха. Посипаха остриите глинени парчета, разбъркани с остри тръни, обвити в човешки изпражнения, по тесните пътечки, които лъкатушеха от двете страни на оазиса. Донесоха от баржата оръжията и мехове със зехтин, който изляха върху сухата трева и дивия прешип по фланговете на оазиса. Амеротке раздели силите си — два контингента в дъга по двата фланга, а фронтално срещу Тимсах остави само символични части. Офицерският състав щеше да стои до басейна.

След като заповедите бяха издадени, Амеротке седна под дърветата и облегна гръб на една палма. Не би могъл да спи, докато умът му се носеше през мъглата на мрачните мистерии, които не му даваха покой. Раздели проблемите отчетливо — всеки един със свой собствен списък от въпроси без отговор. Аритите се криеха из Тива, но

кой беше Сгеру и къде беше? Как бяха успели да организират и проведат своето нападение срещу Божествената, срещу него самия и срещу Валу в самото сърце на столицата на фараона? Нубийският полк беше затворен в казармите си, нали? Храмът на Нубия беше заобиколен от имперски войски. И все пак, явно аритите се промъкваха из града, досущ като онези митични твари, които можеха да променят формата си. Амеротке отпи глътка вода. Несъмнено атаката срещу Хатусу, Валу и него самият беше дело на неколцина арити; останалите бяха наемни убийци. Съзаклятниците сигурно купуваха съюзници и помагачи сред една или няколко от бандите убийци, които се множаха като плъхове из предградията и бордеите на Тива и на Некропола. Но все пак как бяха проникнали в храма на Нубия тази нощ, за да извършат последните нападения? И да всеят ужас и паника в сърцето на самия фараон и в царския двор? Да покажат, че нищо не може да ги спре? А жертвите им в храма на Нубия? Това глождеше Амеротке и не му даваше мира! Случайно ли бяха подбрани? Пазителят от Дома на оковите, жрецът четец от Дома на лекарствата? Амеротке неспокойно се размърда. Чудеше се дали убийството на тези хора беше свързано по някакъв начин със смъртта на онзи аритски затворник. И как би могъл човек, затворен в каменна кутийка, със здраво залостена и надлежно охранявана врата, да бъде удушен толкова бързо, толкова тихо, без да се вдигне никаква шумотевица?

Амеротке се изправи, протегна се и се огледа наоколо. Това бе часът на най-дълбокия мрак. Сега меджаите бяха прекратили всякакви преструвки. Големите огньове бяха угасени. Войниците лежаха на земята, оръжията им бяха в готовност. Те също като него се питаха кога ще полетят стрелите, ще засвистят копията, ще затрепчат боздуганите, ще забляскат ножовете. Ще свърши ли тук животът им във френетична кървава битка в този самотен оазис, дълбоко в пустинята? Дочу се кашлящият лай на хиена, последван от ехото на далечен, дълбокогърлен рев на ловуващ лъв. Амеротке пое дъх и седна. Върна се към обърканото кълбо от мистерии в Дома на гората. Имотеп, удушен в здраво залостената стая, човек, който сам се е заключил, за да срещне убиеца си. И отново не е била вдигната никаква тревога, не е имало никакъв знак за никаква нередност или тревога; въпреки това този ветеран и разузнавач бе убит, а съкровището му — заграбено. И това странно тяло с отрязаните ръце? Просяк от храма на Нубия,

удушен и осакатен, най-вероятно така беше, но защо? Къде бяха ръцете? И защо хрътките салуки не ги бяха намерили?

Амеротке се сепна от пропукване на някакъв шубрак до себе си. Погледна към винения мех, поставен до басейна. Ами това убийствено място тук? Замисли се за всички онези, които бяха избити тихомълком сред тези дървета, а телата им бяха завлечени там, където нямаха никаква възможност за достойно погребение. Беше сигурен, че жертвите най-напред са били упоявани, сънотворното е било смесвано с виното или с водата. Лесно е да упоиш мъж, изтощен от целодневно пътуване в жегата по реката. Той вдигна винения мех. Хрумна му една мисъл и той се усмихна, като си спомни Господарката на мрака, тази истинска царица на отровите. При завръщането си в града ще трябва да размени някоя дума с нея, но за момента... Амеротке потри стомаха си. Гадеше му се и гърлото му бе пресъхнало. Замисли се за Норфрет и момчетата, за Шуфой и неговото ухажване на Матайя. Огледа се около себе си и си спомни един съвет, който му бе дал стар ветеран от командирите му, докато той самият бе войник:

„Не му мисли много — въображението е почва, в която страхът лесно пуска корени.“

[1] Вид ястие от месо и зеленчуци, приготвени в глинен гювеч.
— Бел.прев. ↑

ГЛАВА СЕДМА

НЕММ-Т: КЛАНИЦА

Амеротке се събуди от енергичното разтърсване на Кучето, който доближи лицето си до него и му лъхна на бира и суров лук.

— Господарю!

Амеротке разтри очи, после стана. Беше студено. Небето вече не бе толкова тъмно.

— Те идват, господарю — прошепна Кучето. — Подушвам ги по вятъра. Миризмите им се носят през пустинята. Готвено месо. Тор, изпражнения и урина — каза той, обърна се и се изплю. — Мръсни са като стадо хиени.

Амеротке се взря в оскъдната светлина. Той самият не можеше да чуе и да види нещо нередно, но Кучето вече бе вдигнал накрак останалите. Движеха се силуети, командирите просъскваха заповеди, всеки тихомълком вземаше оръжието си в ръце. Амеротке се присъедини към Асурал и меджайския командир при басейна.

— Кучето каза, че идват — предупреди го и меджайт. — Аз му вярвам.

Тишината стана потискаща. Амеротке застана нащрек като ловна хрътка. Беше сигурен, че е чул звук. Погледна надясно и скочи, когато бойният зов на меджаите прокълкна откъм войниците, струпани по периферията на оазиса под пръстена от дървета пред тях. Атаката беше започнала. Меджайският командир нареди да хвърлят повече гориво в наново запалените огньове, докато нощта се раздираше от писъци, викове, бойни възгласи и смразяващи кръвта шумове на дърво и метал, сблъскващи се в смъртен бой. Амеротке се взираше през мрака, който вече бе осветен от пулсиращите лумнали пламъци. Можеше да различи силуети, накъдрени глави тук и там. Група мъже се опитваха да проникнат през пръстена на дърветата. Ефектът на изненадата, търсен от нападателите, се бе провалил. Асурал, командващ десния фланг, и меджайският офицер, командващ левия, даваха заповедите си, докато атаката се разгръщаше. Аритите действително възнамеряваха да ги

обграждат, като ги надхитрят. Меджаите пуснаха огнени стрели върху сухата трева. Щитове от пламък лумнаха и се издигнаха, за да отсекаят пътя на аритите, докато някои от враговете вече попадаха на капана на острите глинени парчета и намазаните с човешки изпражнения тръни, които пробождаха босите им мазолести крака. Някои от аритите проникнаха през огнената стена, но веднага попаднаха под ударите на тоягите, копията и мечовете. Един войник, съвсем гол, с изключение на препаската около бедрата му, въоръжен с копие и меч, успя да избегне смъртоносната контраатака и се хвърли срещу Амеротке. Съдията отстъпи назад, мина вдясно на нападателя и замахна с боздугана си към главата му. Не го уцели, но успя да го удари над лакътя. Войникът се олюля и залитна. Амеротке отново завъртя боздугана си, стовари го с всички сили и смаза лицето на противника. Кучето се втурна напред, сграбчи арита за косата, дръпна главата му назад и преряза гърлото му. Атаката прекъсна внезапно, но почти веднага след това се възобнови. Измамата и хитростта отстъпиха място на жесток и кървав ръкопашен бой. Редица след редица, вражеските войници се носеха срещу тях, решени на всяка цена да успеят да проникнат и да посекаят всичко живо. Меджайският командир задъхано осведоми Амеротке, че враговете сигурно са стотина на брой, при това подкрепени от пясъчни жители и пустинни скитници.

Първоначално нападателите бяха отблъснати, но след миг отговориха с дъжд от стрели, сипеци се от мощните нубийски лъкове. Амеротке и хората му се прикриваха, където намереха. Нощта вече отминаваше, слънцето просветляваше, тъмнината изтъняваше. Утринният вятър се насити с миризма на пот и кръв. Виковете на ранените врагове бързо замлъкнаха, защото гърлата им бяха прерязани от своите и атаката се възобнови.

Аритите се държаха надалеч от все още тлеещите огньовете по фланговете и концентрираха силите си във фронтален щурм, опитвайки се да проникнат откъм входа на оазиса, гледащ към крепостта. Отчаяно устремени да причинят максимални разрушения и щети, те настъпваха, вдигнали щитове, и яростно ръгаха с копията си. Меджаите, подпомагани от гвардията на Асурал, успяваха да удържат позициите си. Въпреки това Амеротке чувстваше как нарастващо отчаяние обхваща хората му. Трябваше да устоят на атаката поне докато се съмне напълно, когато щяха да направят опит да се евакуират

от оазиса. А това означаваше да водят отново дълга и кървава битка, докато успеят да стигнат до бойната баржа. Освен ако боговете или генерал Омендап не се намесеха.

Амеротке се съвещаваше с Асурал и меджайския командир, когато откъм реката проехтя остро изсвирване на раковинен рог. Веднага изпратиха разузнавач да проучи какво става. Едва бе изминал и няколко крачки, когато Амеротке чу гръмогласен рев и изтича до края на оазиса. Тъмната маса на аритите бе разкъсана и те бягаха презглава през пясъците, а от двата фланга се спускаха и ги преследваха имперски войници. Изглежда, бяха акостирали от двете страни на Синджар, бяха изкачили бреговете и незабавно атакуваха. Внезапната им поява шокира аритите, които, дори да бяха допускали, че може да пристигне някакво подкрепление, сигурно бяха очаквали то да акостира непосредствено под оазиса и да мине през неговата територия. Войските на Омендап се възползваха от предимството, което им даде изненадата. Свежи и настървени за битка, те се спуснаха през пустинята като хрътки след дивеч. Скоро настигнаха изоставащите и ранените и бързо и безпощадно ги избиха. Защитниците на оазиса, все още кипящи от гнева на бойната стръв, не се нуждаеха от повече окуражаване. Те също се втурнаха да се присъединят към смъртоносния лов на доскорошните си нападатели и палачи.

Амеротке отиде до басейна и се свлече на земята. Загреба вода с шепи, накваси устни и плисна остатъка върху себе си. Офицерите на Омендап, блестящи в белите полички и кожените нагръдници, обкичени със сребърни и златни пчели и с яки и гривни за храброст и доблест, наперено и важно пристъпиха в оазиса. Командирът им беше главен писар на армията, офицер от полка на Анубис, грубоват възрастен мъж с остри пронизващи очи, рязък глас и простовати маниери. Той започна безцеремонно да разпитва Амеротке, преди да разбере, че разговаря с Главния съдия на фараона, после бързо му се извини и обясни, че е напуснал лагера на генерал Омендап едва предния ден следобед.

— Тук сме от известно време — ухили се той. — Помислихме, че най-добре е да се разгърнем на два фронта. Съжалявам, ако сте помислили, че сте изоставени. Заповедите на генерал Омендап бяха изрични и извънредно ясни — добави писарят и стана на крака. — Да

ви спасим, да хванем в засада враговете и да ги избием. Това и смятам да направя.

Остатъкът от деня прекараха в кървав лов из руините на Тимсах. Един от офицерите кръсти крепостта Пчелния кошер, заради това, че недрата ѝ бяха изпълнени с пасажии, коридори, тунели и стаи, досущ като пчелна пита. Последствията от сраженията, които избухнаха, когато откриваха скривалищата и бункерите на аритите, бяха наистина плачевни. Враговете не молеха за милост, а и никой нямаше намерение да им я оказва. Бяха избити на място или изгорени в подземията и помещенията, в които се криеха. Имперският командир обгради крепостта, така че никой не можеше да се измъкне. Беше вече късно следобед, когато кръвопролитие то секна. Няколко арити, ранени и пребити, бяха заловени живи. Амеротке се опита да ги разпита, но те само му се подиграваха и плюеха по него. Командирът нареди да ги набият на колове високо над укрепленията, като използват техните собствени копия и оръжия за мъчението. Пясъчните жители, общо единадесет на брой, се оказаха по-отзивчиви и словоохотливи. След като петима от тях последваха аритите горе, на високите назъбени бойници, за да се простят с ужасяващи писъци с живота си, тънещи в реки от кръв, оцелелите набързо се спазариха за живота си — малко вода, малко хляб и правото да си тръгнат, без да понесат наказание. Командирът отстъпи пред настояванията на Амеротке и се съгласи на това.

Пясъчните жители им разказаха някои неща, които само затвърдиха подозренията на Амеротке. Обясниха, че аритите, някъде около сто и петдесет души, пристигнали преди седмици и били твърде наясно с всичко за Тимсах. Наели пясъчните жители и пустинните скитници чрез комбинация от подкупи и заплахи, после установили лагера си в Тимсах и ги използвали като шпиони. Веднага отвлекли дъщерята на Небхер, за да изнудват свещеника, който бързо се съгласил да им съдейства. Така Небхер започнал да ги информира за всеки, който пристига. Веднага щом посетителите дойдели, някой пясъчен жител тръгвал от оазиса и отивал да докладва на аритите, докато Небхер упоявал новопристигналите. В студените часове на нощта аритите нахлували като рояк в оазиса, удушавали жертвите, после заличавали всички следи от тях, все едно че никога не са стъпвали там.

— А лодките и баржите?

— Ценно дърво за огрев — ухили се единият от заловените, оголвайки челните си зъби. — Не ни даваха да прибираме никаква плячка от мъртвите, но ни плащаха с някой и друг ингот сребро. Всичко друго се унищожаваше.

— Но някои от тези търговци и пратеници са били забелязани по-надолу на юг?

— Немного надалеч — натърти пустинникът. — Същата баржа, със същите вимпели и флагове, но управлявана от нас. Хората трябваше да я забележат, а после я откарвахме до брега в някакво пусто място, за да я разглобим. Пренасяхме дървото и платната на гръб в Тимсах — сви рамене той — или използвахме едногърби камили.

Амеротке кимна. Споменаването на камилите извика у него спомени за армията на Омендап и пъстрото множество, което следваше обоза ѝ — хора от пустинята със своите бързи едногърби камили, които бяха идеалното средство за пътуванията на куриерите на юг. Амеротке знаеше достатъчно за аритите, за да си даде сметка, че те са поддържали изключително строгата си дисциплина с крайна жестокост. Пясъчните жители и пустинните скитници бяха лесна плячка. Те бяха номади и се придвижваха заедно с целите си семейства. Аритите несъмнено са вземали зложници или са отправяли заплахи за това, какво може да се случи, ако заповедите им не бъдат изпълнявани безпрекословно.

— А мъртвите? — попита Амеротке.

Пустинникът вдигна рамене и се изправи. После поведе Амеротке и старшите офицери към най-отдалечената страна на форта през разрушената входна врата до подножието на една висока кула. Тесни стръмни стъпала се извиваха надолу в тъмнината. Допускайки възможност за засада, Амеротке нареди да запалят повече факли и група меджай влезе преди него. Слизаха дълго, гмуркайки се в зловещия мрак на подземния свят на Тимсах, в който сякаш дебнеше някаква нечиста сила. Независимо от горещината навън долу беше мразовито и някак призрачно. Върху стените потрепваха и играеха сенки. Глухите писъци на неотдавна набодените на кол по назъбените укрепления арити се носеха като някаква дяволска песен. Смразяващо душата пътешествие, което ставаше още по-лошо от гадната воня на разложение, която се разнасяше край тях. Стигнаха до малко

преддверие, от което тръгваха два тунела. Пустинникът посочи този вдясно. Тръгнаха по тесния пасаж. Амеротке стисна здраво ноздрите си с пръсти, миризмата вече беше непоносима. Влязоха в зеещо подземие. Меджаите вървяха напред, вдигнали факлите си, за да разкрият целия зловещ ужас, който ги очакваше вътре. Най-малко тридесет трупа бяха подредени в редици. От гадната смрад на охраната ѝ се догади и някои излязоха да повърнат, докато Амеротке и командирът оглеждаха труповете. Всички жертви бяха удушени, а коремите им — разрязани и отворени, за да се намали ефектът на разложението, преди да бъдат покрити с пясък. Някои бяха изгнили толкова много, че беше невъзможно да бъдат идентифицирани. Амеротке разпозна мършавото лице на Небхер; до него имаше покъртителен труп на млада жена, вероятно дъщеря му. Контузеното ѝ лице беше почти изцяло скрито от дълга черна коса. Амеротке затвори очите ѝ и промълви кратка молитва.

— Тези, които могат да бъдат идентифицирани — каза той, като се изправи, — трябва да бъдат почистени и откарани в Тива за достойно погребение. Домът на среброто ще поеме разходите. Останалите трябва да се изгорят, бързо! — той отстъпи и се огледа из това ужасяващо подземие на смъртта, злокобно място, дело на дяволски сърца. — Господарката Маат — промърмори си той, — богинята на истината, ще сложи край на това ужасно дело.

Същия следобед, в който битката при Тимсах привърши, Шуфой, личен адютант, както той самият се титулуваше, на Амеротке, Главния съдия на фараона в Залата на Двете истини, се бе отдал напълно на своето безгранично щастие. Никога не се бе чувствал толкова удовлетворен, както сега, когато се протягаше върху меките ленени чаршафи, постлани на великолепното легло на Матайя, с натъпкан с пух дюшек, с облегалки в синьо и златно и с огромни кръгли, пухкави и богато избродирани възглавници. Той зяпаше нагоре в посребрените кедрови греди на тавана в спалнята. Току-що беше правил любов с Матайя, френетично, диво, но и чувствено изживяване от меки и нежни докосвания, ефирни целувки и най-ароматни ухания. Матайя, с лице, обрамчено от перуката, украсена с малки сребърни и златни розички, му бе оказала благоволенieto си и разкошното ѝ горещо тяло,

голо — съвсем голо, с изключение на яката и изящните драгоценни бижута, се бе съединило с неговото. После бяха пирували с пасирани пресни плодове, меки смокини в мед и пълни чаши от най-доброто вино от Буто. Докато разсеяно си мислеше за своя господар, изложен на изгарящата жегата в Червените земи, Шуфой се надигна, за да се полюбува на Матайя, която бе приседнала зад завесите.

Увила само простичка препаска около себе си, Матайя се оглеждаше в ръчно огледало от полиран бронз, скубеше веждите си и от време на време спираше, за да потърси по прекрасното си лице някакво несъвършенство. Завесите служеха почти като шпионка, през която Шуфой можеше да съзерцава своята любима, потънала в деликатния си тоалет. Матайя си тананикаше тихичко нещо. Шуфой разпозна мелодията и си спомни изключителния и провокативен танц, който тя му бе представила, преди да се отдадат на страстта. Сърцето му преливаше от удоволствие и радост. Матайя не се интересувахе от външността. Тя със смях му описа как другите мъже се перчат и позират, щом я зърнат да се появява, и подигравателно ги определи като празноглавци. За сметка на това бе омаяна от неизчерпаемите планове и схеми на Шуфой и споделяше и своите идеи с него. Сподели му и колко ѝ е дотегнало от храма на Нубия, колко е уплашена от това, което се е случило, и колко дълбоко е разтревожена от опасността, която създават аритите. Обясни му също, че се е опитвала да убеди господарката Бузирис да изпразни болницата от случайни пациенти, които са накрак, и да държи стриктно под око резиденцията на първожреца. Дори беше намекнала, че може да потърси протекцията на Амеротке, за да се премести в някой друг храм или дори в двореца Малгата.

— Би ли си тръгнала наистина оттук? — попита я Шуфой.

— Разбира се — прошепна тя, притискайки се о него. — Мислиш ли, че ще искам да остана тук? Да, аз съм сираче, дъщеря на селянин, храмово момиче. Танцувам и пея пред статуите. Отправлям молитви и възхваля на боговете. Изпълнявам моите административни задължения. Бях щастлива тук... досега. Е, това свърши, Шуфой. Божествената извърна лицето си от всичко, що е нубийско. Хесети от нашата провинция работят и в други храмове. Аз ще сторя същото. Ще се откажа от себе си, само и само аритите да ме забравят.

— Сигурна ли си? — попита я Шуфой.

Матайа беше повторила, че точно това иска и не ѝ е необходимо нищо друго, освен тази ужасна заплаха да изчезне. Шуфой почувства нейното напрежение и нуждата ѝ да бъде закриляна. По време на отсъствието на господаря му той и храмовата хесета се бяха сближили. Освен това Шуфой бе използвал пътуването на Амеротке на юг, за да проведе и някои собствени разследвания сред храмовите слуги, дякони и посетители. Колкото по-дълбоко си завираше носа, толкова повече го тревожеше тайнствеността на първожреца Куфу, който, както се оказа, в по-спокойните дни бе твърдял, че на Нубия трябва да бъде дадена повече свобода в държавата на фараона! Господарката Бузирис не беше по-различна. Общо взето, загадъчна двойка! Май двамата се бяха отчуждили един от друг? Слугите определено клюкарстваха за обтегнатост в отношенията помежду им. Макар това да бяха просто приказки; същото можеше да се срещне и в което и да е от имененията от Дома на милиони години^[1], пръснати из цяла Тива. Матайа говореше много благосклонно за господаря Куфу и за съпругата му, на които гледаше като на щедри и любящи покровители. Шуфой стигна до заключението, че Куфу и Бузирис, а всъщност и цялата храмова йерархия, са като заклещени между два лагера. От една страна, тяхната лоялност към фараона и двореца; а от друга страна, верността към собствения народ, народната памет и историята на Нубия.

— Е, ами — прошепна си Шуфой, — аз мога само да събирам информация, пък господарят ми нека да я проверява.

Той се обърна, за да вземе чашата си от масичката до леглото, но в този миг подскочи от пронизващ писък, идващ от покоите на първожреца. Скочи от леглото и бързо се облече, оглеждайки се за ножа си. Шумът на тичащи крака в галерията отвън бе последван от бясно думкане по вратата. Матайа побърза да извади резето и в стаята се втурнаха Бузирис и Куфу. Бузирис плачеше, а в едната си ръка стискаше червена кърпа.

— Вижте какво намерихме! — извика Куфу.

— Надиплени върху облегалката на леглото ни — изпищя Бузирис.

Шуфой изпита чувство за вина, като си припомни любовната си среща с Матайа, неистовата възбуда, възглавниците и възглавничките, чаршафите и облегалките, които бяха прекатурили от леглото. Той погледна отчаяно Матайа, която му отвърна с невиждащ поглед. Като

луначка, тя пристъпи покрай него, мина през завесите и отиде до горния ръб на леглото. Вдигна тежкия дюшек и огледа внимателно навсякъде. Изведнъж спря, навела глава, и Шуфой с ужас видя как тя бавно измъкна зловещото червено парче плат, смъртното предупреждение на аритите...

Амеротке стоеше в Градината на стоте аромата в храма на Нубия. Беше се върнал в Тива предишната вечер и ужасните спомени от Тимсах и неговите страховити мистерии все още изгаряха съзнанието му като живи въглици. Беше напуснал крепостта, поглеждайки назад към набитите на коловете тела на враговете, черни и вкочанени под ярката светлина на синьото небе, като някаква подигравка със славата на настъпилия ден, докато от двора се кълбяха стълбове дим, вдигащи се от погребалните кладии. Едва беше дочакал да напусне това мръсно място и да се върне в града.

Понечи да си тръгне, но после реши да приседне в един от ярко оцветените градински павилиони. Вътре беше хладно и миришеше приятно от малките кошнички с цветя, пъхнати под тапицираните табуретки, подредени покрай стените. Амеротке се настани удобно и се загледа навън към изваяното джудже бог Бес^[2] — с изпъкнали очи, издуто шкембе и уродлива маска на лицето. В близкия параклис прекрасен глас репетираше химн: „Величествен като зората. Прекрасно е твоето присъствие за всички земни твари...“ Амеротке зашепна своя собствена молитва на благодарност за щастливото си избавление, за завръщането си и за безопасността на семейството си, което вече бе посетил в Малгата. Всичко беше наред, макар на Норфрет силно да й липсваше както той, така и домът й. Бяха поседнали за малко в градините на двореца, споделяйки една обща чаша с вино, докато момчетата играеха шумно край близкия фонтан. Шуфой също присъстваше и странно, но нито веднъж не си отвори устата. Седеше мълчалив и намръщен и едва след като Норфрет целуна съпруга си и си тръгна, дребосъкът разказа на Амеротке какво бе научил, както и за предупрежденията, оставени в храма на Нубия за Куфу, Бузирис и Матайя. Амеротке внимателно го изслуша. Припомни си циничното отношение на Валу към всичко, що е нубийско, и веднага щом напуснаха двореца Малгата, той изпрати Шуфой със

запечатано писмо в Дома на тайните, с което настояваше да му бъде предадена цялата документация, както и всички доклади на Обвинителя за настоящата криза. Преди да тръгне, Шуфой го помоли да вземе Матайя под своята закрила. Амеротке тържествено обеща да обмисли молбата му, но междувременно...

Амеротке гледаше статуята на джуджето бог. Толкова много въпроси, толкова малко отговори! Как аритите бяха научили за подземията, пещерите и тунелите под Тимсах? Укреплението беше безспорна египетска територия. И защо бяха избрали точно него? Вярно, то беше близо до оазиса Синджар, но имаше още много оазиси и места за почивка покрай речния бряг. Като си помисли, си даде сметка, че Тимсах всъщност е идеалното място за аритите, идеално, за да проведат своя унищожителен план; но откъде все пак знаеха толкова много за крепостта? Сред архивите, които взе от храма на Нубия, имаше карти, схеми и чертежи, но Амеротке много добре помнеше, че детайлните планове на крепостта бяха дело на Имотеп. Да не би този лоялен служител на фараона да е бил предател? Дали всъщност той не е предавал някому своите собствени карти на Тимсах? На кого? Съдията беше размишлявал върху тези въпроси още на царската баржа по време на завръщането си в Тива. Бяха му изплували още подозрения относно Имотеп. Истинските проблеми с Нубия бяха започнали преди месец, после се разрази и кризата в Тива, но Имотеп бе проучвал картите на Тимсах дълго време преди това. Защо? И още един проблем. Имотеп, както си личеше от всичко, беше стар противник на аритите. Той определено ги бе смятал за голяма опасност, нали? Разбира се, беше естествено тази орда злодеи да го е набелязала за своя жертва и да са му издали смъртна присъда, обет, който те в крайна сметка изпълняваха. И все пак, ако трябваше да се вярва на доказателствата, Имотеп не беше получавал заплахи, нито беше взел никакви специални предохранителни мерки, за да се защити, дори и след като онзи труп е бил открит в неговата градина. Това бе странно! При това Имотеп бе убит, но беше ли предупреждаван, заплашван? Ако е бил, сигурно подобна заплаха би го разтревожила и той щеше да е нащрек за надвисналата опасност. А ако не е получавал предупреждение, защо аритите са нарушили своя убийствен обичай да се подиграват предварително на своята бъдеща жертва? Дали онзи осакатен труп не е бил тяхната заплаха? Ами Куфу? Беше действал

светкавично, за да предотврати покушението срещу Божествената — но защо и той не бе нападат същата сутрин или след това? В крайна сметка аритите бяха убили един от своите в онази здраво заключена килия под храма на Нубия. Малко по-късно бяха проникнали в храмовите градини и бяха избили който им бе попаднал — или когото бяха пожелали? Но все пак не бяха направили никакъв опит за убийство на първожреца, на когото със сигурност гледаха като на изменник, предател на тяхната кауза. Шуфой разказа на господаря си за червените кърпи, още едно предупреждение към Куфу, Бузирис и Матайя след скарабеите, за които те самите му бяха разказали, но дали аритите наистина ги преследваха, или просто си играеха на котка и мишка с жертвите си? Дали не чакаха някакво публично събитие, за да изсипят ужас, страх и разруха в храма на Нубия?

Амеротке премигна на светлината и погледна през вратата към фонтана, бликащ в далечината. Той самият също трябваше да внимава повече. Новините за скорошната победа над аритите в Тимсах се беше разнесла из целия град — поразяващ удар върху хитростта и коварството на врага. Това събитие дойде веднага след направеното разкритие за начина, по който са били убивани меджайските разузнавачи. Бе премахната мистерията на заплахата, виснеща над тях, и доставките на содените топчетата бяха поставени под строг надзор. Ореолът на непобедимост, който аритите си бяха създали, се рушеше. Мощта на фараона отново беше извън съмнение. Аритите сигурно знаеха за участието на Амеротке във всичко това. Несъмнено щяха да го дебнат — почетна жертва в тяхната смъртоносна война срещу Великата къща.

Трясък на оръжия стресна съдията. Долови блясък на желязо сред дърветата зад фонтана. Скочи на крака, после се отпусна — Сребърните щитове, елитният корпус на Мариану, излезе от зелената горичка. Щитовете им блестяха, копията им бяха готови, насочени напред. Ескортът маршируваше в стегнат строй, предпазвайки две фигури с качулки сред тях. Амеротке въздъхна. Хатусу бе дошла да го види! Излезе и коленичи в тревата. Когато приближиха, Сребърните щитове отвориха редицата си и фараонът изплува от облак парфюм, облегната на ръката на Сененмут. Амеротке понечи да забие нос в земята пред нея.

— Не сега, не тук! — рязко каза Хатусу. — Да се махнем от слънцето, съдия Амеротке! — потупа го по рамото тя, като бързо се плъзна покрай него и влезе в павилиона.

Амеротке помръкна, стана на крака и я последва вътре. Хатусу отметна назад качулката на ленения си плащ и даде знак на съдията да седне срещу нея. Докато се настаняваше, той улови предупредителния поглед на Сененмут. Коровото грубовато лице на великия везир определено изглеждаше загрижено. Нищо чудно. Фараонът беше извън себе си от ярост. Амеротке забеляза познатите признаци. Хатусу не носеше нито едно бижу, а прекрасното ѝ лице беше без следа от грим, странните ѝ тъмносинкави очи бяха широко отворени и зорки, а чувствените ѝ устни бяха изкривени в гримаса. Тя дъвчеше устни, барабанеше с ръка по бедрото си и потропваше по пода с единия от обутите си в сребърни сандали крака, сякаш чуваше някаква невидима музика. Всъщност наистина чуваше. Яростта кипеше с бурен ритъм в сърцето ѝ!

— Божествена, прекрасно е да зърна вашето лице.

Котешките очи на Хатусу не мигнаха.

— Чули сте за Тимсах? — тактично отбеляза Амеротке.

— Поздравления! — намеси се бързо Сененмут. — Това гнездо на пепелянки най-сетне е разбито и изпепелено.

— Те са убили моите пратеници — каза Хатусу, — те са изстребвали имперски куриери, чупили са печата на нашите пощенски торби, чели са плановите и проектите, които сме пращали до нашия вицекрал в Нубия. Планирали са да нападнат нашите войски. От седмици се таят и промъкват като глутница хиени из нашите оазиси, само на ден-два път от Тива!

— И техните злостни планове не успяха! — прекъсна я Амеротке. — Всички намериха смъртта си, а някои от тях — по особено жесток начин.

— И все още, и все пак нищо — вдигна стисната в юмрук ръка Хатусу, — нищо не е намерено, никакви документи, никакви папируси, никакви доказателства.

— Имперският командир — каза Амеротке — провери извънредно внимателно за всякакви доказателства...

— И не откри нищо — натърти Хатусу, гледайки свирепо Амеротке, — нищо, освен прах и пепел. Пленниците е трябвало да

бъдат подложени на мъчения и да се разпитат.

— Божествена, дори някой от тях да си бе признал нещо, това щеше да бъде само порой от лъжи и измами, за да ни обърка и заблуди.

— Времето тече — отпусна ръка Хатусу. — След пет дни армията тръгва на поход. Трябва да сложа край на тази кървава конспирация. Разбираш ли ме, Амеротке? — наведе се напред тя. — Искam този Сгеру жив! Искam да го покажа на войската си!

Амеротке погледна към Сененмут, който само затвори очи.

— Имотеп — опита се да остане спокоен Амеротке, — бившият главен разузнавач на Шпионите на Собек, информирал ли е някога вас в Къщата на тайните или пък господаря Валу за своите карти на Тимсах?

— Не — отвърна Сененмут, пощипвайки долната си устна. — Защо?

— Значи неговите проучвания все пак са те разтревожили, така ли е? — попита Хатусу.

Амеротке кимна.

— И нещо, което е още по-любопитно — призна си той, — е това, че Имотеп е започнал проучванията си още преди цялото това зло да изплува. Озадачаващо! — поклати глава той. — Имотеп не е бил от аритите, тогава как би могъл да подозира какво се е планирало? — каза Амеротке, запазвайки безстрастното изражение на лицето си. — И, което е по-важно — продължи той, — макар в градините му да е бил открит труп с отрязани ръце, очевидно удушен от аритите, Имотеп не е бил особено разтревожен от появата на своите някогашни врагове в Тива.

— Което означава какво? — рязко каза Хатусу.

— Не знам точно — отговори Амеротке. — Същото е и при господаря Куфу. Той като по чудо спаси Ваше величество от убийство. Знам, че съпругата му ви разказва всичко, което се случва тук, но макар първожрецът Куфу да е получил заплахата, досега той не е...

— Не е получил и драскотина — завърши изречението му Сененмут. Великият везир и любовник на фараона замълча, леко извърнал глава. Амеротке подозираше, че той знае повече, отколкото казва. Сененмут гледеше изпод вежди към него. — Поискали сте документацията на господаря Валу от Къщата на тайните, Амеротке? Лично се погрижих да ги доставят във вашите покои.

— Но прегледахте ли ги? — попита съдията.

— Да, макар и само отгоре-отгоре. Те казват твърде малко. Валу определено е подозирал Куфу. Струвало му се е, че намесата на нашия първожрец, макар да е спасил Божествената — протегна ръка Сененмут, за да стисне тази на Хатусу, — е била твърде необяснима, подозрително бърза. С други думи — той нежно отпусна ръката на Хатусу и погледна Амеротке в очите, — вие следвате същия път, по който бе поел и Валу. Той подозираше, че храмът на Нубия е замесен в тази криза, но нямаше доказателства, както и самите ние нямахме, поне доскоро. Нещо се случи, докато отсъствахте.

Сененмут се изправи, отиде до вратата и прошепна нещо на телохранителите си. Не след дълго един стар свещеник в бяла пола и леопардова кожа, праметната на раменете, пристъпи в павилиона. Той веднага се спусна да направи пълен поклон пред Хатусу, която любезно му каза да се изправи, после му подхвърли една възглавница, за да може човечецът да седне удобно на пода. Беше достолепен старец, с дълбоко врязани очи и хлътнали бузи, а над лакътя на дясната му ръка бяха татуирани йероглифите Анкх и Са.

— Това е Манесо — обясни Сененмут, — върховен жрец в Параклиса на ухото в храма на Нубия.

Амеротке улови погледа на Манесо. Главният свещеник беше екзалтирана личност, приповдигнат, мистичен и опитен екзорсист, изгонил не един зъл демон. Човек, преминал през велики пости и лишения, за да се подготви за изслушването на греховете на онези, които влизаха в Параклиса на ухото. Каещите се грешници долепваха устни до дървената решетка, изповядваха тайните си грехове и така пречистваха себе си, преди да направят жертвоприношение.

— Доведохме го тук, при теб — промърмори Сененмут, — заради това, което ни каза.

Амеротке се сепна от изненада.

— Но изповедта на грешниците е предназначена изключително само за Бога.

— Не е точно така — обади се Манесо с изненадващо чист и ясен глас. — Ако мирът и хармонията на Бога са застрашени, печатът може да бъде строшен, а именно това се случи, господарю съдия. — Свещеникът произнасяше всяка дума така, сякаш си бе взел отнякъде специално божествено одобрение. — Тук беше открито светотатство

— добави той, като погледна ядосано към Амеротке. — Убийство и осакатяване. Невинна кръв се проля на свещена земя. Оскверняване светостта на олтара.

Амеротке кимна разбиращо.

— Мирът на Бога — промърмори Манесо — струва повече от жалките изповеди на грешниците.

— Кажи му — ласкаво го подкани Хатусу, — Манесо, кажи му това, което каза на мен.

— Чувам словата на Божествената. Зърнах вашето лице и занемях пред прелестта му — отговори й Манесо с подходящата интонация, наблягайки на ритуалното поздравление.

— Тогава кажи му, де! — загуби търпение тя.

— Аз съм върховен жрец в Параклиса на ухото. Бях посетен многократно от убийтия, разузнавача Имотеп.

— Как разбра, че е бил той? — попита Амеротке.

— Господарю, ако един човек идва достатъчно често да говори за своето минало, за хората, които е убил в Нубия, за отчуждението със своите сънародници, ако ти описва обстановката в дома си... — разпери ръце Манесо — разпознаваш гласа, ситуацията. Имотеп беше като стар приятел. Тих, потаен човек, но не можа да скрие, че се намира под влиянието на някаква жена.

— Той беше вдовец!

— И какво от това, господарю?

Амеротке се усмихна.

— Споменава ли е някога името на тази жена?

— Не. И дори да го бе направил, аз не бих ви го казал; това е въпрос от сърдечната сфера и не мога да си позволя да...

— Продължавай! — припряно го прекъсна Хатусу.

— Да, Божествена — смирено каза Манесо и неочаквано смигна на Амеротке, сякаш се забавляваше от важниченето на Хатусу. Съдията изпита по-топло чувство към този дребен свещеник, който сигурно бе решил да наруши своя обет за мълчание по някаква много важна причина.

— Точно преди последното пълнолуние — продължи Манесо — Имотеп дойде пак. Изповяда се, че е направил нещо, което уронва неговата лоялност към Великата къща. Не каза точно какво, но призна, че го е направил, за да защити тези, които обича.

— Семейството си? Неговите роднини в Дома на гората? — попита Амеротке.

— Несъмнено.

Амеротке се запитва коя ли е жената, под чието влияние е бил Имотеп. Неферен или Сихера? Дъщерята на управителя определено беше доста приятна и хубавка. Но имаше нещо по-важно — защо тази жена, без да се споменават останалите, е имала нужда от защита? И срещу кого? Аритите или някой друг?

— Знам също така — поднови Манесо разказа си, гледайки право в Амеротке, — че Имотеп посещаваше често този храм, но го правеше тайно. Промъкваше се през задната врата, за да се среща с някого, но този някой не беше Куфу.

— Жена? — попита Амеротке. — Хесета? Госпожа Бузирис може би или главната придворна и хесета на храма, Матайя?

— Може би — отговори Манесо, — макар никога да не са ги забелязвали с него. Само при няколко от посещенията си Имотеп идваше и в Дома на книгите. Четецът жрец заяви, че не изглеждал заинтересуван от Матайя, нито пък тя от него. Обектът на тези тайни срещи трябва да е бил някой друг — вдигна вежди Манесо. — Разбира се, аз бях заинтригуван, и оттук и моите лични разследвания... — захили се старецът. — Ние, свещениците, сме известни с любопитството си — добави той, после лицето му се помрачи. — Бунтът, който избухна в Нубия, бе последван от покушението срещу Божествената, убийството на Имотеп, смъртта на аритския затворник, тази среднощна атака срещу нашия храм и ужасяващите новини от Тимсах за жалката съдба на нашите имперски куриери — спря за малко старият жрец, защото очите му се изпълниха със сълзи. — Познавах един от тях, Амтеф, млад мъж, господарю, пъргав и грациозен като газела, преизпълнен с гордост от това, че носи картуша на Божествената. Амтеф е бил удушен, така разбрах, или поне такива слухове се носят, а тялото му било завлечено вдън земя от тези хиенски сърца. Вярвате ли в призраци, господарю съдия? — попита Манесо и без да дочака отговор, продължи: — Няколко пъти сънувах Амтеф. Когато чух новините за Тимсах, си зададох въпроса, дали изповедта на Имотеп не е била по някакъв начин свързана с тази кървава кланица. Така че — надигна се той и бавно, уморено се

изправи, — помолих за аудиенция Божествената и тя прелюбезно се съгласи.

Жрецът понечи да легне по очи пред Хатусу, но тя стана и с един-едничък жест извади от плаща си чифт червени ръкавици — знак за изключителното ѝ благоволение. Манесо ги взе и се поклони.

— Аз направих своята изповед, Божествена. Моето жертвоприношение към клетата *ка* на Амтеф — усмихна се старият жрец, после надяна ръкавиците и закрета под слънцето.

— Е? — седна отново Хатусу, като даде знак на Сененмут и Амеротке да седнат и те.

— Не знам какво означава всичко това — бързо заговори Амеротке, за да изпревари Хатусу и Сененмут. — Дали Имотеп е знаел за бунта? Бил ли е част от него? Защо е работил толкова настървено върху тези карти, защо си е губил времето да рисува и чертае тези детайлни планове на Тимсах? Дали не ги е пратил на Сгеру, в Нубия? И защо? Защото е бил предател? Или за да защити роднини, но от какво?

Хатусу стана и се изправи.

— Открий го! — пристъпи тя по-близо, а очите ѝ хвърляха свирепи искри. — Дай ми Сгеру, Амеротке! Не ме разочаровай! — и махвайки на Сененмут, профуча навън от павилиона.

Амеротке поседя още, слушайки как двамата си тръгват. Чу се остро изсвирване на рог, оповестяващо жертвоприношение, после прозвуча призивът за молитва. Амеротке се надигна уморено и тръгна към Къщата за гости. Два Сребърни щита чакаха отпред със запечатани торби, съдържащи архива на Валу. Оставиха ги, отдадоха му чест и тръгнаха. Амеротке отиде в стаята си и се настани удобно. Счупи печатите, но се наложи да спре, защото чу шум от стъпки. Вратата се отвори и Шуфой въведе Матайя в стаята. Тя беше облечена в тъмносиня пътна наметка, главата и лицето ѝ бяха без грим и украса, в едната ѝ ръка имаше кожена торба, а в другата държеше тояжката на Шуфой. Докато коленичеше пред писалищната маса, изглеждаше уплашена и притеснена. Докато загръщаше по-плътно плаща около себе си, Амеротке зърна изключително изящен сребрист колан около кръста ѝ.

— Какво има? — преглътна нетърпението си той и се постара да скрие досадата от това, че го прекъсват. Беше уморен, изгаряше от

желание по-скоро да се захване с проучването на документацията от архива на Валу и да открие някаква нишка към злото, което се бе възправило срещу него.

— Съжалявам, господарю, моля да ме извините — започна Матайа. — Знам, че току-що сте се върнали. Сигурно много проблеми тревожат сърцето ви. Но аз съм дошла, за да помоля за вашата протекция. Страхувам се да остана тук. Помолих господаря Куфу и господарката Бузирис да ми позволят да напусна храма на Нубия за известно време и да потърся подслон и убежище в някое друго святилище — посочи тя към кожената си торба. — Опаковах някои вещи, най-ценните за мен.

Преди Амеротке да успее да каже и дума, Матайа взе торбата и изпразни съдържанието ѝ на масата помежду им. То беше доста оскъдно — няколко навити ленени роби, чифт сандали, малки кожени кесийки за бижута и няколко миниатюрни ковчежета. Тя зарови сред тях, отвори една инкрустирана кутийка и показа на Амеротке прекрасна гривна от карнеоли.

— Господарю, смирено търся закрила, също както и вашето семейство потърси в двореца Малгата. Предлагам този дар на вашата съпруга — каза тя.

— Не, не, няма нужда — усмихна се Амеротке и деликатно побутна настрани кутийката. Забеляза, че ръцете на Матайа трепереха, а в красивите ѝ очи напиряха сълзи. — Можете да се присъедините към господарката Норфрет в Малгата. Шуфой ще ви придружи дотам — каза той и посочи към вещите ѝ. — Сигурна ли сте, че това е всичко, което искате да вземете?

— Шуфой — засия цялата в усмивка Матайа — каза, че ще използва моята стая и ще наглежда това, което оставям там. Ако се нуждая от нещо, ще ми го донесе.

— От какво се страхувате? — попита Амеротке. — Аритите?

— И от други неща — каза Матайа, като внимателно подбираше думите си. — Огромна пропаст зейна между Божествената и Нубия и независимо от това как изглеждат нещата, това включва и този храм. Господарю съдия, на кого мога да вярвам? Трябва да замина, да постоя надалече, да премисля.

— Кажете ми — каза Амеротке, докато помагаше на Матайа да прибере вещите си в торбата — за главния разузнавач Имотеп. Той е

идвал във вашия Дом на книгите, за да проучва карти. Според слуховете той е бил редовен, а понякога и таен посетител.

— Може би — Матайя изглеждаше разсеяна. — Господарю, аз вече ви показах това, което Имотеп правеше тук. Вероятно си е припомнял бойните си дни в Нубия. Попитайте четеца жрец. Къде обаче е ходил преди или след това или кого е посещавал при други случаи, наистина не знам. Но мисля — вдигна глава Матайя и погледна Амеротке право в очите, — че най-добре е да питате господаря Куфу. Би трябвало да му се докладва за всички посетители в храма, нали?

Амеротке бе обмислил и това. Погледна през прозореца, припомняйки си своите собствени проучвания както в Дома на книгите, така и в Къщата на тишината. Реши да излезе. Трябваше да освободи чрез ходене напрежението, което изсмукваше силите му.

— Матайя — каза той, — можете да се присъедините към господарката Норфрет в двореца Малгата, но преди това — надигна се той и се изправи — аз трябва да посетя отново Дома на гората. Шуфой, ти и Матайя трябва да ме придружите.

[1] Царският дворец с двора, към който принадлежали имененията на благородниците и висшите сановници. — Бел.прев. ↑

[2] Бог на веселието и танците, с лъвска глава и тяло на джудже. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ОСМА

СЕПТ-АБ: ЗАКРИЛНИК ОТ СМЪРТТА

Амеротке повика Асурал и гвардейците и всички напуснаха храма на Нубия през Главната врата, охранявана от полка на Изида; войниците пропуснаха Амеротке и придружителите му към голямото шосе, което минаваше между градските стени и реката. Беше късно следобед. По-голямата част от дневната търговия вече беше попривършила и фермерите и селяните, натоварили на каруците и магаретата си стоките и семействата си, уморено се влачеха по пътя към домовете си в околните селца. По пътя беше шумно и много оживено. Прахта се стелеше като гъста мъгла. Мухи бръмчаха на черни рояци над животинската тор и боклуците, изхвърлени направо на шосето. Воня на изсъхнала риба и наситена смрад на тиня се носеха откъм реката. Пратениците от Залата на смъртта или Вестителите от Далечния хоризонт, както обичаха да се наричат търговците от Некропола, бяха разположили импровизирани сергии и рекламираха шумно всевъзможно обзавеждане за гробници. Някои от тези предприемачи се опитваха да подмамят минувачите, като им предлагаха разни предмети или дори ги канеха да прекосят Нил със специално приготвен пунт, за да разгледат някои гробници. Хора скорпиони шумно възхваляваха предимствата на своите лекарства, прахчета и еликсири.

Амеротке си спомни онова, което си бе помислил в оазиса Синджар, и безмълвно си обеща, че ще проучи подозрението, което не му даваше мира и не спираше да човърка ума му. За момента обаче трябваше да остане нащрек за всяка опасност. Погледна нагоре и зърна някаква тъмна сянка в една финикова палма, но се оказа, че това е просто момче, което бере фурми. Амеротке отправи поглед към наемниците шардана^[1], които сега патрулираха по пътищата вместо нубийските и кушитските^[2] войници; тези светлолики воители с техните претенциозни оръжия и брони и многоцветни емблеми и значки

изглеждаха някак нелепо и не на място. Точно в момента групичката им бе подложена на безобразни подигравки от няколко жреци маймуни^[3]. Пияни-заляни, понесли уродлива статуя на своя бог към някакъв запуснат оазис извън града, те не спираха да се присмиват на войниците. На пияниците весело пригласяха придружаващите ги тежко гримирани проститутки, които те си бяха купили за една нощ. Мирис на сготвена храна изпълваше въздуха. Амеротке зърна Надиф, началника на тиванската полиция, който бързаше нанякъде със своя несръчен племенник и останалите членове на градския корпус. Използваха хрътки салуки, специално обучени да надушват трупове по речния бряг, любимо място на убийците за зарязване на останките от техните жертви. Амеротке се изкуши да отиде и да поздрави стария си познайник, но се отказа. Шуфой го дръпна за ръкава на робата и го попита защо той и Матайя трябваше да го придружат до Дома на гората.

— За компания — отговори Амеротке. — Самотата може да бъде от помощ понякога, но друг път може да е спънка — добави той и хвърли поглед към Матайя, която елегантно пристъпваше с изящните си сандали, а пътният ѝ плащ въпреки жегата бе увит плътно около нея, вероятно за да скрие скъпия колан и другите бижута.

Накрая стигнаха до Дома на гората и вратите се отвориха, за да ги посрещнат. Амеротке веднага отиде до Къщата на тишината и помоли мрачния Шуфой и Матайя да останат отвън. Той счупи печатите на двукрилата врата, вдигна гредата и влезе заедно с Асурал и няколко от гвардейците. Запалиха фенери и лампи. Амеротке веднага отдели кошчетата с документи, които вече бе проучил предишния път.

— Господарю — каза Асурал, подгизнал от пот, пристъпвайки нервно от крак на крак, застанал нащрек в тази дълга мрачна стая. — Какво друго трябва да направим?

Амеротке не вдигна глава.

— Претърси тези подивели градини, Асурал. И като казвам това, имам предвид, претърси всичко! — натърти Амеротке и замълча за миг. — Обърни особено внимание на заблатените езерца и изоставените фонтани. Ще разбереш за какво, когато го откриеш.

Озадачен, Асурал остави Шуфой на стража. Амеротке се огледа из Къщата на тишината, после изпразни кошчетата върху писалищната маса. Прерови бързо съдържанието им и намери картите на Тимсах.

Бяха грубо начертани, но по-точни и детайлни, отколкото си бе помислил в началото. Загледа ги, барабанейки с пръсти по плота на масата, после погледна към вратата. Шуфой и Матайа седяха на възглавници на хладно в галерията, допрели глави и потънали в разговор. Амеротке се върна към плановете и чертежите. Какво не бе наред тук? Имотеп беше чертал тези плановете, преди да избухне бунтът в Нубия и преди аритите да се появят в Тива, така че коя бе липсващата брънка? Шум от гласове го накара да спре. Пармен, Неферен, Рахмел и Сихера бяха дошли в Къщата на тишината. Управителят се суетеше напред-назад.

— Господарю съдия — задъхано каза той, — хората ви претърсват земята. Какво търсите?

Амеротке не му обърна никакво внимание и се загледа в Неферен. Беше наистина хубава зряла жена с миловидно лице, макар точно в момента да изглеждаше определено нервна. Сихера, както обичайно, стоеше леко встрани от останалите и се взираше вторачено в съдията.

— Господарю? — обади се пак Пармен, явно решил да повтори въпроса си.

— Чух ви — спря го Амеротке. — Хората ми ще търсят, докато намерят нещо, както и аз тук.

Той им даде знак, че могат да се присъединят към него в къта за хранене, и избра малък стол за себе си. Шуфой и Матайа също влязоха. Хесетата вече бе свалила плаща си и си вееше с ръка, за да разхлади лицето си.

— Вашият господар — започна бавно Амеротке — Имотеп мразеше аритите. Да, нали?

Всички се съгласиха.

— Той е идвал тук, за да работи — каза съдията. — Чертаел е плановете на крепостта Тимсах, преди да избухне бунтът в Нубия и преди да се разрази настоящата криза в Тива. Получавал ли е заплахи господарят ви?

— Не и такива, за които да знам — важно каза Пармен.

— Никой не е идвал тук.

— И никой от храма на Нубия ли? — попита Амеротке. — Господарят Куфу, господарката Бузирис или дори главната хесета Матайа?

Пармен изгледа Матайа в лицето и поклати глава.

— А Имотеп — настоятелно продължи Амеротке — някога споменавал ли е къде точно ходи в храма на Нубия?

— В Дома на книгите — каза Неферен.

— Разбрах, не господарят ви е бил вдовец — продължи Амеротке. — Беше ли по-близък с някоя определена жена?

— Единствената личност, която съм го чувал да хвали и за която да говори с топли чувства — отговори Пармен, — беше господарката Бузирис. Може и да е посещавал Къщата на куртизанките, но... — гласът му затихна.

— Нека бъда пряк — опита се да овладее нервите си Амеротке. — Смятам, че Имотеп е знаел за бунта в Нубия дълго преди да избухне. Може дори да е бил в съюз с аритите — каза той и продължи, като игнорира краткия и остър смях на Сихера. — Той безспорно се е срещал с някого в храма на Нубия. И мисля, че всъщност е бил заплашен. Той е защитава всички ви от някаква мистериозна угроза, може би именно от аритите. Питам ви пак. Знаете ли нещо, което може да ми помогне?

— Господарю — умолително рече Пармен, — господарят Имотеп беше потаен. Той беше ветеран разузнавач, съветваше се най-вече със самия себе си. Беше благ и любезен човек. Но що се отнася до това, къде ходеше и с кого се срещаше, защо да го обсъжда с нас? Да, той се грижеше за нас, може би ни е закрилял, но ние не знаем нищо по въпроса.

— И все пак гатанката си остава — намеси се Сихера. — Този труп, намерен в градината, отсечените ръце, червената кърпа, стегната около гърлото му. Не бяха намерени никакви обяснения.

Амеротке затвори очи и пое дълбоко дъх. Къде, чудеше се той, е ходил Имотеп? С кого се е срещал в храма на Нубия? Това беше в сърцето на мистерията. Куфу сигурно знаеше. Амеротке отвори очи, стана и тръгна към вратата. Сенки ли преследваше? Лунни лъчи през пустинята? Някъде отдалече се чу дрезгавият лай на хрътка салуки.

— Какво става? — надигна се той.

— Сигурно са вашите хора — отговори Пармен. — Кучетата са затворени и ги лаят!

Амеротке се върна отново към чертежите.

— Толкова е странно — изказа на глас мислите си той.

— Кое, господарю?

— Това, че хрътките салуки са намерили тялото, но не и отрязаните ръце. Чудя се защо? Дали този непознат не е бил просяк от храма на Нубия? Матайа, дяконите от храма татуират емблема върху опакоето на ръката на просяците като знак, че имат разрешение да просят на храмова територия.

Тя кимна.

— Вярно е, господарю, но защо на някой ще му трябва да премахва ръцете на просяк?

Амеротке тъкмо щеше да ѝ отговори, че не знае, когато чу викове и бързо отиде към вратата. Един гвардеец от стражата на Асурал стоеше приведен отвън, опрял ръце на колене и едва си поемаше дъх, явно бе тичал с всички сили.

— Господарю, Асурал откри нещо! Трябва да дойдете веднага!

Амеротке забърза по стъпалата и последва гвардееца по виещата се през тучната гъста растителност пътечка. Жегата беше изнурителна, непоносима; мухи и комари се рояха навсякъде. Те си проправяха път покрай лехи с цветя и билки, изоставени фонтани и правоъгълни басейни, в които някога сигурно бяха цъфтели нежни лотоси. Навлязоха по-навътре в градината през горичка от чворести, усукани дървета, толкова древни, че сигурно стояха там от цяла вечност. Амеротке разбра, че вече са се приближили до стената, ограждаща имението. Асурал и гвардейците му чакаха близо до нея, застанали покрай един зеления басейн. Безброй насекоми жужаха над заблатената му слuzеста повърхност, а по бреговете беше избуял гъст зелен шавар. Амеротке забеляза, че стълбите, водещи надолу в басейна, са обрасли с лишей. На най-долното стъпало стоеше Асурал и с несигурно изражение ровеше с тояга в мръсната вода. Отначало Амеротке не можа да види нищо, после съзря нещо да мърда отдолу с червеникави отблясъци. По нареждане на съдията двама от войниците нагазиха в блатистия басейн и издърпаха навън разложен труп, целият обложен с тиня; приличаше на вързоп гниеща растителност или на изхвърлена ненужна дреха, докато едната ръка не провисна надолу; почернелият, орязан до китката чукан, ѝ придаваше уродлив, абсурден и стряскащ вид. Асурал викна да донесат чиста вода. Пармен бързо се отзова, а трупът бе положен на близка каменна пейка. Амеротке коленичи и почисти тинята от лицето и горната част на гръдния кош.

Откри се мършава шия и всички видяха червената кърпа, усукана около нея. Съдията се отдръпна назад, тъй като донесоха големи кани с вода и я лиснаха върху трупа. Дебелият слой тиня и слуз бе почистен и отвратителната миризма на останките стана още по-остра и задушлива. Стиснал ноздрите си с пръсти, Амеротке се наведе и започна внимателно да оглежда сбръчканото лице, бръснатия череп, кльощавите крака, старите белези от удари на камшици и тояги по кокалестия гръб.

— Стар войник — промърмори Асурал. — И явно офицерите му често са го налагали.

Амеротке кимна в съгласие. Върна вниманието си към ръцете, които бяха хирургически точно отрязани до китките, сякаш от остър касапски нож. Възрастен мъж, заключи Амеротке, отдавна преминал разцвета си. Той се взираше мрачно в лицето му. Старият войник, помисли си, беше умрял от ужасна смърт. Кръвта му закипя, в гърдите му се надигна гняв и изби в лепкава пот по кожата му. Поиска кама и започна да реже отвратителната червена примка около гърлото. Като я махна, внимателно огледа двете парчета, после ги хвърли на земята. Понечи да се изправи, но се подхлъзна, ръката му попадна на оцапаното с тиня лице и закачи изпъкналите устни, орловия нос и дълбоките, напълнени с тиня, очни кухини. Това беше последната капка, която взриви търпението на Амеротке. Той скочи на крака и се огледа яростно около себе си.

— Закълнете се! — изкрещя той на Пармен и останалите. — Знаете ли кой е това? Защо е убит?

Те безизразно го изгледаха в отговор. Амеротке не можеше повече да понася това.

— Погрижете се за трупа — нареди той на Асурал. — Шуфой, заведи Матайа в двореца Малгата. Колкото до останалите... — той не довърши изречението си, а тръгна бързо напред, потънал в бурята на гневните си мисли.

Няколко часа по-късно, веднага след залеза, изкъпан, преоблечен и вече не толкова ядосан на света, Амеротке бе коленичил пред писалищната маса в стаята си в къщата за гости. Беше се нахранил и пийнал и сега се ровеше из архива на Валу. Отвън долитаха

последните шумове от вечерното жертвоприношение — просвирване на рогове, звън на цимбали и заглъхващите трели на храмовия хор. Шуфой се беше върнал от двореца Малгата, неутешим от раздялата със своята любима. Амеротке се опита да обуздае досадата си и да прояви колкото е възможно по-голямо разбиране. Шуфой обаче просто седна на една табуретка като някоя загубена душа и бързо пресуши огромна чаша с вино. Сега лежеше и спеше на пода, а главата му бе удобно настанена на възглавница. От време на време се размърдваше и промърморваше: „Матайа“. Амеротке погледна към похъркващия си приятел, усмихна се и се върна към купчината папируси. Някои от тях бяха от най-високо качество, явно дело на архивната служба на Валу, други бяха мръсни сиви парчета с информация и донесения. Храмът на Валу беше светилище на господарката Хатор^[4]; на стълбите, отвеждащи към него, той бе издигнал и статуя на Некбет — богинята лешояд, с протегнат врат и зейнала човка, и настояваше всички така наречени от него разтревожени или притеснени граждани да поставят прошенията и сведенията си в отвора, намиращ се на гърба на изваяната птица. В действителност по този начин мъртвият прокурор бе предизвикал хората да пускат и анонимни доноси и клевети, клюки и слухове. Амеротке се бе натъквал на подобни цинични донесения и в своя съд, но не им обръщаше особено внимание. Нито една от тези „информации“ не бе достойна за четене, макар за Валу те да бяха осигурявали път нагоре в гнусната политика на града. Последната му колекция съдържаше няколко доноса за храма на Нубия. В частност обект на отвратителните коментари и нападки беше Куфу — неговата намеса за спасяването на Божествената беше презрително осмяна и представена като част от някакъв мистериозен, злостен план срещу Хатусу.

Две парчета папирус привлякоха интереса на Амеротке. В първото, надраскано как да е, се твърдеше, че на господаря Куфу не може да се има доверие — той бил член на аритите и трябвало да бъде арестуван. И нещо по-важно, първожрецът кътал гнездо от предатели в своя храм и примамвал дори и най-лоялни хора към заговора за държавна измяна. Втората бележка беше написана на най-фин папирус. Нейният автор предупреждаваше господаря Валу, че, за да разбие мощта на аритите, ще трябва да се обърне за помощ към Шурат, който заедно със своята домашна мангуста би могъл срещу определено

възнаграждение да даде жизненоважна информация за аритите. Валу беше надраскал пренебрежителна резолюция за отказ под това предложение. Амеротке обаче потупа парчето папирус и изпусна една въздишка на облекчение. Шурат от Ам-дуат му бе стар познайник. Той предпочиташе да се нарича Поглъщача на мерзости от подземния свят и беше главатар на една от най-могъщите банди в Некропола. Домът му бе в Свърталището на мрака, в самото сърце на мръсния бедняшки търбух на Тива. Шурат беше извън закона, престъпник, който успяваше да избегне както залавяне, така и повдигане на съдебно обвинение, много опасен човек, с когото Амеротке си беше имал вземане-даване преди. Двата бяха стигали до някои сделки и сега той се зачуди какво предлагаше бандитският главатар на Валу и защо? Ами тази домашна мангуста? Амеротке се отблъсна от масата и се изтегна назад. Защо Шурат е търсил връзка с Валу? Защо не е пратил съобщение и на него? Той чу как Шуфой силно изръмжа и погледна към дребосъка, който се въртеше в съня си. Амеротке приближи и приклепна до него.

— Шуфой — каза той, като хвана здраво джуджето за раменете и го разтърси, за да го събуди. Малкото човече примигна, облиза устни, а едната му ръка веднага се протегна, за да потърси чашата с вино. — Не, не! — спря го Амеротке. — Слушай, Шуфой, ти познаваш ли Шурат?

— Разбира се, господарю, нали сме правили това-онова с него, когато... — думите му заглъхнаха.

— Шуфой — каза Амеротке, — Шурат изпращал ли е някакво съобщение за мен?

Шуфой притисна ръце към устата си.

— Изпратил е, нали?

Шуфой кимна.

— Господарю — заоправдава се той. — Забравих! Докато ви нямаше, един от неговите помощници, Маймунека, ме причака пред храма на Нубия. Каза, че господарят му иска да ви покаже своята мангуста и че заради това би трябвало да го посетите. Господарю, забравих, не мислех, че е свързано с тази работа.

— Добре, хайде, стига вече — каза Амеротке. — Слушай, Шуфой. Стани, измий се и да си извън храма още преди мръкване. Иди

в Некропола и кажи на Шурат... — той замълча, тъй като в този момент на вратата се почука. Беше Асурал.

— Господарю, привършихме с претърсването на градините в имението на Имотеп. Не намерихме нищо повече.

— Сигурен ли си в това? — попита съдията.

— Напълно, господарю, нищо друго.

— Тогава утре — каза Амеротке — ще ми трябваш отново, Асурал. Ще отидем да посетим стар познат в Града на мъртвите...

Рано на следващата сутрин Амеротке, Шуфой и Асурал заедно с тежковъоръжен ескорт акостираха на кея на Озирис, главния пристан на Некропола. Там се беше струпала група пътуващи жреци, заобиколени от своите дякони. Те стояха около импровизиран олтар и пееха химн на зората.

*Като лотоса е тя,
бликаща от красота.
Събудена от утринния дъх на Ра,
сияеща от слънце в светлината,
изплуваща от дебрите на тъмнината,
и цяла разцъфтява тя
над Вечните зелени поля.
На Ялу...*

Ароматът на тамяна, който те сипеха върху жертвоприношенията си, се смесваше с вонята на гниеца и изсъхнала риба, с евтиния парфюм на мотаещите се наоколо проститутки, с всепроникващата миризма на пот от намазани с олио тела и с тежката смрад на нилската тиня. Маймуни скачаха, катереха се и удряха по големите си кафези, а две бебета жирафи кротко стояха в клетките си. По-нататък шумна танцова трупа, посветена на Хатор, господарката на пианството, се извиваше и потропваше с крака под шумния съпровод на кресчендото, вдигано от тъпани, цимбали и кастанети. Рибари, моряци и всякакви

хора, изкарващи препитанието си от реката, се трупаха около огньовете на гостилничарите; дървените въглища шумно пращяха под тлъстите парчета антилопско месо, сложено да се пече на импровизираните скари. До тях седнали кръстато писари бяха подготвили своите пособия за писане, а няколко хлебари бяха прострели върху коритата на своите нощви тесто и го месеха, за да изпекат хляб в опалените пещи на близките фурни. Данга джуджета с издължени глави, които се балансираха донякъде от огромните им уши, с глуповати лица, изрисувани с най-различни цветове, и тесни очички, гримирани с чер туш, крещяха, за да привличат вниманието към две куртизанки, чакащи клиента. Хора гуцери и крокодили се притайваха в сенките и наблюдаваха как пазачите на гробовете се събират за всекидневните си гробарски задължения. Жрец на Анубис с блестяща златисто-черна чакалова маска и с пола в същите цветове слезе по стъпалата на Озирис, за да срещне първата погребална баржа за деня. Около него се тълпяха слуги, понесли кандила с димящ тамян и ветрила, оцветени в черно и червено, с които опитваха да разгонват мухите. Отзад дякони носеха емблеми с различни богове, закрепени на пръти, както и подноси със сухи сладки и винени чаши за очакваните опечалени. Човек змия, един от гилдията на джебчиите, изкусен в разрязването на чанти, торби и кесии на нищо неподозиращите минувачи, явно бе хванат на местопрестъплението. Служителите от пристана го бяха тръшнаи на една голяма дъска, сложена върху две дървени магарета, и го шибаха с разцепени на върха пръчки така здраво, че кожата му се бе разкъсала и кръвта му шуртеше. Сляп просяк, комуто бе платено да танцува и пее, почти заглушаваше писъците на бичувания с ужасното си врецане. Професионални оплаквачи се събираха на групи по шест, за да репетираат жалните си траурни припявания, които предизвикваха присмеха на пияните наемници от близкия охранителен пост.

Врявата стихна, когато Амеротке, застанал под блестящия синьо-златен вимпел, носен от Шуфой, мина по кея и продължи по лъкатушещите улички на Града на мъртвите. Минаха през квартала на занаятчиите — майстори на скарабей и на емайл, производители на ковчези, ваятели и резбари, медникари и златари, чиито дюкяни, работилници, павилиони и магазинчета обграждаха тесни като острие на кама покрити улички, подобни на тъмни тунели, не видели слънчев

лъч, пълни с играещи сенки, тайнствени шумове и остри миризми. В тези улички се вливаха тесни сокаци и канавки, вонящи от всевъзможна мръсотия, сред която се ровеха бездомни жълтеникави псета и котки с кехлибарен цвят. Малки деца със зачервени очи и голи тумбачета се боричкаха за питите животински тор, така необходими за гориво. От време на време този ужасен лабиринт внезапно свършваше и те излизаха на някой мръсен, прашен, огряван от слънцето площад, на който търговците се подготвяха за ежедневната си търговия. Под палмите и чинарите бръснари, амбулантни търговци, ковачи и готвачи стъкмяваха сергиите си, а пътуващи писари избираха сенчести ъгли, за да посрещнат своите клиенти. На един от тези площади имаше проповедник, чиято кожа бе изгоряла почти до черно от свирепото слънце. Той стоеше на преобърната бъчва, с едната си ръка решеше заплетената си брада, а с другата държеше пламтяща запалена факла.

— Чуйте! — прокънтя стържещият му глас над площада. — В Нубия, царството на Куш, свиреп и яростен поток от пламъци и дим се лее! Надвиснали са сетните ни дни над нас! Светкавици и мълнии се спускат от небето! Вратите на подземния свят зейнаха. Знаменията и поличбите ще бъдат първи! Слънцето ще почернее като най-тъмна и дълбока нощ! Звездите ще заблестят от лед. От Луната ще закапе кръв! Людете ще треперят, ще мрат в страх пред това, което идва. Чуйте, чуйте...

Амеротке спря, макар проповедникът да замълча, когато зърна царския флаг.

— Да го арестуваме ли? — измърмори Асурал. — Дрънкането му е държавна измяна.

— Не — отговори Амеротке. — Говори разумни приказки, като ги облича във формата на пророчество. Скоро генерал Омендап тръгва на поход. Наистина само боговете знаят какво ще се случи в Тива. Давай да вървим, за да им помогнем!

Напуснаха площада. Лабиринтът от криволичещи вонящи сокаци се изви като змия към Свърталището на мрака — безредна купчина от рушащи се постройки и зловонни, пълни с плъхове, канавки, смърдящи от мръсотия и зараза. Минаха през разрушена порта, Вратата на нечистотията, и влязоха в квартала, който представляваше самото Свърталище. Улиците изглеждаха пусати, но все пак Амеротке успя да види цял легион от безшумно стрелкащи се силуети.

Призрачни гласове припяваха с глухо ехо: „Дошъл е господарят Амеротке!“, „Фараонски човек“, „Войници, носещи смърт“, „Добре дошли в Залата на нечистотата, в която е толкова лесно да се влезе и толкова трудно да се излезе“. Тези подвиквания продължиха — явно, опит да смутят и уплашат Амеротке и охраната му. Чуваха се писъци, мяукане и зловещо думкане на тъпан и все повече се усилваха. Тук-там с трясък се отваряше по някой капак на прозорец.

Внезапно изсвири рог. Амеротке вдигна поглед. Един магьосник, накичен с гирлянди от черни и червени пера, стоеше на плоския покрив на отсрещната къща, а от грозното му изрисувано лице заплашително ги гледаха свирепите му очи. В едната си ръка държеше систра, а в другата — димящо гърне с билки. До тази гротеска клечеше жена джудже, наметната с мръсна камилска кожа, с изцапана със съсирена кръв сива коса, обрамчваща тясно и зло лице. Амеротке потисна неволното безпокойство. Разпозна игричките на Шурат — искаше да им вземе страха. Всичко тук беше сенчесто и нереално, сякаш нямаше материална същност или бе нарочно замаскирано, за да им лази по нервите и да се подиграва с тях. Амеротке погледна към войниците на Асурал. Страх бе сковал лицата им и като че ли скоро щеше да смрази и сърцата им. Съдията пое дълбоко дъх и с пълно гърло запя любимия химн на ветераните войници, песен във възхвала на всепобеждаващия Хор.

*Аз съм вчера, днес и утре
божествена скрита душа,
която създава света.
И вдъхва живот на войника.*

Шуфой се присъедини към следващия куплет:

*Аз съм Господар на онези,
които от смъртта се вдигат
и душите им блестят и греят
като лампи в нейния Дом,
там, гдето храм е земята.*

Асурал го последва:

*Щом небето като светъл кристал засиява,
весели се душата и пътят ми по-широк става.*

Амеротке се ухили, когато целият взвод поде финалните редове, предизвикателна ода, насочена срещу злото, витаещо край тях.

[1] Древен морски народ, отъждествяван с днешните жители на Сардиния. — Бел.прев. ↑

[2] Куш в древните документи се нарича Нубия или част от нея. — Бел.прев. ↑

[3] Чието божество е маймуна. — Бел.прев. ↑

[4] Освен богиня на пияниците, Хатор е и богиня на музиката, любовта и съдбата, както и на небето, счита се, че е родила слънцето; изобразява се като крава или като жена с рога на крава със слънчев диск между тях, съпруга на Хор. — Бел.прев. ↑

ЗАПАЗИ МЕ ОТ СПЯЩИЯ В МРАКА!

Звучният химн на възхвала кънтеше като тромпет, отблъсквайки назад надвисналия страх. Те стигнаха до окъпан от слънце площад, в дъното на който се издигаше древен храм. На пръв поглед алеята към стълбите, водещи до мрачна галерия, изглеждаше пуста, но после Амеротке зърна крещящо облечените бандити, накацали тук-там при порутените врати и по ъглите на съседните сокаци. Откъм храма проехтя удар на гонг и един мъж, облечен в бели ленени одежди, излезе от галерията. Придружаваха го двама прислужници, носещи огромно позлатено ветрило. Дори и от мястото, на което бе застанал, Амеротке можеше да подуши тежкия парфюм, който се разнасяше при размахването му.

— Заповядайте — проехтя през площада гласът на мъжа с бялата одежда. — Шурат приветства с добре дошъл господаря Амеротке, върховен съдия в Залата на Двете истини...

Малко по-късно Амеротке се бе настанил удобно в приемната зала на Шурат. Стаята беше изискана и красива, със стени в приятни светли цветове, с под от полирани керамични плочки и мебели, изработени от лакирано акациево дърво. С бръснатата си глава, с благите си очи и с неизменната си приветлива усмивка Шурат приличаше на някой благочестив, добродушен свещеник. Той лично поднесе на Амеротке резени вкусен плодов хляб и прясно изцеден плодов сок, а слугите се погрижиха да обслужат ескорта на съдията в съседната стая. Амеротке се усмихна. Шурат явно имаше самочувствието, че е равен с него, което не означаваше, че наоколо не гъмжи от престъпници и убийци, скрити дълбоко в сенките на дългата стая.

След размяната на баналните любезности Шурат избърса устните си със салфетка и разпери ръце.

— Интересни времена, господарю съдия. Божествената е изправена пред опасност както вътре в страната, така и извън нея.

— Аритите — отговори Амеротке. — Изпратили сте писмо до Обвинителя Валу, в което твърдите, че можете да помогнете. Той вече отпътува към Далечния запад, а убийците му са наказани. Правосъдието на фараона възтържествува.

— Надявам се да е така — усмихна се Шурат. — Искрено се надявам, макар да се носят слухове, че когато генерал Омендап тръгне, в Тива ще настанат смут и хаос.

— Кажете ми какво знаете? — настойчиво запита Амеротке.

— Защо да го правя? — прошепна Шурат. — Господарю съдия, какво ми предлагате в замяна?

— Живот — заяви Амеротке. — А мога и да ви арестувам.

Шурат се разсмя, клатушкайки се напред-назад върху възглавниците си.

— Наистина ли, господарю съдия, сме се събрали тук, за да се хапем и да се подиграваме един на друг? Нека ви кажа какво знам, после ще пристъпим към деловата част. В Нубия има бунт; вицекралят ѝ се оттеглил в голямата крепост на Бухен. Вие свършихте огромна работа, като прочистихте Тимсах от онези пепелянки, много добре, много добре. Можех да ви помогна там в това. Няма нищо, което някога да е било откраднато и което накрая да не се появи в Тива. И все пак пратениците и наемниците, мъже със скъпи гривни и оръжия, изчезнаха заедно с лодките и пратките си, с всичко, което са носили...

— Както казахте — прекъсна го Амеротке, — опасността бе премахната.

— Но не и тази в Тива — стопи се усмивката на Шурат.

— Нека ви кажа следното. Сгеру, който и да е той, се е притаил в Тива, сигурен съм в това, и оттам направлява своите убийци.

— Но къде?

— Господарю съдия, това е въпрос на логика. Къде по-добре от храма на Нубия? Но кой е той и как го прави? — вдигна рамене и поклати глава Шурат.

— И какво мислите, че ще се случи, когато Омендап тръгне? — попита Амеротке и отхапа от мекия хляб.

— Ще има метежи, вълнения и безредици — присви очи Шурат. — Време за жътва за такива като мен. Може да имате ескадрони с колесници и полкове, лоялни към Божествената, но как биха могли те да заловят враг, когото всъщност не виждат?

— Имате предвид, че убийците ще нанесат удар?

— Именно! — отговори Шурат.

— Аз подозирам същото — каза Амеротке, — но вие не сте ме повикали тук, за да ми обяснявате очевидното?

Шурат се обърна и изсвири. Чу се потропване на стъпки и от сумрака се появи мъж — нубиец на средна възраст, светлокож, с остри черти на лицето, с един белег на дясната буза и втори, който изкривяваше горната му устна. Беше облечен в бяла поличка, а военната лента, препасана през гръдния му кош, не скриваше пурпурните ръбове на стари рани. Седна на възглавница до Шурат и мрачно се втрени в съдията.

— Това е Мангустата — представи Шурат новодошлия, — някогашен майстор на лъка, родом от Нубия, бивш войник в имперската армия и, което е по-важно, бивш арит.

— Невъзможно! — поклати глава Амеротке. — Няма бивши арити. Аритите никога не нарушават кръвната си клетва; никой не може да бъде върнат обратно.

— Не и от такива като вас — изръмжа Мангустата.

Шурат го перна по рамото с ветрилото си.

— Говори уважително — изсъска той — на господаря съдия.

Мангустата отметна глава и изгледа Амеротке с полузатворените си сънливи очи.

— Кажи му — прошепна Шурат.

— Преди два сезона, когато Сгеру вече бе започнал да заговорничи в Тива и да събира такива като мен...

— Кой е той? — прекъсна го Амеротке.

— Никой не знае. Заповедите му се носят от пратеници. Всичко, което ни е казано, е, че е потомък на нашите древни крале. Той носи Шешер, свещената верижка на аритите.

— Къде се крие?

— Навсякъде, господарю. Говори се, че може да е и в храма в Нубия, но това е само слух.

— Име?

— Господарят Куфу, може би.

— Но първожрецът не е от кралска кръв.

— Господарю — усмихна се Мангустата — Аритите не разгласяват кой има свещена кръв. Те добре го замаскират. Ако някой

вземе да тръби, че е от кралско коляно, вероятно Божествената ще го залови веднага, а?

Амеротке кимна. В това имаше смисъл, факт, който той бе пропуснал.

— Аритите — продължи Мангустата — работят под прикритието на мрака. Никой не знае кой всъщност е член на организацията. Но не всеки нубиец иска да престъпи клетвата си за вяност към Божествената. Аз бях един от тях, затова заплашиха семейството ми в Нубия.

— Как?

— Разни пратеници непрекъснато сноват между Тива и Нубия. Роднините ми живеяха в едно селце на юг, точно до Втория праг. Аз се колебаех; те ме заплашиха. И така аз положих техния обет.

— И?

Мангустата хвана лицето си с ръце. Когато ги свали, в очите му блесяха сълзи.

— Така и не разбрах дали е било нарочно, или е било грешка. Подозирам, че се колебах твърде дълго. Присъединих се към аритите. Изминаха седмици и едва тогава дойде новината от Нубия. Баща ми, майка ми, брат ми и съпругата му, както и сестра ми бяха загинали в пожар.

— Убийство?

— Разбира се, господарю. Естествено, бях привикан в аритския кръг. Срещнах се с тях.

— Къде?

— В Некропола в една бирария. Това е начинът, по който действат. Влизаш в бордей да пийнеш с приятели, извиват ти ръцете и те повеждат по лабиринт от тесни коридори до тъмна стая. Призоваха ме именно по този начин. Бях в траур и дълбоко скърбях за близките си, но аритите просто ми се присмяха. Изтъкнаха, че имам и други роднини, които също са твърде уязвими: сигурен ли бях в клетвата си? Казах, че съм, но излъгах. Едвам овладях гнева си. От срещата ме изведоха двама маскирани пазачи и на входа ми върнаха ножа — Мангустата посочи към устните и бузата си, по белезите на гърдите си. — Аз съм воин. Два пъти съм награждаван със сребърни гривни за храброст, един път — със златна яка за доблест. Онази нощ бе студена и мрачна. Погледнах небето. Съжалявах, че съм нарушил клетвата си

пред Божествената. Принудиха ме да се превърна в предател и въпреки това убиха близките ми. Гневът ми преля. Измъкнах камата си и убих и двамата. Дори не спрях да им сваля маските. Просто избягах и потънах дълбоко в Некропола.

— Чух какво каза — отговори бавно Амеротке, — но откъде да знам, че все още не си предател? Шпионин, пратен тук с някаква тайна нечестива цел?

— О, той говори с чисто сърце — промърмори Шурат, като си вееше с ветрилото. — Аритите го преследват. Предложиха ми злато, сребро и скъпоценности, за да им го върна.

— И?

— И аз съм човек на честта, господарю съдия. Когато дам дума, я спазвам. Моите хора хванаха този воин. Аз се възхитих на куража и на хитростта му, оттук и прякора Мангустата. Винаги ми трябват хора като него. Аритите могат да предложат каквото си искат, но няма да го получат обратно.

— И все пак ти не можеш да ни кажеш нищо повече? — попита Амеротке.

— Може би нищо, което вече да не знаете — заключи Мангустата. — Някои подозрения, някои знаци за това, накъде духа вятърът.

Шурат вдигна ръка.

— Господарю, това, което вече ви казахме, може би представлява интерес. Но ние имаме нещо друго. Всичко в Тива обаче си има цена. Аз определено имам своята. Вие имате деца, нали господарю?

— Двама синове — отговори Амеротке, — знаете добре това.

Шурат се усмихна.

— Аз също имам син, на осем години е, и дъщеря, с две години по-малка от него. Един ден, господарю съдия — леко размаха ветрилото покрай лицето си Шурат, — един ден аз ще се отправя към Далечния запад. Божествената вече гарантира, че ще получа достойно погребение, моя собствена гробница и че ще мога да отпътувам необезпокояван за моята среща с боговете.

— Интересна среща ще да е! — вметна Амеротке.

— Та за сина ми и дъщеря ми — продължи, без да се засяга Шурат. — Не искам да живеят в Некропола, до Свърталището на мрака през остатъка от своя живот. Трябва да следват свой път. Искам вашата

клетва, господарю съдия, като говорите от името на Божествената, че моят син и моята дъщеря ще влязат в Дома на живота в храма на Изида — каза той и се подсмихна, като видя изненадата, която се изписа на лицето на Амеротке. — Синът ми трябва да бъде обучен за писар, да постъпи на царска служба, да стане като вас, господарю Амеротке.

— А дъщеря ви?

— Храмова хесета като грациозната Матайя, от която вашият приятел Шуфой е толкова омаян! Много ли искам, господарю? Не искам ли това, което и вие самият искате за вашите собствени деца? Нима това е срещу закона на правдата?

Амеротке потисна изненадата си. Ето тук, пред него седеше Шурат, един от най-големите разбойници в Тива, човек, отговорен за толкова много престъпления, и все пак и той следваше своя път, както и Амеротке, и в това двамата не се различаваха по нищо. Те просто искаха най-доброто за своите деца.

— Господарю съдия, няма да лъжа. Говоря с чисто сърце и ясен език. Изпратих тази информация до господаря Валу и поканата до вашия слуга Шуфой — вдигна рамене Шурат. — Бях изненадан, че не отговорихте, но все пак — очите му се сбръчкаха от смях — Шуфой си има други проблеми на ума, или по-скоро трябва да кажа, на сърцето? Господарю — разпери ръце той, — чакам вашия отговор. Ако желаете, можете да отидете и да се посъветвате с Божествената или с господаря Сененмут, но в крайна сметка, каквото вие обещаете, Божествената ще го гарантира. Всичко, което искам, е вратата да бъде отворена. Децата ми да влязат вътре, но не и за да бъдат използвани като заложници срещу мен. Искам да се отнасят с тях така, сякаш са деца на благородници. Те трябва да получат достойнство, да им бъде позволено да напреднат, да използват талантите си и да станат истински слуги на Великата къща.

Амеротке вдигна дясната си ръка.

— Кълна се в Маат, богинята на истината — тържествено каза той, — че с вашите деца ще се отнасят така както с моите. Ще ги пазя близо до своето сърце. Обещанието ще бъде изпълнено!

Шурат се приведе с протегнатата ръка. Амеротке я стисна.

— Имам клетвата ви, господарю съдия.

— Не, господине — усмихна се Амеротке. — Имате думата ми, а тя е по-свещена.

Шурат стисна ръката на Амеротке, после я пусна.

— Нашият приятел тук — обърна се той към Мангустата, който внимателно наблюдаваше Амеротке — също иска да ви помоли за нещо.

— Кое е? — отговори Амеротке.

— Когато всичко това свърши — заговори Мангустата, — а то ще свърши, господарю Амеротке, дали Божествената ще се съгласи на пълна амнистия, на връщането ми в моя полк, изчистването на досието ми, възстановяване на знаците на честта, които съм заслужил?

Амеротке се съгласи, протегна ръка и нубиецът я стисна.

ГЛАВА ДЕВЕТА

ТЧАР: КНИГА НА ДИХАНИЕТО^[1]

— Ето какво знам аз — започна Мангустата и спря, за да подбере по-точно думите си. — В момента ви говоря така, все едно че съм под свещена клетва. Кълна се в кръвта на моите родственици. Говоря за слухове и клюки, за тайни подшушвания, но слушайте добре, господарю. Първо, когато генерал Омендап се отправи в поход на юг, Сгеру ще предизвика бунт и размирици в Тива. Може би ще започне в храма на Нубия, но е наел и банди от Некропола, убийци и мародери, всякакви престъпни гадини, пълзящи под слънцето. Вярно ли е това, господарю? — обърна се той към Шурат.

— Свързаха се и с мен — потвърди Шурат. — Но аз отказах.

— Очаквахме нещо подобно — каза Амеротке. — Продължавай.

— Ние, аритите, се срещаме само в тъмнина. Винаги носим маски. Никой никога не използва собственото си име. Вместо това се наричаме с животински имена: един ще бъде Котката, друг — Лисицата или Вълка. Срещата не е проблем, особено в казармите, далеч от шпиони и информатори. Едно нещо ни беше изяснено изрично. Има списък на тези, които са набелязани да умрат: Божествената, господарят Сененмут, господарят Валу и разбира се, вие.

— Кой друг? — овладя вълнението си Амеротке. За разлика от арита, който бе убит в Дома на оковите, този по някакъв начин бе спечелил доверието му.

Мангустата изброи още няколко имена на благородници от двора, включително и на генерал Омендап и още някои висши офицери.

— Бяха ли споменати и други имена? — попита Амеротке.

— Да — имената на онези, които в никакъв случай не би трябвало да пострадат, независимо от привидната ситуация. Двама от

тях помня много добре. Единият беше онзи бивш главен разузнавач, Имотеп. Бяхме изненадани, защото знаехме, че е воювал срещу аритите в Нубия и че дори е заграбил свещената им утвар. Въпреки това обаче инструкциите бяха пределно ясни. Имотеп е изключително полезен за нашата кауза и не трябва да пострада.

Амеротке скри изумлението си.

— Сигурен ли си в това? — попита той.

— Господарю, можете да подминете това като слух, но беше заявено изрично ясно. Другото име беше на господаря Куфу. Естествено, ние бяхме заинтригувани от това. И на Имотеп, и на Куфу се гледаше като на предатели и ренегати. Подхвърлиха се някои въпроси, но ни бе отговорено да се подчиняваме на заповедите и да не питаме повече.

— При все това на Куфу беше изпратено предупреждение?

— Може и да са му пратили, но той няма за какво да се страхува от нас. Аритите не са му издавали смъртна присъда.

— А Имотеп? — попита Амеротке. — Защо него?

— Всичко, което знам, е, че не биваше да пострада.

— И все пак беше удушен. Промяна в заповедта?

Мангустата вдигна вежди.

— Съмнявам се. Дадат ли веднъж клетва, че ще убият някого, аритите го убиват. Ако се закълнат да не го правят, го изпълняват.

— И ти не знаеш никаква друга причина, поради която тези двамата е трябвало да бъдат предпазвани?

— Сигурно са били от голяма полза за аритите.

— Кажи ми... — замълча Амеротке, като гледаше изпитателно Мангустата. — Кажи ми за група, намерен в градината на Имотеп, с отрязаните ръце. Вчера намерих още един такъв труп, хвърлен в едно занемарено басейнче, много добре скрит. Възможно ли е тези убийства също да са дело на аритите?

— Съмнявам се — отговори Мангустата. — Ако арит даде клетва да не наранява и да не закача някого, това включва и собствеността му и всеки, който живее с него. Още повече че аритите убиват за показ, те държат на публичността. Чух за открития труп, а сега вие споменавате за още един. Защо някой арит ще се промъква в градината на Имотеп и ще убива тези мъже?!

— Каза, че Куфу също е бил под закрила, следователно и дома му, и всички живеещи в него. Но въпреки това аритите извършиха нападение в храма на Нубия. Убиха няколко служители — сред които пазителя на Дома на оковите, четеца жрец и един от стражите. Можеш ли да обясниш това?

— Не, не мога.

— А господарката Бузирис? Как се отнасят аритите към нея?

— Никога не са я споменавали.

— А Матайя?

— Не ѝ обръщат особено внимание. Гледат на нея като на обикновена хесета, кучка, която ще бъде предадена на победните войски за удоволствие.

— Господарю — намеси се Шурат, — когато чух за смъртта на Имотеп, направих някои свои разследвания. Мангустата ми каза това, което каза и на вас. Първо, Имотеп беше вдовец, но макар и възрастен, беше все още в мъжката си сила. Знаете, че имам пръст в много работи — усмихна се той — в къщи на удоволствието, бордеи и прочее, но въпреки проучванията ми там, единственото нещо, което открих, е, че Имотеп никога не е посещавал нито едно от тези места. Всъщност от моите шпиони научих, че в живота му няма жена. И все пак Имотеп — разпери ръце Шурат — беше мъж като всички нас. Той се е нуждаел от своето удовлетворение. Така че, къде все пак е ходил? — поклати мрачно глава той. — Никъде!

— Ами жрецът Куфу?! — попита Амеротке.

— А! — усмихна се Шурат. — Господарката Бузирис може да е в разцвета си, младолика, запазена, образована, талантлива и прочее, обаче господарят Куфу все пак обича разнообразието. Известно е, че посещава определени домове на удоволствието и се забавлява там, макар това да е вярно за още толкова много хора в Тива! Те просто не правят това, което проповядват, едно говорят, друго вършат — каза той и посочи с пръст към Амеротке. — Освен вас. Вие сте верен на своята съпруга и на семейството си, за което ви се възхищавам.

— Има ли нещо друго? — прекъсна го Амеротке, като се обърна към Мангустата.

— Само слухове. Икономката на Имотеп, Сихера. В младостта си май е била омъжена за арит. Ключи, хорски приказки — сви рамене Мангустата. — Едно последно нещо. Аритът, намерен удушен в

килията си. Знаете, че при битка, когато осъзнаят, че ще умрат, техните воители винаги завързват червена кърпа около врата си, за да срещнат своята богиня — той разпери ръце. — Това е всичко, което имам да кажа.

— В такъв случай — стана Амеротке и се поклони на Шурат — аз трябва да тръгвам. Има доста неща, за които трябва да се погрижа.

— Сигурен съм, че има — отговори Шурат. — Ще преминете необезпокоявани по пътя обратно до пристана. Никой няма да ви закача. И все пак предупреждавам ви да бъдете нащрек. Имате солидна охрана, нали? За всеки случай, моля ви, дръжте ги близо до себе си.

По време на пътуването обратно Амеротке разсъждаваше над това, което бе научил. Не можеше да проумее мистерията около Имотеп. Беше убит, каквото и да говореше Мангустата. Куфу обаче беше друга работа. Щом се върна в Тива, Амеротке бързо написа едно писмо, подпечата го и го даде на Шуфой, за да го занесе на Господарката на мрака, царицата на отровите в Тива. Задаваше ѝ два прости въпроса, защото бе уверен, че тя ще може да му даде ключа към разрешението на някои от мистериите. Шуфой изглеждаше безкрайно нещастен от това, че трябва да се върне в Некропола.

— Не, не — увери го Амеротке. — Ще бъдеш в безопасност. Вземи двама от гвардейците на Асурал. Който ме преследва, няма да тръгне да гони теб. Предай на Господарката на мрака най-топлите ми поздравии. Покажи ѝ писмото. Помоли я за писмен отговор, а после веднага ми го донеси. Е, Асурал — обърна се Амеротке към капитана на своята стража, — иди и кажи на жреца Куфу, че искам да го видя в павилиона до басейна в Градината на ароматите. Кажи му да дойде незабавно. А когато вече е при мен, стой наблизо, докато привърша. Разбра ли?

Асурал кимна и хукна. Шуфой замърмори за желанието си да посети Матайа.

— Не, не сега — наведе се над него Амеротке. — Шуфой, направи това, което те помолих. Първо правосъдието, а после ще се върнем към делата на сърцето.

Амеротке тръгна и част от охраната му го последва. Отиде в Градината на ароматите и се настани удобно в павилиона. Чу Асурал

да приближава и Куфу влезе вътре. Първожреецът беше видимо притеснен, пръстите му подръпваха долната му устна. Амеротке му посочи към възглавниците и се настани срещу него.

— Извинете ме, че ви отклонявам от другите ви задължения, но освен ако не ми дадете честен отговор на няколко директни въпроса, ще трябва да ви отклоня още по-далеч от тях и да ви предам в Дома на оковите, защото вие, господине, досега сте ми разправяли чисти лъжи.

Куфу отвори уста да възрази, но страхът изби по лицето му.

— Не лъжете — настоя Амеротке. — Ще ви поставя няколко въпроса. Настоявам за честния ви отговор. Жрецо Куфу, аритите привидно ви изпратиха предупреждение, но всъщност не са предприемали абсолютно нищо срещу вас или срещу хората ви. Вие сте господар на този храм. Бившият главен разузнавач Имотеп често е идвал тук. Вие сте човекът, когото той е посещавал тайно. Вярно ли е? Е, аз разговарях с някого, който ми даде информация, че аритите са обещали тържествено вие и цялото ви домоцадие да бъдете в безопасност. Със сигурност те биха дали такова обещание само в замяна на някаква щедра отплата. Каква е тази отплата? Можете да ми кажете или сега, или в стаята за изтезания в двореца. Кой път избирате да следвате?

Куфу мачкаше робата си, пръстите му опипваха бродирания пояс около кръста му. Той с копнеж погледна към вратата, а после отчаяно се обърна към Амеротке и го попита:

— С кого сте разговаряли?

— С един арит — отговори Амеротке. — Мъж, който нарича себе си Мангустата, успял да избяга от тази престъпна тайна секта на убийци. Освен това няма никакво значение с кого съм говорил. Аз искам истината от вас.

Куфу потри лице с ръце. Понечи да заговори, после спря.

— Е, добре — дълбоко въздъхна той. — Тук, в храма, при мен дойде пратеник от аритите, който поиска моето сътрудничество.

— Кога?

— Няколко седмици преди бунта в Нубия.

— Могли сте да предупредите Божествената.

Куфу само преглътна мъчително.

— Кой се свърза с вас? — попита го Амеротке.

Първожреецът облиза устни.

— Имотеп!

— Какво?

— Имотеп — повтори Куфу, гледайки твърдо в Амеротке. — Каза ми, че самият той е бил хванат в капана на аритите чрез заплахата и изнудване. Посетили го тайно, предупредили го, че ако не направи подобно посещение при мен, семействата и на двама ни ще загинат! Домочадието на Имотеп, Бузирис и Матайя, всички те щяха да бъдат удушени, принесени в жертва на аритската богиня.

— Но това е безсмислица — въздъхна Амеротке. — Да не би Имотеп всъщност да е бил арит? Възможно ли е той да е бил Сгеру?

— Не разбирате ли? — умолително каза Куфу. — Те не биха могли да изберат по-добър пратеник. Имотеп беше техен враг. Те са го заставили да принуди и мен. Беше инструктиран какво да говори, не само заплахи, а и шантаж и изнудване. Аритите бяха узнали за моите похождения при някои от куртизанките в града. Заплашиха, че ще ме изложат публично.

— И вие се съгласихте?

— Какво друго можех да сторя?

— Но Имотеп беше воин ветеран. Той е воювал срещу аритите. Би могъл да бъде не по-малко безжалостен от тях самите.

— Не мога да отговоря на това. Само Имотеп би могъл, а той е мъртъв. Ще ви кажа обаче следното. В онзи момент той бе уплашен точно толкова, колкото аз сега. Аритите просто искаха нашето сътрудничество. Имотеп идваше в храма. Искаше да проучи картите на източната пустиня, както и южните пътища към Първия праг. Съгласих се. Естествено — спря за миг Куфу, за да обърше обилната пот от челото си с опакото на ръката си, — те искаха повече. Казаха ми да не се намесвам. Да си гледам работата, както обикновено, но да позволя на Имотеп да идва и да си отива, когато си поиска. Имотеп ми обясни, че чертае планове на крепостта в Тимсах. Трябваше да ги донесе в храма и да ги предаде на мен — въздъхна Куфу. — Имотеп посещаваше нашия Дом на книгите, когато искаше. От време на време се срещаше с мен, за да се увери, че спазвам думата, дадена на аритите. Понякога също така ми даваше разни пакети, сложени в завързани торби с печати. Вземах ги и ги заравях под големия чинар до оградата. Един път отидох да проверя — чувалът беше изчезнал.

— Имотеп каза ли ви как са се свързвали с него?

— Не, но беше постоянен посетител тук. И двамата бяхме в капана. Веднъж влезли вътре, нямаше излизане.

— А странникът, открит удушен в градината на Имотеп? — попита Амеротке.

— Имотеп не знаеше нищо. Мислеше, че това е просто още една заплаха към двама ни, за да не вземем да си признаем пред Божествената.

— И все пак вие спасихте Хатусу от убийство при покушението? Куфу отклони поглед.

— Вярно е, нали? — промърмори Амеротке. — Вие сте знаели предварително какво ще се случи?

— Опитах се да се противопоставя — призна си Куфу. — Започнах да се чудя дали Имотеп не е член на аритите, дори дали не е самият Сгеру. Попитах го директно. Той може би ги е информирал. Те отговориха, че могат да нападат когото си искат и където си искат. Имотеп ми каза, че трябва да бъда нащрек, когато Божествената слезе на брега в Тива при завръщането от победоносната си експедиция на север. Трябваше да държа под око нубийците, които щяха да носят паланкина й.

— Невъзможно — въздъхна Амеротке. — Аритите са искали да пожертват свой човек?

— Какво ги е грижа? — възкликна Куфу. — Те искаха да ме убедят в своята мощ, и го направиха. Не мисля, че е имало значение дали Хатусу ще умре, или не. Аритите искаха да демонстрират, че могат да ударят фараона в нейната светая светих. Сутринта, в която Божествената се завърна, аз бях готов за инцидент. Вече бях предупредил Великата къща, че е необходимо да проявява заострено внимание. Веднага щом носачът на паланкина припадна, познах, че моментът е дошъл. Убиецът се хвърли напред и аз се намесих, но именно това показва колко хитри са аритите. Аз излязох спасител на Божествената, така че храмът на Нубия нямаше да се третира като гнездо на предатели. Подозирам, че господарят Валу беше на друго мнение.

— Да, беше — язвително отговори Амеротке. — И накрая вие действително бяхте изобличен.

— От кого? — вдигна рамене Куфу. — Какво значение има това сега всъщност? Аритите ще ме пожертват, така както направиха със

затворника в нашия Дом на оковите. Те вече са го планирали.

Амеротке се загледа към остриите копия на светлинните лъчи, пронизващи вратата на павилиона. Спомни си как двамата с Валу се връщаха от Хълма на Черепата, карайки арита със себе си...

— Но това не е възможно — промърмори си той. — Решението на Валу да докараме арита обратно тук беше абсолютно импровизирано.

— Не мога да отговоря на това. Покушението срещу вас и Валу, смъртта на арита в Дома на оковите, и двете остават загадка за мен.

— А предупрежденията, които аритите са ви пратили? Скарабейт, червените кърпи?

— Може би са ги изпратили, за да ни покажат, че не са далече и могат да ударят, когато пожелаят.

Амеротке си припомни какво бе научил от Мангустата.

— Но аритите са ви дали думата си, че няма да ви нападат, и все пак го направиха! Те убиха хора тук, в този храм. Онази нощна атака, когато се бяхме събрали на пиршеството при вас?

— И на това също не мога да отговоря. Мислех, че са престъпили думата си. Може би искаха да нагнетят още повече напрежението и да задълбочат страха...

Амеротке погледна в земята. Припомни си дните в Дома на живота, времето, което прекарваше из различните храмове на Тива, за да изучава логика и изкуство на аргументацията и конструирането на казуси. Искаше да намери най-сетне път, който да го изведе от тази задънена улица. Трябваше да събере всичко, което бе научил, да го анализира и да го оформи в логически модел, базиращ се на доказателства, модел, който да може да го отведе до истината.

— Господарю Амеротке — рече Куфу, — ще ме разобличите ли пред Божествената?

— Не — отвърна Амеротке. — Аритите това и чакат, със сигурност ще им хареса, ако го направя. Арестът ви ще провокира само още повече хаос, смут и вълнения. Поне за момента няма да го направя. Ключът към всичко това е Имотеп. Изобщо говорил ли ви е той някога за домочадието си? Някой, който да го е заплашвал?

Куфу поклати глава.

— А оплаквал ли се е изобщо някога или споменавал ли е някакви подозрения спрямо някого от тях?

— Ни най-малко — отговори Куфу. — Той обичаше роднините си. Беше дълбоко привързан към тях и им се беше посветил изцяло.

— Чували ли сте слуховете, че Сихера, икономката му, някога е била омъжена за член на аритите?

— Всичко, което мога да ви кажа — отговори Куфу, — е, че Имотеп намрази аритите двойно повече, след като го подложиха на шантаж. Каза ми, че стига да му се отвори възможност, ще се измъкне от капана им и ще си признае пред Божествената. Господарю съдия, казах ви всичко, което знам.

Амеротке го пусна да си върви, без да му задава други въпроси. Куфу, помисли си той, беше слаб човек, жертва на собственото си малодушие и на греховете си, подлъган към конспирация, а после хванат здраво в капана ѝ. Характерен белег на епохата, през която преминаваха, ли бе това, запита се съдията. Или бе нещо по-злокобно? И дали дребното предателство на първожреца не беше резултат не само на малодушие, шантаж и страхове, а на някакво по-дълбоко зло? Латентен страх, че аритите може да успеят? Че тяхната конспирация може да доведе до бунт в Тива и до свалянето на Хатусу? Последното не беше невъзможно. Щом войната на юг започнеше, един добре планиран бунт в Тива би могъл из основи да разклати Великата къща. В Града на скиптѐра имаше хора, които, щом видеха преданите на Хатусу генерали да тръгват, веднага щяха да започнат да шушукат, че женската слабост на фараона е истинската причина за настоящите проблеми. Амеротке се усмихна мрачно. Ако кризата се задълбочеше, можеше да се стигне и до организирането на дворецов преврат. Сам той не можеше да не мисли за щетите, които една смяна на властта би могла да му причини. В крайна сметка той бе главен съдия на Хатусу. Щеше ли и той да бъде свален, поставен под домашен арест или дори пратен в изгнание? Куфу, заключи Амеротке, проявяваше хитрост в своето малодушие — беше оставил отворени вратите на избора си. Дали Бузирис и Матайа бяха посветени в неговата измама? Дали и те не подкрепяха тайно поведението му? Ако аритите бъдат унищожени, Куфу можеше да продължи да се представя като лоялен върховен жрец, който веднъж се е намесил, за да спаси Хатусу. Ако пък победяха аритите или ако предизвикаха някаква смяна на властта в Тива, той би могъл да поеме друг курс. Амеротке присви очи. Тези въпроси обаче трябваше да почакаат. Имаше и друга, по-плашеща възможност. Дали

Куфу не беше Сгеру, главатарят на аритите? Дали Амеротке не беше разчел погрешно знаците? Дали Куфу не бе виновен в много по-голяма измяна? Ако бе така, щеше да е по-добре първожрецьт да бъде заловен и уличен в заговор с надлежни доказателства, за да бъде осъден на ужасна смърт на Хълма на Черепа.

Амеротке излезе от павилиона и заедно с охраната си се върна в къщата за гости. Докато минаваше през ароматните градини и окъпаните от слънце дворове, окичени с великолепни букети и огромни делви, препълнени с цветя, той установи, че му е трудно да приеме възможността тази успокояваща обстановка да прикрива зловещ водовъртеж на измяна и убийство. Като се размисли обаче, храмът на Нубия беше идеалното място, в което да разцъфнат подобни смъртни грехове и да избуят като гъсти бурени. Посетителите от Нубия, бедни и богати, се стичаха тук на тълпи. Несъмнено много от тях бяха лоялни към короната поклонници, свещеници, пътуващи учени, туристи, дошли да разгледат местните забележителности, както и болни и недъгави, които търсеха помощ в лечебницата. Но всичко, от което аритите се нуждаеха, бе само няколко членове от тяхната убийствена секта да се смесят тайно с потока от посетители — задача достатъчно лесна за тях, след като бяха успели да шантажират и убедят самия Куфу да се отклони от правия път.

Потънал в тези мисли, Амеротке се върна в стаята си. Изми се, преоблече се и спа, докато не бе събуден от Шуфой, който пхна в ръката му парче пергамент, мърморейки, че Господарката на мрака му изпраща поздравите си и се надява, че Амеротке ще приеме нейния дар от бадеми. След това добави нещо за посещение в двореца Малгата и бързо изчезна. На Амеротке му беше нужно малко време, за да се събуди напълно. След като се разсъни, отиде под прозореца, счупи печата и зачете отговора на Господарката на мрака. Съобщението й бе доста лаконично. Тя започваше с обичайните поздравления, после добавяше: *„Възможно е, но открийте го сам за себе си — консултирайте се с храмовите книги за отровите“*. Амеротке помоли Асурал да отиде до Къщата на лекарствата и да донесе оттам книгата за отровите.

— Кажи, че я исках от мое име! — нареди той. — И от името на господаря Куфу.

Асурал направи гримаса и забърза. Амеротке залости вратата след него, после приготви пособията си за писане и полира две парчета папирус. На всяко едно от тях той нарисова стъпала — метод за разрешаване на казуси, на който го бе научил един от жреците, които го обучаваха в Дома на живота.

„Аритите — промърмори си той. — Първо стъпало: аритите са тайно общество на воители убийци и това общество е сърцето на съпротивата срещу египетското управление над Нубия. Те са били почти унищожени от предишния фараон с изключение на тяхното тайно укрепление в Бекна. Второ стъпало: посветени на своята богиня хиена, аритите дават кръвен обет и удушават жертвите си с червена кърпа — гнусно жертвоприношение пред техния демон. Главатарят на това вещерско сбирание е Сгеру, всемогъщ водач, издънка на кралски род, потомък на свещеното коляно на нубийските управници. Трето стъпало: дълги години аритите сякаш лежат заспали — защо? Сигурно са чакали да се появи и възмъжее нова кохорта от водачи под ръководството на един нов Сгеру. След като вече са готови, се промъкват в храма на Нубия и разбира се, се внедряват в Нубийския полк в Тива и събират последователи както апелайки към тяхното свещено и славно минало, така и чрез убийства и принуда. Четвърто стъпало — мърмореше си Амеротке, — аритите изчакват фараонът да тръгне на поход срещу морските народи на север, и тогава вдигат знамето на бунта в Нубия. Пето стъпало — написа той, докато си говореше, а тръстиквата му писалка скърцаше по папируса. — Аритите принуждават Имотеп и Куфу да им сътрудничат. Те използват първия — Имотеп, за да им осигури детайлни планове на Тимсах, на оазиса Синджар и на пътищата на Собек на юг. Имотеп се подчинява и предава информацията на Куфу, който на свой ред я предава на аритите. Междувременно двамата — и той, и първожрецът, се държат така, сякаш тук няма никаква криза и не съществува никакъв проблем, и се надяват тяхното предателско сътрудничество и измяната им да не бъдат разкрити. Шесто стъпало: аритите се настаняват в Тимсах и го използват за засади и убийства на имперските пратеници и куриери, които пристигат в Синджар. Те планират също и да използват тази пустинна крепост като база за набези срещу ариергарда на войските на Омендап, щом той тръгне към Нубия. Намерението им е да прекъснат и комуникацията между фараона и органите на неговата власт в юга.

Седмо стъпало: покушението срещу Хатусу. Единственият логичен отговор — въздъхна Амеротке — е, че аритите не са се интересували от това, дали Хатусу ще умре, или ще остане жива. След нея неизбежно ще дойде друг фараон. Те просто са искали публично, дръзко и безочливо да демонстрират своята мощ и да ѝ покажат, че не може да има доверие на нубийския си полк. Освен това те са заплашвали тайно Куфу, но същевременно са представили първожреца като спасител на фараона и нещо дори още по-хитро — като спасител, който би могъл да знае твърде много за заговора, който е осуетил. Накрая постигат именно този резултат, който искат — всяване на хаос, смут и дълбоки подозрения. Осмо стъпало: атаката срещу Валу и мен самия. Отново, за да се създаде още по-голяма нестабилност и несигурност, а и да се премахнат двама от хората на Хатусу, които тя би използвала за разследването и осуетяването на аритския заговор. Нападението срещу нашите две имения беше напълно логично, но засадата срещу нас при завръщането ни от Хълма на Черепа? Или това беше още само една демонстрация на аритската мощ? — Амеротке поклати глава — ето на това не бе в състояние да отговори.

Девето стъпало: аритът, който уж се съгласи да ни сътрудничи. Защо му е било наредено да го направи? Да подведе Великата къща, да посее още повече лъжи и заблуди? Атаката на улицата в Тива със сигурност нямаше за цел да го освободи — Амеротке спря. В това поне беше сигурен. — И все пак как и защо аритите убиха така мистериозно този затворник малко по-късно? — той се загледа в последния написан въпрос: гатанка без отговор. — При това как биха могли да знаят, че ние ще го доведем с нас в храма на Нубия? — той си припомни събитията от онзи ден — от момента, в който затворникът се съгласи да говори, до затварянето му в килията в Дома на оковите — не по-късно от час или най-много два? Валу беше изпратил напред куриер да информира Куфу. Амеротке си спомни какво бе научил от Мангустата: че ако аритите предполагат, че ще умрат в битката, завързват священата червена кърпа около врата си предварително, поднасяйки се по този начин в жертва на своята богиня. Дали затворникът всъщност не бе направил точно това? Но той не би могъл да се удуши сам! Щеше да загуби съзнание и нямаше да има сила да прекъсне окончателно дъха си. Така че, как точно бе умрял този човек? Амеротке почувства тръпка на вълнение. Просто едно подозрение!

Дали убийството на арита не беше твърде прибързано, грешка, може би?“

Той си записа заключенията и премина към следваща редица от стъпала на втория къс папирус — за събитията в Дома на гората. Избра една по-остра тръстикова пръчица и започна отново процеса, но почти веднага трябваше да спре, тъй като на вратата се почука. Асурал влезе с книгата за отровите и я постави на една табуретка. Амеротке разсеяно му благодари.

„Първо стъпало — прошепна си той, докато Асурал затваряше вратата след себе си. — Имотеп, бивш главен съгледвач от Шпионите на Собек, нубиец, който мрази аритите, воювал е срещу тях и е ограбил съкровищата от храма им, от тяхната светая светих — и очевидно е убит от врагове си в Къщата на тишината. Второ стъпало: по негови собствени признания, независимо от това, че е против аритите, Имотеп е принуден да им сътрудничи, за да предпази близките си и в частност може би тази мистериозна жена, която е имала такова силно влияние върху него. Той е изповядал това на свещеника в Параклиса на ухото. Трето стъпало: независимо от всичко Имотеп все пак е убит. И тези два трупа с отрязани ръце, открити в градината му? Дали са просяци от храма на Нубия? Но защо аритите ще убиват по такъв мистериозен начин точно някакви просяци?“

Амеротке усети как клепачите му натежават. Беше изтощен докрай. Загаси лампата, остави писалката и отиде до леглото си. Възнамеряваше да поспи само малко, но вече се зазоряваше, когато Асурал силно го разтърси, за да го събуди.

— Господарю! — каза капитанът, като наведе ниско лампата, която носеше. — Господарю, трябва да дойдете. Аритите са ударили отново. Ужасно убийство в Дома на гората — добави той, докато помагаше на стреснатия и все още сънен Амеротке да стане, после му прошепна, че Пармен и цялото му домочадие са били избити.

— А Шуфой? — попита Амеротке. — Той тук ли е?

— Не се е върнал още, господарю.

Амеротке се облече бързо и се заметна с един плътен плащ. Без да се бавят, излязоха от храма. Утринният мраз все още хапеше силно, мракът избледняваше, докато небето се обагряше в алено от огнените езици на първите слънчеви лъчи. Тръгнаха в бърз, задъхан поход, оградени от въоръжени войници, носещи факли. Амеротке чу

оплаквания и жалейни стенания, когато влязоха в Дома на гората, ниско, приглушено, ужасяващо напяване, чиито пронизващи трели го подготвиха за кървавата сцена на убийството на голямата тераса на покрива на имението. Тя се използваше за пиршества и вечерно хранене и подът ѝ беше специално измазан, а цялото покривно пространство беше обградено от отвесно подредени ярко оцветени дървени летви, заострени на върха и захванати отвътре от две тънки хоризонтални греди. Амеротке стигна до последното стъпало и застина от ужас!

Бяха запалили лампи и факли, които осветяваха кошмарната сцена. Три трупа лежах проснати върху изцапани с вино масички и разхвърляни възглавници. Всеки един бе удушен, червените кърпи все още стояха затегнати около гърлата им, здраво като примка на ласо около врата на див звяр. Амеротке се облегна на оградата, оглеждайки страховитата сцена. Телата сигурно се бяха разтърсвали в спазми и конвулсии, бяха се мятали в предсмъртните си мъки, това си личеше от прекатурените масички, преобърнатите подноси и разлетите чаши и кани. Съдията се стресна от една птица — големите ѝ мощни криле раздвижиха въздуха, тя се спусна върху сцената на ужасяващото убийство като някакъв пратеник от преддверията на мрака, преди да отлети с дрезгав крясък в небитието. Отдолу се разнесоха гласове и Амеротке чу как Сихера дава някакви инструкции. Погледна през рамо и видя сивокосата жена бързо да говори нещо на другите слуги.

— Не пускай никого тук! — прошепна той на Асурал.

Разходи се по терасата, оглеждайки се. Три трупа. Пармен, Неферен и Рахмел, всички жестоко удушени; лицата им бяха посинели и разкривени, очите — изпъкнали, сякаш изхвъркнали от орбитите, устните — леко отворени, със засъхнала пяна в ъгълчетата. Амеротке докосна всеки един с пръсти. Плътта беше студена — ефектът на силния утринен мраз. По лицата, ръцете и дрехите им имаше засъхнали петна от гъсто червено вино. Всеки лежеше свлечен в различна поза. Неферен беше с лице към Къщата на тишината, Пармен се бе проснал върху възглавниците между масичките, подредени в П-образна форма за пиршеството. Рахмел беше най-близо, сякаш се бе обърнал, за да слезе надолу по стълбите. Амеротке се движеше внимателно. Красиво гравираните водни чаши, използвани на пиршеството, бяха прекатурени върху масите и изпотрошени, а до тях

се търкаляха инкрустирани със скъпоценни камъни винени бокали и чинии. Амеротке продължи обиколката си. И трите жертви бяха облечени в най-хубави одежди, с блестящи бижута и с фини перуки. Определено бяха пирували здравата. От една все още пълна догоре винена кана се разнасяше дъх на ароматно узряло грозде от най-добрите лозя край Тива; В чиниите и подносите имаше остатъци от мелокия, приготвена с карамфил, маслини, кориандър и цели чеснови скилидки, леблебия, подправена с канела и черен пипер, и още много други вкусни блюда. Нито едно от тях не миришеше на отрова. Съдията застана в сумрака, оглеждайки цялата тази разруха. Сърцераздирателна сцена! Дело на аритите? Макар току-що да бе дошъл, вече бе обхванат от дълбоко безпокойство от нещата, които забелязваше. Какво в действителност се бе случило? Защо им е на аритите да убиват тези съвсем обикновени хора? Той обследва оградата на покривната тераса, но не откри никакво разкъсване или счупване; никакви петна или следи, които да показват, че убийците са се изкачили по отвесните стени, за да поразят жертвите си.

— Сигурно са дошли по външната стълба — промърмори си той и погледна назад. — Асурал, доведи Сихера тук горе.

Икономката пристигна, загърната в тъмнокафяв плащ, с нахлупена върху дългата сива коса качулка. Пристъпи внимателно на терасата, а лицето ѝ бе по-бледо от обичайното, но ясните ѝ очи бяха все така хладни и зорки. Тя хвърли бърз поглед на труповете, потръпна, после се обърна към Амеротке.

— Господарю?

— Асурал — нареди Амеротке. Капитанът на стражата му дойде на терасата. — Погрижи се — посочи съдията около себе си, — срежи кърпите около гърлата им, после намери каруца. И трите тела трябва да се преместят в Дома на смъртта в храма на Нубия. Кажи на пазителя да не започва погребалните процедури, преди да му кажа. Сихера — обърна се Амеротке към жената, докато се разхождаше между остатъците от този последен смъртен пир, — трябва да ви разпитам, но не тук.

След малко се срещнаха в малка колонна зала на долния етаж. Слугите бяха запалили огън в разположената в центъра камина; всички, изплашени и неутешими, се мотаеха наоколо, вперили очи в този мълчалив съдия, дошъл да види зверското убийство на трима от

тяхната черга. Амеротке се настани удобно на табуретка близо до огъня. Сихера коленичи на възглавници пред него. Тя остана спокойна, само лекото примигване на очите ѝ или някой неволен жест, за да отмахне въображаем кичур коса от лицето ѝ, издаваха някаква нервност. Амеротке седеше, обърнал леко глава, сякаш се прислушваше в шумовете на къщата: риданията на слугите, оплакващи загиналите, случайните викове и глъчката, долитаща отвън, докато охраната му впрягаше волове в каруцата и я приготвяше за вдигането на телата.

— Какво се случи тук, Сихера?

— Господарю, аз всъщност не знам нищо — изглежда го тя втрещено. — Наистина не знам. Вчера вечерта Пармен реши да прекъсне траурния ни пост с банкет. Знаете, че е позволено. Той заяви, че с това ще отдаде почит и възхвала на нашия господар и ще помене името му, за да пожелае на неговата *ка* лек път към Далечния хоризонт. Присъединих се към него и другите на покривната тераса. Ядохме, пихме — докосна стомаха Сихера. — Почувствах се малко зле — добави с изнурена, плаха усмивка тя, — от твърде гъстото и силно вино, та затова се оттеглих в стаята си. Когато тръгнах, Пармен, Неферен и Рахмел бяха доста пийнали, но в чудесно разположение на духа и съвсем здрави и читави. Не видях и не чух нищо. Отидох в стаята си, облякох се за сън и заспах дълбоко. По-късно слугата ме събуди. Той спи близо до кучешката колиба. Събудило го лаенето на хрътките салуки. Отишъл навън, но не установил причината за тяхната тревога, докато не видял, че лампите на покривната тераса все още проблясват. Видял, че вратите са отворени, а трябвало да бъдат залостени. Качил се горе по стълбите, видял какво се е случило и побързал да ме събуди. Изпратих бързоходец в храма на Нубия за вас. Господарю — вдигна рамене тя, — това е всичко, което мога да кажа.

— И какво подозирате?

Сихера въздъхна шумно и отклони поглед настрани.

— Само боговете на светлината знаят. Подозирам, че аритите заради някаква тяхна тайна, нечестива цел са планирали да екзекутират всички ни. Може би имат шпиони в дома ни — намръщи се тя. — Сигурно са се промъкнали в ранните часове.

— Но няма следи от каквато и да било съпротива?

— Сътрапезниците ми бяха пияни — каза Сихера, като прекара ръка по лицето си. — Господарю, те се канеха да наченат нова кана с вино. Изплакнаха гърлата си с вода, за да ги прочистят — поклати глава тя. — Не можех да нося на повече пиене, затова си тръгнах. И с това спасих живота си.

— И аритите са дошли?

— Сигурно са били те — отговори Сихера. — Създания на Сет, притайващи се в мрака. Къщата беше утихнала; никой не очакваше нападение.

— Изпратиха ли аритите своите предупреждения? Те винаги го правят!

— Може би — подсмръкна Сихера, — може би са изпратили един от прокълнатите си скарабей на Пармен. Но дори и да са го направили, той не е споделял нищо с мен.

— Странно е, ако не са го направили — продължи Амеротке. — А ако са, то сигурно Пармен е щял да се уплаши и да се разтревожи и това щеше да си проличи. Той не е бил воин, а домоуправител, чийто господар вече е бил убит от аритите.

— Не знам — прошепна Сихера. — Наистина не знам.

— Значи вие се оттеглихте за през нощта, а Пармен и другите продължиха своето тържество.

— Да.

— Странно — замислено каза Амеротке — Странно е, че те са празнували по време на траура.

— Казах ви — размърда се Сихера върху възглавниците, — че имат право да нарушат траурния пост, за да възстановят силите си, а също и да пожелаят успех в последния път на господаря ни. И нещо по-важно — те искаха да обсъдят напускането на Тива. Господарят ни е мъртъв. Сега това имение принадлежи на храма на Нубия. За нас действително беше време да си вървим.

— И така, вие се оттеглихте — повтори Амеротке, — а аритите са се промъкнали в градината и са се качили по външната стълба на покривната тераса. Пармен и останалите са били пияни и замаяни, лесна плячка. Аритите са ги удушили и са си тръгнали, но хрътките салуки, затворени в колибата си, са доловили миризмата, започнали са да лаят и са вдигнали тревога. Слугата открил ужасното убийство, събудил ви и вие незабавно сте изпратили куриер в храма на Нубия.

— Да — кимна Сихера, — точно така беше — добави тя, като се изправи бързо на крака. — Ще повикам слугата, за да можете сам да го попитате.

Тя отиде до вратата и извика.

Амеротке разглеждаше фреската на стената в дъното. Беше решена в зеленикавата и кафявозлатистата гама и изобразяваше ловци на патици, преследващи пляката си из мочурите покрай Нил. Ето това съм аз, помисли си той, ловец, и усещам, че тук нещо хич не е наред. Защо аритите ще убиват тези тримата? Той се отърси от замислеността си, тъй като Сихера се върна с един младеж с изпито лице — пазача на кучетата, който спял в бараката до колибите им. Той приклекна долу и тихичко обясни какво се е случило — точно повторение на всичко, което Сихера вече бе казала. Амеротке му благодари, после го изчака да си тръгне.

— Странно — втренчи се той в тази жена, която изглеждаше възрастна, но при все това очите ѝ блестяха и когато се усмихнеше, разкриваше някаква отминала красота.

— Странно ли, господарю?

— Вашият господар е бил принуден от аритите да им сътрудничи.

— За нищо на света! — сякаш изплю думата Сихера.

— О, да! Имотеп се е изповядал на един жрец в Параклиса на ухото в храма на Нубия. Съгласил се е да достави на аритите детайлни планове на крепостта в Тимсах.

— Невъзможно! — прошепна Сихера. — Имотеп мразеше аритите.

— Освен това той се е страхувал от тях — добави Амеротке.

— Глупости!

— Много добре! — усмихна се Амеротке. — Приемам това. Имотеп се е страхувал не от аритите, а за тези, които е обичал, за роднините си и може би за една жена, която според жреца на ухото е упражнявала значително влияние върху него. Вие ли бяхте тази жена, Сихера?

Тя се разсмя женствено и вдигна ръце към лицето си.

— Аз, старата вещица? Не, господарю, Имотеп обичаше младата Неферен и имаше любовна връзка с нея.

— Убедена ли сте в това?

— Да, напълно!

— И какво ще правите сега вие, Сихера? Ще се върнете в Нубия? Ще бъдете ли добре дошла там? В крайна сметка преди много години...

— Знам — прекъсна го рязко Сихера. — Преди много години бях омъжена за арит, но както вие сте научили, те пазят в тайна своя обет. Разбрах го едва след като се присъедини към бунтовниците, но какво значение имаше това? Фараонските войници го убиха на една поляна в джунглата. Бях принудена да бягам. Имотеп, далечен роднина, ме подслони в неговата къща. Той беше добър човек — усмихна се тя и погледна Амеротке. — Господарю, не мога да ви кажа нищо повече. Всичко, което вие виждате у мен, са остатъци от отминали събития, спомен за някогашна любов и омраза отпреди толкова много години. Сега това е свършено, както и аз самата. Имате ли някакви други въпроси към мен?

— Онези два трупа — попита Амеротке. — Открити в градината?

— Не знам нищо за тях.

— Тогава накрая, Сихера, един въпрос, който истински ме озадачава. Имотеп е означавал нещо за аритите, но защо ще убиват човек като Пармен?

— Не знам. Не познавам начина на мислене на аритите, но Пармен, всъщност всички ние, бяхме роднини на Имотеп. Осъзнавам какво става в Тива, всичко е достигнало до критичната си точка. Вероятно аритите ще въздадат наказание на онези, които според тях го заслужават. Господарю, извинете ме, но имам и други задължения...

Амеротке я изгледа как си отива, после стана и я последва извън галерията. Застана до стълбището. Слънцето вече се бе вдигнало и струеше в разкошни златни отблясъци. Той изложи лице на светлината, процеждаща се през дърветата. Почувства последния хладен дъх на Амон, утрешния вятър, който скоро щеше да изчезне в жегата на деня. Затвори очи и започна да припява сутрешната си молитва:

Ти си господар на Светлината,

*Самозараждаща се младост,
първороден живот,
най-първото име на безименното нищо.
Ела при мен, о, господарю...*

Остър, стържещ шум прекъсна молитвата му. Амеротке отвори очи. Асурал завиваше покрай ъгъла на къщата, следван от муден и тежък вол, който влачеше каруца. На нея бяха прострени трите трупа, покъртителни в натруфената си премяна и непокрити лица, които все още носеха печата на изживяния ужас. Амеротке изчака каруцата да премине през вратите. Колкото и да се бе молил, Сет, Червеният Бог, все пак се бе промъкнал в коридорите на неговата душа. Съдията се обърна отново към слънцето, което се вдигаше все по-бързо и все по-високо. „Утеши ме“ — прошепна той.

*Господарю утешител, Вечен съдия,
призови ме в лозята на твоята истина свята,
там, гдето твоето изкуство остава вечно младо.
Принце на целия свят, за теб,
за дъщеря ти Маат
и истината ваша аз живея.
Защото истината ви завинаги възлюбих!
Сега ми помогни ти, мой властелине!
Светлина безсмъртна. Светлина божествена,
разкрий ми истината ти сега...*

[1] Една от най-важните погребални древноегипетски книги от късния египетски период. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

ТЕКАНУ: СКРИТО, ТАЙНО МЯСТО

Амеротке коленичи пред писалищната масичка в стаята си в къщата за гости. Беше се измил и приключил ритуалното си очистване и сега похапваше вкусна патица, сготвена с нарови зърна и гарнирана с мек плодов хляб. Дъвчеше разсеяно, докато гледаше в двата папирусови документа, на които предната нощ бе начертал стъпалата на казусите си. Един безспорен факт свързваше всички тези стъпала — *аритите*! Амеротке спря да яде, като си спомни изследователската задълбоченост, с която се отличаваха умът на неговия някогашен учител жрец и неизменният му въпрос: „Вярно ли е това? Докажи го!“ Всъщност, като се изключи начинът, по който всички бяха умрели, помисли си той, имаше твърде малко доказателства, че жертвите в Дома на гората са били убити от аритите. Спомни си смущението, обхванало го предишната нощ относно убийството на онзи затворник в Дома на веригите. „Ами ако — промърмори си той — тук няма никаква връзка?“ Бързо отмести чиниите си настрана. Погледът му падна върху книгата за отровите, донесена от Асурал от Къщата на лекарствата, и си спомни, че четецът жрец там беше единият от хората, убити от аритите в тяхната среднощна атака в храма. Вдигна ръкописа, размишлявайки върху съобщението, предадено му устно от Шуфой, според което Господарката на мрака му изпраща в дар бадеми. Огледа се край себе си. Не се бяха появили никакви бадеми, така че, какво беше това съобщение? Да не би Господарката на мрака, тази истинска царица на отровите и лекарствата, да се занася с него — нещо, което тя обичаше да прави? Амеротке развърза връвта на свитъка и започна да развива лист след лист, всичките спретнато защити един за друг, всичките описващи действието, проявлението, вредата, симптомите и възможните антиотрови в дълъг и страховит списък. Той трескаво претърси свитъка, докато намери раздела за бадемите, черешите и сливите. Беше изумен от това, което прочете. Самите плодове бяха полезни, но препаратът, извлечен от семената им или от ядките на

костилките, бе бърза и безпощадна отрова. Премина на абзаца за симптомите и сърцето му прескочи един удар. „Жертвите на подобна отрова — беше написал четецът жрец — ще изглеждат като задушени отвътре или удушени от някаква невидима външна сила.“ Авторът описваше, че семената и ядките на тези плодове сами по себе си са съвсем безвредни, освен ако не бъдат стрити и от тях не се извлече съответната отрова, за която няма антиотрова, после отново се връщаше на детайлното описание на симптомите. Амеротке затаи дъх и препрочете пасажа пак и пак. „Толкова просто!“ — вдигна той глава и зашепна в тишината: — „Толкова, толкова просто“. Вдигна книгата за отровите и проучи последния пасаж! Четецът жрец заключаваше, че мощната отрова, извлечена по такъв начин, всъщност не може да се установи — освен един неуловим „дъх на горчиви бадеми, който може да бъде различен в някои случаи, а в други — дори и никак“.

Амеротке скочи на крака, спусна се към вратата и повика Асурал. Даде му ясни и точни инструкции за Пазителя на трупове в Дома на смъртта. После се върна при своите ръкописи и нарисува трета редица стъпала, като направи и списък на жертвите в Дома на гората, само че този път записа различна причина за смъртта. После групира всички други фрагменти информация, които бе събрал, и ги структурира внимателно около теорията си. След като най-сетне остана доволен, нахлузи сандалите си, затъкна нож в пояса около кръста си, наметна плаща си и излезе от стаята за гости.

Пазителя на трупове в Дома на смъртта го очакваше. Той припряно обясни, че са много заети с мъртвците от храмовата болница, а също и с трите нови жертви от Дома на гората. Амеротке любезно го осведоми, че трябва да инспектира именно трите трупа от резиденцията на Имотеп, затова пазителят го поведе надолу по стръмните и тесни стъпала навътре в „своето царство“, както се изрази. Единствената естествена светлина вътре влизаше през квадратно прозорче на нивото на земята; по-голямата част от вонящия мрак се осветяваше от маслени лампи, светилници и фенери с капаци. Техните пламъци придаваха на Залата на смъртта още по-призрачен вид. Те хвърляха играещи сенки по стените, смрадта проникваше навсякъде, а погребалните жреци се движеха насам-натам заедно със своите дякони, за да приготвят трупове за тяхното последно пътешествие. Амеротке последва пазителя покрай дървените плотове,

върху които бяха положени трупове, намиращи се в различен стадий на мумифициране. До тях имаше подготвени ножове, куки и стъргалки, използвани за почистване на телесните кухни. Миризмата на самородна сода, акация, канела, кедрово масло, къна, хвойна и други билки така и не можеше да замаскира успешно отвратителното зловоние на телесните вътрешности, насипани в траурните делви, и мозъците, извадени през носа и поставени в специални гърнета. От време на време се чуваха думите, припявани от четеца жрец, отекващи в мрачината:

*Тук са заклинанията за твоето тяло,
тук е студена смола за твоята кожа...*

Накрая стигнаха до телата на Пармен, Неферен и Рахмел, проснати на дървени плотове, поставени под лек наклон, за да могат телесните сокове заедно с използваните билкови отвари да се отцедят от тях в специално поставените гърнета. Върху лицата на всеки един имаше кърпи с кървави петна, което подсказваше, че костите на носа вече са били строшени и че мозъкът е бил изваден. Свещеникът се беше задействал бързо, след като бе получил инструкциите на Амеротке, пратени по Асурал. Бяха използвали свещен обсидианов нож, за да срежат стомаха от лявата страна и по диафрагмата, така че да могат да извадят всички вътрешности и да ги положат в голямата купа, поставена отстрани до всеки един от трите трупа.

— Измихте ли ги в началото? — попита Амеротке.

— Разбира се, господарю. Съблякохме дрехите им, виното по тях бе доста позасъхнало, както и това по ръцете им, направо лепнеха от него. Трябва да е престояло известно време там.

— Да, да, сигурно — съгласи се Амеротке. — А усетихте ли някаква миризма? Например дъх на горчиви бадеми по тези трупове или по което и да е от телата, донесени от Дома на гората преди това?

— Господарю — каза пазителят, като подбираше внимателно думите си, — що се отнася до Имотеп, не. Същото мога да кажа и за онези трупове с отрязаните ръце. Разбирате ли, господарю... — усмихна се той, защото забеляза нетърпението на Амеротке. — Господарю, ще говоря направо, съдържанието на стомасите им, да не споменавам за вонята на вътрешностите, би замаскирала подобна миризма — посочи той към труповете, — особено когато са яли силно подправена, пикантна храна и са пили силно и гъсто вино. Нещо повече, труповете са престояли известно време; същото се отнася и до Имотеп и онези двамата, открити без ръце. До момента, в който се захванахме с тях, тази миризма би могла просто да се е изпарила, да е изчезнала.

— Тези три трупа — попита Амеротке, — и те ли са били мъртви от доста време?

— О, те бяха донесени тук веднага след съмване, но по моя преценка са били удушени доста по-рано.

— И? — попита Амеротке.

— Двата мъже явно са преяли и препили здравата през последните си часове. Младата жена, както подобава на девственица...

— Какво? — прекъсна го Амеротке.

— О, да, да я пази Бог — изломоти пазителят на мъртвите, — младата жена не е познала мъж, нейната девственост бе непокътната. Във всеки случай, както подобава на девственица, тя беше пила съвсем малко вино. От нея действително се излъчваше доста изразена миризма на горчиви бадеми...

Амеротке се върна в Дома на гората късно следобеда. Беше се разделил с Пазителя на труповете и след това задълго се бе оттеглил в стаята си, за да развие тезата си и да построи доказателствата, така както правеше, преди да влезе в съда, за да раздава правосъдие. Настоя Асурал и пълният му ескорт да го съпроводят, а освен тях взе и една кохорта войници от полка, разположен около храма на Нубия. В Дома на гората слугите все още бяха в шок. Амеротке любезно се отърва от тях, после счупи печатите на Къщата на тишината, повдигна гредата и заедно с Асурал се вмъкна вътре, отиде в къта за хранене и подреди възглавниците по начин, който предварително си бе наумил. Едва бе

свършил, и Сихера, все още омотана в плаща си, се появи. Амеротке посочи към мястото срещу себе си. Тя седна, все така спокойна и сдържана както винаги; само някое рядко потръпване и извиване на устата и непрекъснатото шаване на пръстите издаваха вълнението ѝ.

— Господарю? — сложи тя ръка на гърдите си.

— Госпожо — усмихна се Амеротке, — когато дойдох тук тази сутрин и видях труповете, се почувствах много объркан. Нещо ме притесни. Не можех да разбера защо всъщност аритите са убили един тлъст домоуправител, девствената му щерка и отдавна преминал силата си стар войник. Защо? Питам пак.

— Те бяха близки на Имотеп, роднини.

— Но не аритите са го убили, Сихера, и вие го знаете. В действителност те са се заклели, че докато той прави това, което те искат, близките му и той самият ще бъдат в безопасност. Това също го знаете.

Очите на Сихера уловиха погледа на Амеротке и загадъчната ѝ усмивка се завърна.

— Чуйте, ще ви разкажа една история — каза Амеротке, — която вие вече знаете, но си струва да се преразкаже. Имотеп е бил главен съгледвач в Шпионите на Собек, воин, който е водил кървава война срещу аритите в Нубия. Разгромил ги е в битка и е ограбил съкровищата от тяхната светая светих. Бил е дарен с благоволенieto и покровителството на фараона, получил е за жена млада тиванка, земи и много отличия и награди. Бил е истински войник, предан на своя фараон и на своите роднини, които е довел със себе си в Тива. Сред тях сте били и вие, Сихера, вдовица на бивш арит. Имотеп е бил ваш любовник, нали? Той ви е обичал истински, независимо че сте била омъжена. Двамата е трябвало да криете страстта си много внимателно. Може би връзката ви е прекъснала тогава, когато Имотеп се е оженил, но след като е останал вдовец, е бил свободен да се върне при вас, голямата любов на неговия живот.

И така, годините минавали в относително задоволство и сигурност. Но един ден в Нубия избухнал нов бунт и аритите се появили в Тива. Всичко това разклатило вашата хармония. Имотеп се променил с годините. Бил вече стар човек, бездетен, вкопчен в малкото, което му било останало — спомените и подвизите, и над всичко, вие самата. Освен това бил и набожен и благочестив. Като

мнозина стари ветерани, които нямат истинско семейство, той завещал къщата си и имуществото си на храма на Нубия. Това причинило сериозно отчуждение на роднините му, макар те старателно да криели настроенията си. Имотеп вероятно е имал тайни планове за вас, но за Пармен — какво е щяло да се случи с него, с дъщеря му и с Рахмел след смъртта на господаря им? Защо, сигурно са се питали те, Имотеп не е бил по-щедър към тези, които са му служили през всичките тези години? Те са искали нещо повече от някакъв малък дял от завещанието — вероятно цялото имение, с всичко, намиращо се в него? Алчността и гневът, Сихера, разяждат душата, ограничават човека и унищожават всяка любов. Пармен е започнал да планира убийството на господаря си, но как? Защо не отрова? Нямам доказателства за това, но ще имам след някои щателни разследвания из града. Пармен започнал да изучава отровите и лекарствата. Нашият домоуправител убиец открил мощна отрова — екстракт от бадеми; жертвите получават същите симптоми като при удушаване. Какъв подобър начин Имотеп да умре, особено при положение че аритите са се появили и върлуват из Тива? Разбира се, Пармен не е знаел нищо за тайната договорка на Имотеп с тази секта на убийци, нито пък за чувствата, съществуващи между вас и вашия господар. Той е бил като салуки по дирите на дивеча, а другите са му станали съучастници. Те са купили отровата, но са искали да бъдат сигурни в успеха си.

Такааа, стигнахме до това, че Имотеп е бил нубиец. Съвсем естествено е било просяци от храма да идват тук да молят за хляб и изобщо за някаква помощ или подаяние. Задължение на Пармен като домоуправител е било да се разправя с тях. Той е поканил двама в градината и им дал вино, смесено с бадемовия извлек. Той и съучастниците му са наблюдавали как онези клетки просяци умират. Видели симптомите и изчислили колко време е необходимо. Разбира се, едно е да поканиш просяк и да го убиеш, друго е да се отървеш от тялото му. Пармен бил безпощаден и брутален. Съблякъл ги напълно. Отрязал ръцете им, за да не могат да се идентифицират телата им, защото на opakото на тези ръце стоял храмовият печат, който им дава статут на узаконени просяци. Тези отрязани крайници са били поставени в чувал и по всяка вероятност са хвърлени в най-близкото крокодилско леговище. Трупът на единия просяк е бил скрит в джунглата на градината, а другият, по-надеждно, в онова застояло

езеро. Пармен е добавил и един собствен злокобен щрих, завързвайки червени кърпи около вратовете им, така че дори и да бъдат намерени, убийството им да се припише на ужасните арити. Пармен вече знаел това, което му било необходимо — каква е силата на отровата, колко време е нужно, за да умре жертвата, и какви са симптомите на отравянето. Заради червените кърпи, усукани около гърлата, всичко щяло да изглежда така, сякаш са били удушени. Един опитен доктор би могъл да установи горчивата бадемова миризма, но тя се запазва за кратко, а понякога дори изобщо не може да бъде открита. Пармен сигурно е бил доволен, когато аритите са нападнали Божествената в Карнак. В крайна сметка, ако едни такива богохулници са били достатъчно нагли и самоуверени, за да нападнат самата царица фараон, защо да пренебрегнат такива като Имотеп, срещу когото от години питаели силна омраза?

— Но защо Пармен не ме е включил в заговора?

— О, много просто, Сихера. Вие никога не сте били една от тях. Заради това, че Имотеп е бил ваш таен любовник, вие сте се държали на разстояние: приятел с всички, съюзник с никого. Пармен не ви е вярвал достатъчно. И, което е по-важно, те не са имали нужда от вас. Пармен е възнамерявал да се погрижи сам за всичко, а дъщеря му и, разбира се, Рахмел са му помагали. Имотеп не подозирал нищо, нито пък вие. Следобедът, когато бил убит, той се оттеглил в Къщата на тишината, потънал в своите чертежи и в своята тайна любов към вас. Донесли му вътре вода и вино. Това, което не знаел, било, че мощната отрова от бадемите ставала дори още по-силна, когато се разрежи с вода. Сигурно е пил и вино, и вода. Получил пристъп. Не е имал сили дори да отиде до вратата и да повика помощ. Било твърде късно. Умрял там, без да узнае причината за смъртта си или това, което стои зад нея. Пармен, Неферен и Рахмел изчакали да дойде тяхното време. Този следобед те са били уверени, че вие сте заета. Имали сте стомашни болки, макар да ми казахте, че стомахът ви е здрав и че рядко имате оплаквания. Причината е била в нещо, което те са сипали в храната ви. Били сте извадена от строя, а другите слуги са изпитвали голямо страхопочитание към домоуправителя.

Пармен се престорил, че чука на врата, но, естествено, той много добре знаел, че Имотеп отдавна не може да го чуе. Накрая разбили вратата. Помните ли какво точно се случи тогава? Рахмел стоял отвън,

Пармен влязъл вътре. Той е извадил червената кърпа и я увил около гърлото на мъртвия си господар като примка, завързвайки възела така, сякаш е направен от професионален убиец, и свалил тялото на пода. След това излязъл и обявил потресаващата вест. Настанал пълен хаос и объркване. Рахмел и Неферен играели своята игра, а слугите били държани отвън. Пармен не искал те да виждат господаря си. Внесли една носилка. Пармен и Рахмел, подпомагани от Неферен, поставили трупа на нея. А после прибрали съкровището на Имотеп — взели скъпоценната статуетка и инготите злато и сребро. Скрили го на носилката или у себе си, после изнесли Имотеп навън. А отровеното вино или вода? — Амеротке вдигна рамене. — Кой би се поинтересувал? Просто са го лиснали навън. Имотеп е бил удушен, кой би търсил друга причина? аз със сигурност не го направих.

Амеротке замълча за малко, после отново продължи.

— Грабежът е бил извършен. Имотеп е бил мъртъв. Наистина, Домът на гората отивал в храма на Нубия, но какво значение имало това? Пармен и неговите съучастници вече разполагали с достатъчно богатство, за да се устроят и да живеят охолно с години, без да говорим за ценностите, които сигурно са плякосали от къщата. Разбира се, убийството на Имотеп бе приписано на аритите и се превърна в част от невероятната разрастваща се мистерия в града. Всичко, което Пармен, Рахмел и Неферен трябвало да правят, било да се държат като опечалени, безутешни слуги, жалеци за своя убит господар. Пропуснали обаче едно нещо. — Амеротке посочи към Сихера. — Те никога и никак не са предполагали каква е истинската връзка между Имотеп и вас. И, което е по-важно, Имотеп ви е разказал какво точно се е случило между него и аритите и как и с какво са го изнудвали. Той не можел да приеме това, не и на неговата възраст: бил загубил първата си съпруга и със сигурност не е искал да загуби вас, затова решил да им сътрудничи, но все пак ви информирал.

— Дори и това, което казвате, да е истина — вдигна глава Сихера, — аритите биха могли да променят намеренията си и да решат, че устата на Имотеп трябва да бъде затворена, за да не издаде какво е направил за тях.

— Не — отговори Амеротке. — Имотеп наистина е бил в капана им, те наистина са го държали в ръцете си. Ако си признаел пред фараона, можел да загуби всичко, да бъде публично опозорен и само с

голям късмет да избегне екзекуцията. Истината е, че аритите са щели да изпълнят заплахите си и да избият цялото му домочадие, включително и вас. Не, те наистина са държали здраво Имотеп, също както и Куфу. И това също го знаете. Имотеп със сигурност ви е разказал за върховния жрец. В крайна сметка помислете, Сихера! Защо аритите ще отделят толкова време и енергия, за да убиват Имотеп, стар войник, заключен в къщата си? Каква е ползата им от това? Те са получили планове на Тимсах; конспирацията в Синджар е била в напреднал стадий и вървяла много добре. Освен това те са имали конкретен списък с имената на онези хора в Тива, които искат да унищожат, включително и моето.

— Но не са ли убили Имотеп, за да си вземат обратно съкровището?

— Не — каза Амеротке. — Вие знаете, както и аз, че аритите не са се интересували от съкровището, взето от светилището им преди много, много години. За тях то вече е било омърсено и недостойно за вниманието им. Не, според тях Имотеп можел да запази дрънкулките си, живота си, дома си; те преследвали много по-важна плячка.

Сихера се опусна върху петите си, наведе се леко назад и прибра с ръце косите си нагоре, откривайки благородно, аристократично лице с тънки черти. Силна жена, помисли си Амеротке, напълно способна да хване отмъщението в собствените си ръце.

— Пармен бил много хитър — продължи той. — Бил извършил перфектното престъпление. Клетият му господар, заключен в Къщата на тишината, удушен от старите си врагове, идеален пример за тяхната хитрост и изобретателност. Кой би подозрял тази тлъста патка Пармен? Всеки знаел къде са били той и останалите през онзи следобед. Трябвало сам да разбие вратата. Той бил този, който открил тялото на удушения си господар. Пармен просто не би могъл да го извърши! Имотеп е щял да се съпротивлява, да се вдигне шумотевица. Още повече, за всеки било видно, че Имотеп е умрял часове преди вратата да бъде разбита. Плътта му била студена, червената кърпа — здраво стегната около врата му; съкровището му било изчезнало. Как би могъл да осъществи всичко това Пармен? Вие обаче, макар и силно разстроена, сте били и дълбоко озадачена — съдията направи пауза. —

Всъщност били сте в лабиринт, загадките се трупали една връз друга. Започнали сте да си задавате въпроси. Дали аритите са променили намеренията си? И ако е така, защо не са изпратили предупреждение, какъвто е обичаят им? И ако те са извършили убийството, как все пак са го направили? Да се промъкнат в запуснатата градина, да успеят да проникнат в залостената стая, да убият стар войник, да ограбят съкровището му и след това да се измъкнат, без да се вдигне тревога? Сигурно сте обмислили логичните възможности: дали Пармен не е убил Имотеп веднага след като е разбил вратата и е влязъл в Къщата на тишината? Обаче това изглеждало невъзможно. После, онзи труп, открит с отрязани ръце, да не споменаваме за онзи, който аз открих покъсно. Чакали сте и сте разсъждавали. Сигурен съм, че тук, в потайността на Дома на гората, Пармен и съучастниците му са допуснали някои малки грешки, които вие сте забелязали. Накрая, тъй като не сте могли да стигнете до никакъв отговор, сте подхождали по различен начин към въпросите, както направих и аз. Ами ако Имотеп е умрял поради друга причина, още преди Пармен да влезе? Но ако тази причина е била естествена, откъде тогава се е взела кърпата около врата му? Оставала още само една възможност: убийство, извършено от Пармен и другите. Но как? Досущ като мен, вие сте стигнали до възможното средство, бадемова субстанция, разтворена във вода, извлек от ядката, ужасяваща, безмилостна отрова, която предизвиква същите симптоми като при удушаване.

Амеротке се усмихна.

— Стигнали сме до едно и също заключение, Сихера. Имотеп е бил убит в Къщата на тишината не от аритите, а от отрова, която сигурно е изпил през онзи следобед. Останалото е било просто инсценировка от страна на Пармен и съучастниците му. Но какво сте могли да направите вие по този въпрос? Времето минавало. Може би сте си помислили, че и аз може да стигна до същите заключения като вас, но не достатъчно бързо. В крайна сметка аз бях объркан. В Тива кипеше криза и скоро тя можеше да стигне критичната си точка. Още повече че, ако вие сте наблюдавали Пармен, то и Пармен, със сигурност е наблюдавал вас. Най-вероятно сте се почувствали застрашена. Кой би се заинтересувал, ако една скромна икономка пострада при злополука? Затова сте се разшетали из града в търсене на подходяща отрова. Ако имах достатъчно време и енергия, можех да

проведа щателно проучване из храмовете на Тива, сред онези, които продават лекове и отрови. Вие сте образована жена, Сихера. Вие можете да прочетете книгата за отровите също тъй правилно, както и аз самият. И, разбира се, в Тива има достатъчно хора, готови да продадат всичко на всеки. Взели сте своето решение. Пармен пък решил да вдигне пиршество. Това не е било помен, не е било отдаване на почест към техния мъртъв господар. Какво беше то, Сихера? Празненство? Във вашите очи това е било богохулство. Те са се събрали, облечени в най-разкошните си дрехи, с най-хубавите си перуки, накичени с бижутата си, за да плюскат като свине. Изчакали сте, докато останалите от домакинството заспят, и тогава сте нанесли своя удар. Лесна задача за икономка. Пармен поискал още вино. Изплакнали са устата си с вода и именно в нея вие сте сипали отровата. Те са изпили смъртта, която ги е сполетяла бързо: обичайните симптоми, замайване, треска. Не са имали време дори да се докоснат до новата кана с вино.

— Можеха да ме нападнат и да се опитат да избягат.

— Не, не, Сихера, как да го сторят, когато не са могли дори да си поемат дъх? Било им е невъзможно да помръднат, крайниците им са се тресели от болка. Конвулсиите последвали почти незабавно. Наблюдавали сте как тримата умират. Това се случило непосредствено след полунощ. Слугата се бил оттеглил, не подозирайки нищо за убийствената драма, разиграваща се на покривната тераса. Пармен, дъщеря му Неферен и Рахмел се гърчели в спазми, прекатурвайки купи, бокали, подноси и дори водните чаши. Трябвало е да се уверите, че са унищожени. Красивите гравирани стъклени чаши съдържали доказателството, затова просто сте лиснали на терасата всичко, което не било изпито от тях. Виното, храната и нощният вятър щели да разнесат миризмата.

Сихера извърна лице и се разсмя. Амеротке видя, че тя се опитва да овладее дишането си.

— Господарю — облиза устни икономката, — това са сериозни обвинения. Но какви са доказателствата ви?

— Ще бъда искрен, Сихера: все още нямам доказателствата, от които се нуждая, но след като тази къща бъде претърсена, а тя се претърсва в момента, аз ще намеря онова, което ми е нужно. Ще

намерим съкровищата. Пармен може би ги е скрил; може пък сега да са при вас.

— Не, не са.

— Не, но все ще са скрити някъде, в стаята на Пармен или навън в градината. Със сигурност ще намерим отрова, миришеща на горчиви бадеми. Тялото на Неферен също е доказателство. Миризмата на отровата по него беше особено силна. Посетих Дома на смъртта; пазителят ще потвърди думите ми.

— Но аз не съм тровила...

— Тогава съдът ще пита кой го е направил. Е, Сихера, кой се е качвал на покривната тераса миналата нощ?

Тя го изглежда втренчено.

— Има и други въпроси. Неферен е била девствена, макар че, за да ме объркате, вие твърдахте, че Имотеп е имал любовна връзка с нея. Пазителят на труповите ще го потвърди под клетва: Неферен е умряла девствена. Направихте и друга сериозна грешка — за лаенето на хрътките салуки.

— Те са вдигнали тревога.

— Не. Припомнете си последствията от събитията! Кучкарят станал и отишъл да види какво не е наред. Забелязал, че лампите все още блещукат на покривната тераса. Качил се горе, видял ужасяващата сцена, после ви събудил. Изпратили сте незабавно вестносец в храма на Нубия. Събитията следват бързо едно подир друго. Когато пристигнах обаче — и пазителят на труповите ще потвърди това, — плътта на вашите жертви беше напълно изстинала, били са мъртви от няколко часа. И нещо по-важно. Виното, с което са оплискани ръцете и дрехите им, бе съвсем засъхнало. С други думи, те сигурно са били убити доста преди хрътките салуки да вдигнат тревога.

— Не... не мога да схвана мисълта ви.

— О, можете. Забавили сте се твърде дълго между убийството и вдигането на тревогата. Може би сте се паникьосали. Искали сте да се овладеете и да се успокоите или просто да сте сигурна, че наистина всички са мъртви. После сте се измъкнали от стаята си, потракали сте с тояга по клетките на салуките и сте избягали. Останалото дошло от само себе си.

Амеротке замълча, тъй като откъм градината се чува викове и възклицания.

— Сигурно е Асурал — промърмори съдията. — Претърсва наоколо. Казах му да не допуска никаква съпротива. В заключение, Сихера, моето обяснение е и единственото, което може да се даде за всички смъртни случаи в Дома на гората. Имам достатъчно доказателства, за да предявя обвинение срещу вас. Вие сте нубийка. Сърцето на фараона охладня към вашия народ. Каква милост можете да очаквате? Палачите, писарите на тайния кабинет ще ви изтезават и унижават. Истината е, че всичко свърши — разпери ръце Амеротке. — Сихера, вашият живот извървя своя път. Вие сте убили трима души; те са заслужавали да умрат, но от правосъдието на фараона, а не от вашето.

Сихера се изправи. Докосна леко ръката му, после мина покрай него и се насочи към вратата.

— Ще я намерят — каза му през рамо, — ще намерят отровата, с положителност ще я намерят както в стаята на Пармен, така и тази, която е скрита в моята стая — обърна се отново тя и бавно се върна, обгърнала ръце около себе си. Спря и погледна надолу към седналия Амеротке. — Каква полза? — прошепна му. — Прав сте. Животът ми е свършен. Направих това, което исках — почти се усмихна тя. — Наблюдавах ви, Амеротке, действително ви наблюдавах. Чудех се дали ще следвате същия змийски път като мен към вратата на истината. Но при все това дори и сега — наведе се тя напред и го докосна по лицето — вие сте разтревожен. Тъмни сенки ограждат очите ви, бръчки браздят кожата ви. Липсват ви съпругата ви, господарю Амеротке, и децата ви, нали? — очите ѝ се изпълниха със сълзи. — На мен също ми липсва Имотеп, много ми липсва. Моят господар Имотеп, моето сърце и душа, замина в Далечния запад. Искам да го последвам. Вие сте разтревожен от кризата в Тива, господарю Амеротке, имате куп проблеми на главата. Не можех да чакам вашето правосъдие. Как бих могла да знам дори ще преживеете ли този ужасен ад? Аз обичах Имотеп. Винаги съм го обичала и винаги ще го обичам. Преди много години се омъжих за нубийски воин, арит; той беше убит. Имотеп ме взе в своя дом. Казват, че нашите ка са създадени незавършени, че нашите души стават цялостни, когато срещнем друга душа, която да допълни нашата. Имотеп беше моят завършек, моята цялост, моята половинка. След войната в Нубия ние дойдохме като победители в Тива. Фараонът даде на Имотеп жена, дъщеря на виден тивански

благородник. Той искаше да откаже. Аз го помолих да не го прави, за да не нарани сърцето на фараона. Можеше да се обиди, ако Имотеп предпочетеше някаква нубийска селянка пред дама от Тива. Имотеп се ожени. Договорихме се да спазваме свещения му обет към Изида. Но любовта не може да бъде спряна, знаете това. Тя скача, лее се и прелива, клокочи и кипи. Можем ли да заключим в клетка слънчевата светлина, въздуха, който дишаме? Но все пак нито съпругата на Имотеп, нито който и да е друг от цялото домочадие никога не подозря истината.

Съпругата на Имотеп накрая умря и нашата връзка се възобнови, но отново тайно. Хармонията се запази. Имотеп дори обмисляше да се върнем в Нубия, за да можем да се оженим и да започнем нов живот — каза тя и изведнъж лицето ѝ помръкна. — После дойде промяната. В началото — първият предвестник, като първите дъждовни капки — бунтът в Нубия. И нещо по-смразяващо — появата на аритите тук, в Тива. Имотеп често посещаваше храма на Нубия. Една нощ, докато се връщал, бил нападнат от засада. Аритите се нахвърлили върху него в мрака и поискали плановете на пътищата на Собек, на оазиса Синджар и преди всичко на Тимсах. Сега знаете, господарю, че в тази крепост има скрити кладенци, големи резервоари за вода, тайни басейни; подземия за съхраняване на храна, места, в които може да се пече месо, а пушекът и миризмите да останат скрити. Там има силози за зърно, складове, лабиринти от коридори и пасажии. Имотеп си даваше сметка защо аритите искат тези плановете. Преди години той беше прекарал известно време там в качеството си на разузнавач и бе изработил карта на цялата крепост с помощта на пустинните скитници и пясъчните жители, все хора, които отдавна са отпътували за Далечния запад. В началото той отказа да сътрудничи на аритите. На следващия ден ми се наложи да отида в ковашкия квартал в Тива. Случи се толкова бързо. Дръпнаха ме и ме завлякоха в един сокак, вързаха червената кърпа около врата ми, не стегнато, просто като предупреждение. Един арит пхна скарабей в ръката ми — тя преглътна мъчително. — Въпреки молбите ми Имотеп се съгласи да им помага. Начерта плановете и ги занесе в храма на Нубия, където ги предаде на Куфу.

— Той подозираше ли Куфу?

— Имотеп обичаше храма на Нубия, за него той беше връзката с миналото му. При все това не уважаваше Куфу, винаги го е смятал за слаб човек и нагаждач. Но както Имотеп казваше, кой беше той, че да съди? Куфу също беше подложен на шантаж и заплахи. Той се заплесваше по млади жени, този Куфу може би дори е пил от една чаша с вашия приятел Шуфой? Имам предвид онази празноглавка Матайя.

Амеротке запази мълчание.

— Предполагам — потри бузата си с ръка Сихера, — че Имотеп и аз бяхме много разсеяни и развълнувани от нашата любов един към друг, от заплахите, от разрастващата се криза в Тива. Подценихме Пармен, този тлъст и алчен подлец; негодуванието заради това, че ще бъде изхвърлен от Дома на гората, сигурно непрекъснато го е глождело. Отровата в сърцето му е преляла. Ако бях по-внимателна, щях да разчета знаците. Дойде като гръм от ясно небе, внезапно и жестоко. В онзи ден се почувствах необяснимо зле и Имотеп беше убит. Първоначално бях като обезумяла. Трябваше да крия любовната си мъка, но после малко по малко започнах да се съмнявам в цялата постановка. Защо им беше на аритите да убиват Имотеп? В крайна сметка те го бяха заплашили чрез мен, а и той самият би могъл отново да им потрябва. Разбира се, Пармен и съучастниците му допуснаха лека недискретност — тяхната печал бе фалшива, тяхната жалейка кънтеше на кухо. Онези шушукания по ъглите. Тайни срещи в градината. Разни неща, които изчезваха от къщата. Пармен ги продаваше. Започнах да се учудвам. Попитах го, когато се преместят, ще ме вземат ли със себе си? Той само се разсмя и каза, че ще трябва сама да се погрижа за себе си. Няколко дни по-късно пътуващ амбулантен търговец, който продаваше разни джунджурии в храма на Нубия, спря пред къщата. Извадих късмет, че го срещнах до задната врата. Той ме попита за двама просяци, които били изчезнали от храма на Нубия. Помислих си за онзи труп и за другия, който вие открихте впоследствие. Пармен беше вече зает с подготовката на заминаването им. Привидно се държеше като опечален домоуправител; тайно обаче той беше крадец, готвещ се да избяга, да отлети като прилеп в нощта. Имотеп имаше красива сребърна гравюра на антилопа. Изчезна. Отидох на пазара и я видях изложена за продан. Възразих пред Пармен, но той ми заяви, че това не е моя работа. Трябвало да плати

разходите по домакинството. Щял да продължи да го прави, докато Домът на гората бъде окончателно предаден на храма на Нубия.

Лежах в леглото си и разсъждавах върху онзи фатален ден — моето прилошаване, възможността Имотеп да е бил мъртъв много преди да разбият вратата. Логичното заключение беше отрова. Отидох в Тива и се срещнах с някои от хората скорпиони. Накрая открих истината. Искях отмъщение, справедливост. Бях твърдо решена да не допусна Пармен да убие и мен. Те организираха последния си нощен пир. Обичайното лицемерие — щели да въздадат почит на живота на Имотеп, да му направят помен, за да пожелаят на неговата *ка* успешно и безопасно пътуване към боговете. Бях бясна. Тези зли твари всъщност щяха да честват убийството на щедрия си роднина, който, за да ги защити, стигна дотам, че дори се договори с аритите. Изчаках, докато слугите се оттеглят. Пармен се държеше съвсем като господар и собственик. Нареди ми да им донеса прясна вода. Направих го, донесох им — заедно с бадемовия извлек, който бях купила от скорпионите. Смесих го с водата и напълних чашите им. Беше много силен, много, много повече, отколкото изобщо бях очаквала. Веднага им прилоша, с много остри болки; едва мърдаха. Седнах и наблюдавах конвулсиите, давенето и смъртта им. Завързах здраво червените кърпи около гърлата им, здраво като примка на ласо. После отидох долу, в моята стая. Помислих да унищожа бадемовата отрова, но реших да я запазя, за всеки случай. Питам се дали ще откриете истината, дали ще разберете какво всъщност се е случило. Накрая събудих хрътките салуки и се чувствах почти щастлива — тя вдигна глава. — Бях въздала възмездие и правосъдие на Пармен и неговата разглезена дъщеря, както и на онзи стар негодяй Рахмел. Нямаше да могат да се наслаждат на печалбата от греха си — тя замълча. — Е, господарю, какво ще се случи с мен?

— А съкровищата, ограбени от Къщата на тишината? — попита Амеротке.

— Господарю — избегна погледа му Сихера, — не знам — облиза пресъхналите си устни тя. — Бих искала да си вървя, така че, кажете ми какво ще се случи с мен.

— Ще настоявам за милостта на фараона — отговори Амеротке. — Знаете какво означава това: бърза и безболезнена смърт. Имам само

още един последен въпрос. Имотеп или вие изобщо имахте ли някакви подозрения за самоличността на Сгеру?

Сихера отмести поглед и се загледа към вратата. Точно щеше да отговори, когато Асурал влезе, носейки малка торбичка.

— Господарю, отровата...

— Да, да — отговори Амеротке. — Капитане, моля ви, изчакайте отвън — нареди той и продължи упорито и твърдо да се взира в жената. — Зададох ви въпрос!

— Аз подозирах господаря Куфу.

— Затова ли сте го наклеветили анонимно на господаря Валу?

— Да, да, аз го направих.

— Но нямате съществени доказателства, за да изобличите Сгеру?

— Не — каза Сихера, приклепна срещу него и насочи пръста си в лицето му, — но подозирам, че вие имате, нали господарю?

Амеротке кимна.

— Като река — прошепна той, — когато прелива и разрушава бреговете си. В началото само малко ронене, тук-там, после просто процеждане на няколко струйки, които бързо се превръщат в мощен поток. Да — прехапа той ъгълчето на устата си и го задържа. — Вече съм почти готов да изоблича Сгеру.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

СЕХБУ: ВИКОВЕ НА РАДОСТ

На следващата сутрин Амеротке вече бе убеден, че е достатъчно подготвен. Беше се върнал от Къщата на гората късно предния следобед. Асурал бе отвел Сихера в затвора на храма на Маат, където щеше да бъде държана, докато фараонът потвърди смъртната ѝ присъда. Вечерта Амеротке бе прекарал в разработване на подозренията си и в развиване на хипотезата си, построявайки доводите и доказателствата си, докато достигна до едно и единствено логично заключение. Откриването на пагубната бадемова отрова беше — даде си сметка той — ключът към всички тези мистерии. Концентрира се първо върху смъртта на аритския затворник в Дома на оковите под храма на Нубия. Премисли отново детайлите от онзи фатален ден и провери за сетен път килията. Пазителят беше убит в нощната атака, но войниците от караула бяха живи и той ги подложи на нов подробен разпит. Единият от тях си припомни събитията от деня, докато показваше на Амеротке килията в дъното на коридора. Съдията влезе вътре в нея и внимателно я разгледа. Войникът му описа точно какво се бе случило, когато доведоха арита и го затвори в килията. Амеротке му зададе няколко въпроса и след като остана доволен от отговорите му, го постави под домашен арест.

После Амеротке посети и Къщата на лековете. Четецът жрец там също бе убит от аритите, но един от дяконите даде интересни отговори на въпросите на съдията. Той също бе затворен в стаята си. Амеротке отказа да даде каквито и да е обяснения за действията си. Когато Куфу дотича, за да се оплаче, той незабавно нареди на един офицер от полка на Изида, разположен около храма, да арестува както първожреца, така и съпругата му и да постави и тях под домашен арест, докато приключи с подготовката си. Използва Асурал за другите си тайни задачи, като му нареди да вземе гвардията си и да обгради Дома на миртата, храмовата болница. Шуфой се върна от двореца Малгата. Изглеждаше отчаян и тръпнещ от опасения, че съдията ще му се

накара за дългото отсъствие, но вместо това Амеротке приклепна до своя приятел и подръпна новия амулет, който дребосъкът носеше на врата си.

— Слушай, Шуфой! Искам да се върнеш в Малгата. Кажи на господарката Норфрет, че скоро ще се видим. После трябва да намериш господаря Сененмут. Кажи му, че искам официален разпит на Куфу и Бузирис в негово присъствие и в присъствието на Божествената.

— За какво? — попита Шуфой.

— Измяна! — отговори Амеротке.

— Господарят Куфу ли е Сгеру?

— Ще докажа измяната му — каза Амеротке, — както и мълчаливото съучастие на мадам Бузирис. Предупреди госпожица Матайя, че господарката ѝ може да изпадне в истерия; самата тя също трябва да присъства.

— И след това при вас ли да дойда?

— Не, Шуфой. Щом Куфу и Бузирис бъдат отведени от храма, претърси стаите им за някаква кореспонденция, която ги уличава в измяна, всичко, което бих могъл да използвам, когато ги изправа на съд. Стой в храма на Нубия и наблюдавай внимателно какво става. Моля те — печално го изглежда Амеротке, — направи това за мен.

В деветия час на същия този ден Амеротке бе въведен в Залата на скачащата газела, просторно, разкошно помещение в сърцето на двореца Малгата. Хатусу и Сененмут, обградени от Накту-аа, в пълния блясък и великолепиe на имперското си одеяние, го очакваха. Амеротке коленичи на възглавница пред трона, изваян от кедрово дърво, обкован със златен и сребърен вараk и инкрустиран със скъпоценни камъни. В залата бе тихо, чуваше се само лекото свистене на ветрилата, напоени с ароматно кифие, и неспирното жужене на пчелите, събиращи мед и нектар сред цветята в саксиите, наредени под отворените прозорци с изглед към Градината на насладата.

Амеротке остана с наведена глава за известно време, преди Хатусу да му каже да я погледне в лицето. Тогава той вдигна поглед и започна да припява обичайното куртоазно приветствие:

*Като елен, копнеещ за хладна вода,
очите ми жадуват за лицето на Божествената.
Очите ми гладуват за Вашата благосклонност,
душата ми трепери, когато съм пред вас.*

Хатусу го изглежда яростно, очите ѝ бяха станали по-твърди от чакъл. Беше облечена в най-чист надиплен лен. Красивото ѝ лице, обрамчено от семпла перука, беше без капка грим; не носеше никакви бижута — нищо, освен пръстена на скиптъра върху лявото си кутре и онези позлатени сандали, с които умееше така шумно да потропва по поставката за краката ѝ, когато искаше да демонстрира нетърпението си. Амеротке съзнаваше, че кризата сигурно разяжда сърцето ѝ. Надяваше се, че ще успее да върне спокойствието ѝ. Тя продължи да се визира в него така, като че ли го виждаше за първи път. Амеротке отклони поглед. Сененмут изглеждаше притеснен, грубоватото му лице бе белязано от загрижеността, очите му примигваха, не можеше да намери място на пръстите си, сякаш изгаряше от нетърпение да го пуснат да си ходи. Той гледаше напрегнато в съдията. Амеротке погледна отново към фараона — тя все така безизразно се вираше в него с помрачени очи, с извити устни, като да страдаше от някаква вътрешна болка. Амеротке не беше осведомил Великата къща какво възнамерява да направи — не беше посмял. Хатусу се славеше със своя легендарен нрав; тя можеше да избухне и да реши да нанесе удар, преди да е дошъл изборният от него момент. Беше събрал Куфу, Бузирис и Матайя отвън и беше инструктирал Асурал и началника на фараонската охрана да не допускат никого, включително и Шуфой. Щяха да са му необходими само двама свидетели и съпругата му Норфрет.

— Господин съдия — заговори фараонът, — огледай се наоколо. Какво виждаш?

Амеротке се подчини и се заглежда из изисканата зала. От всички страни по фреските на стените прекрасни газели тичаха и подскачаха из вечно зелени поля. Твърдият като мрамор под беше от блестящ тъмносин камък. Мебелировката се състоеше от изящни

шкафове, сандъци, ракли, табуретки и масички, инкрустирани с драгоценни метали. Вазите и саксиите с цветя сияеха в пищния блясък на лятото в ярък контраст с тежковъоръжените телохранители и наредените зад тях писари от тайния кабинет, придружавани от техните глухонеми прислужници. Шуфой ги наричаше лешояди, злокобни предвестници на фараонския гняв.

— Повика ни тук, господин съдия — каза Хатусу, — отклони ни от належащите ни задължения в Дома на войната. — Защо?

— За да предам победата в ръцете ви — отговори Амеротке с внимателно подбран тон, — за да ви предоставя, Всемогъщи Хор, шията на вашия враг, Сгеру, водача на аритите. Скверен извор на...

Амеротке не можа да продължи. Някои от писарите скочиха на крака. Сененмут нададе вик на изненада, който почти потъна в дрънкането на оръжията и броните на войниците от Накту-аа, докато смаяно се обръщаха един към друг.

— Тишина! — извиси се развълнуваният глас на Хатусу и разцепи въздуха като камшик. — Тишина за гласа на фараона! Господин съдия...

Амеротке вдигна глава. Хатусу мъркаше като котка, която е била погалена нежно — лицето ѝ просветля, очите ѝ заблещукаха, устните ѝ разчупиха тънката линия, в която бяха стиснати допреди малко.

— Господин съдия — меко продължи Хатусу, сякаш всеки миг щеше да се протегне и да погали Амеротке по лицето, — подобни думи услаждат сърцето на фараона. Никога досега — вдигна глава тя — Сгеру не е бил залавян. Убиван в битка — да, изчезнал в пустинята или в джунглата — да, но да бъде докаран пред нозете на фараона... Хайде, кажи ни веднага!

— Божествена — вдигна двете си ръце Амеротке, — аз съм ваш главен съдия в Залата на Двете истини. Отправлям към вас молба да ме оставите да пледирам по време и начин, които аз преценя за правилни.

Хатусу премигна, после отново го изгледа гневно, като че ли бе на път да откаже. В този миг Сененмут, забравил етикета и протокола, се наведе и ѝ зашепна. Хатусу кимна. Сененмут се изправи и въдвори тишина.

— Добре, господарю Амеротке — каза великият везир и седна, — ще ви изчакаме.

— Призовавам първожреца Куфу, госпожа Бузирис и главната хесета Матайа.

С отварянето на вратата слугите бързо подредиха още възглавнички. Амеротке се извърна, за да застане с лице към тримата, които се поклониха на фараона, преди да заемат местата си на възглавничките отпред. Куфу и Бузирис изглеждаха неспретнати и покрусени, явно и двамата бяха паднали духом. Първожрецът се взираше уплашено в Амеротке; съпругата му просто седна на петите си и скри лице в ръцете си, като тихичко ридаше. Матайа беше все тъй елегантна, както винаги. Лицето ѝ блестеше като най-чист абанос, перуката ѝ беше къса, но украсена с малки искрящи камъчета, които се съчетаваха с обичите, огърлицата, гривните и пръстените ѝ. Беше облечена в семпла ленена роба с голямо деколте и силно пристегнатата в талията, така че да подчертава пищната ѝ гръд. Усмихна се на Амеротке и попи капчиците пот по шията си с едната си ръка, излагайки на показ красивите си ярко боядисани нокти.

— Първожрецо Куфу, обвинявам ви в държавна измяна — каза Амеротке. — Вие сте главен свещеник в храма на Нубия. Въпреки това по ваше собствено признание вие сте позволили на враговете на фараона да ви шантажират и принудят да си затворите очите за техните действия. Вие сте правили не това, което Божествената е искала, а това, което са искали аритите. Били сте уплашен, че могат да изобличат вашите похождения с множество млади момичета както в храма, така и извън него. Истина ли е?

— Да, аз, аз...

— Истина или не? — повтори Амеротке.

— Истина — промърмори Куфу, свел глава.

— И вашата съпруга — жилеше като оса езикът на Амеротке, — е била част от всичко това? Тя е запазила мълчание, докато в същото време е била задължена, ако не дори и наета, да осведоми фараона.

— Аз... — вдигна лице Бузирис. Гримът се бе размазал от сълзите ѝ. — Знам, но не исках съпругът ми да бъде...

— Истина или не? — настоя Амеротке.

— Истина! — отстъпи Бузирис.

— Истина е, че сте били заплашени — безжалостно продължи Амеротке. — Аритите са заплашили да ви убият, но вие е трябвало да имате повече вяра във фараона. Тя щеше да ви защити, щеше да ви

пази като зеницата на окото си. Но има и нещо друго, освен шантажа, заплахите и страха. Вие, Куфу, сте се чувствали неуверен. Колебаели сте се. От една страна, сте се държали като лоялен сановник, предупреждавайки фараона, дори спасихте живота ѝ, но какво би станало, ако все пак аритите успееха? Ако силата на фараона отслабне?

— Никога! — изсъска и изтрещя Хатусу.

— Били сте на кръстопът — продължи обвиненията си Амеротке. — Опитали сте се да вървите по два пътя, както и Имотеп, бившия главен съгледвач в Шпионите на Собек.

— Какво? — намеси се Сененмут.

Спокоен, хладнокръвен и логичен, както винаги, великият везир на фараона едва сега си даде сметка, че Амеротке е разкрил повече, отколкото Великата къща изобщо е могла да си въобрази.

— Имотеп също е бил шантажиран и заплашван — обясни Амеротке — и принуден да издаде тайните на крепостта Тимсах. Ваше превъзходителство — вдигна той ръка, — това може и да почака за попълно обяснение до по-нататък. Убийците на Имотеп са получили своето възмездие. Ще докладвам на Великата къща, но засега това не ни интересува.

— Странно — язвително каза Сененмут, — Куфу спаси живота на Божествената, но сега дори не го споменава.

— Защото не смее — отговори Амеротке. — Ваше превъзходителство, жрецът Куфу е бил известен за вероятността от покушение. Аритите са пожертвали свой човек, за да представят Куфу като спасител на фараона и да отвлечат вниманието както от него, така и от храма на Нубия. Наистина, те са искали да нанесат удар и по престижа на Египет. Но по-важното е, че те са гледали на храма на Нубия като на свое гнездо, свое леговище, своя твърдина в Тива. Те са се нуждаели от това място и не са искали сърцето на фараона да се обърне срещу него. Какво значение има дали десет, двадесет или тридесет арити ще умрат? Те нападнаха фараона и наистина представиха Куфу като неин спасител. Единствено обвинителят на прокурора, хитрият Валу, си зададе въпроса, дали именно това не е била тяхната реална цел. Сгеру и аритите продължиха преструвките си, изпращайки скарабей и червени кърпи на Куфу и останалите, но

само като средство за отклоняване на подозренията от това, което всъщност възнамеряваха.

— Вие твърдите, че Куфу се е продал? — попита Сененмут. — Това ли казвате?

— Куфу — наведе се напред Хатусу, — свършен си!

— Гнездо, леговище? — бързо се намеси Сененмут, страхувайки се, че Хатусу може да иземе нещата в свои ръце. — Нарекохте храма на Нубия крепост на аритите?

— Те искаха да го запазят отворен и свободен, място, където да могат на спокойствие да заговорничат. О, Ваше превъзходителство, вие поставихте войски около храма, но как биха могли те да забележат сред потока от посетители, да не говорим за многобройните членове на храма, кой е лоялен и кой не е?

Амеротке се огледа. Куфу и Бузирис бяха навели глави. Матайя гледаше Амеротке, но вече без да се усмихва, лицето ѝ бе напрегнато, а погледът на красивите очи издаваше, че е нащрек.

— Той ли е — насочи Хатусу пръст към Куфу — техният водач, Сгуру?

— Не — решително отговори Амеротке и посочи към Матайя. — Тя е.

Обвинението на съдията бе посрещнато с изумено мълчание, тишина, която бе нарушена само от пронизващия протестиращ писък на Матайя и от мъчителния вик на Куфу. Сененмут се обърна и даде знак на Накту-аа да застанат зад обвинената. Хатусу, извън себе си от ярост, втренич пламнал поглед в хесетата. Матайя се надигна, ръцете ѝ се протегнаха в молба към фараона, но Амеротке долови промяната в очите ѝ, пресмятащия поглед, последван от осъзнаването, че може би капанът е щракнал. Накту-аа вече бяха извадили мечовете си.

— Господарю!

Амеротке се обърна към Сененмут.

— Това е процес!

Великият везир изръмжа за тишина и незабавно я въдвори със самото си присъствие.

— Това не може да е вярно — останал без дъх, каза Куфу. — Та тя е от селски произход, тя е...

— Все по-дълбоко и по-дълбоко в тинята! — парира го Амеротке. — Не можете дори да приемете, че сте били изигран от

проста хесета, от жена, с която сте спали!

— Ти никога не си допускар да се каже дори една лоша дума за нея! — каза Бузирис.

Опомнила се донякъде от шока, тя бе възстановила способността си да разсъждава, което я караше да се чувства безкрайно уплашена от това, което се случваше. Жрицата се обърна към съпруга си с поглед, изпълнен с гняв и омраза.

— Селски произход — усмихна се Амеротке и улови погледа на Матайа. — Това не е вярно!

Тя погледна бързо през рамо. Бягство? — попита се Амеротке. Или си търсеше оръжие, което да използва срещу него или срещу самата себе си?

— Селски произход? — продължи той. — Глупости! Аритите бяха разгромени от бащата на фараона. Тогав Матайа е била още дете, потомка на кралски род. Какъв по-добър начин да ѝ се осигури безопасност, да се гарантира животът ѝ, от това да бъде представена на първожреца на храма на Нубия с лъжата, че е селско момиченце, докато всъщност тя е нубийска принцеса, дъщеря на предишния Сгеру?

— Какви доказателства — отчаяно каза Куфу — имате за това?

— А какви доказателства можете да представите вие, че не е така?

Куфу му отвърна с мрачен поглед.

— Аз мога — хладно заяви Матайа, но Амеротке забеляза плиткото ѝ дишане и потта, която се стичаше по шията ѝ и раменете ѝ. — Не съм била в Нубия от дете.

— Вярно е — съгласи се Амеротке, — но Нубия е идвала при вас. Пораснали сте и сте стигнали до зряла възраст. С вашия чар и умения както в леглото, така и извън него, сте станали главна хесета тук, в храма. Без съмнение съблазняването на първожреца Куфу е помогнало. Във всеки случай приемали сте много посетители от вашата родина, включително и арити, идващи от тяхната тайна крепост в Бекна. Те са ви разкрили истинската ви самоличност, вашето призвание, вашата мисия. Срещали сте се с тях, с висши офицери, които са идвали в Тива, дегизирани като войници, търсещи работа, търговци, поклонници, свещеници, свети хора и просяци. Те са ви донесли Шешер, свещената верига на вашия култ, гирлянда от дискове,

всеки един гравирен с главата на вашата богиня хиена. С този Шешер те са ви ръкоположили. Кой би могъл да предположи? Дори и днес в Дома на миртата има арити, представящи се за недъгави и болни, но не задълго — каза Амеротке. — Офицерите и жреците лекари от полка на Изида в момента са обградили болницата. Ще проверят всеки един от вашите пациенти. Ще търсят фалшиви рани, престорени инфекции, просяци, които не приличат на вретена, а имат тела на воители. С една дума, ваши последователи.

— Но жена — извика Куфу, — проста хесета да бъде Сгеру?

— Къде е казано, че Сгеру трябва да бъде мъж? Аритите се кланят на богиня, а не на бог — каза Амеротке и направи кратка пауза. — Помните ли първия път, когато се срещнахме? Вие помолихте Матайа да ни разкаже за аритите. Тя спомена Сгеру и заинтригуващото бе, че използва фразата „той или тя“, за да характеризира Мълчаливеца.

Опозореният жрец, смазан и съсипан, отчаян и унижен, можа само да поклати глава. Амеротке отново се обърна към Матайа.

— Вие бяхте паякът в центъра на паяжината. Вие завързвахте първите възелчета, после бързо сновяхте нови нишки насам-натам, още и още, и така плетяхте мрежата си — ако не вие, то някой от вашите помощници.

— Значи аритите в храма знаят истината? — попита Сененмут.

— Малцина от тях; подозирам, че техните военачалници, висшите им офицери, прикриващи се в храма и в казармите, знаят. Те са помагали да се разпростре паяжината и са привличали още и още хора в тяхната конспирация. От Нубия са пристигали съобщения и заговорът бълбукал и кипял като врящ казан на огъня. Те са имали нужда от безмълвното сътрудничество на храма. Матайа е могла да уреди това, хитрата хесета, която е съблазнила първожреца и е държала зорко под око и него, и съпругата му. Куфу е бил заплашван и подложен на шантаж, както и вие, госпожо Бузирис, за да си затваряте очите. Имотеп е бил друга работа. Имал е точни сведения за кладенците, изворите, водохранилищата и тунелите в Тимсах. Той също е бил вкаран в играта, заставили са го да копира картите си и да ги предава на Куфу, който ги е закопавал под един огромен древен чинар, откъдето са ги вземали аритите. Междувременно паяжината ставала все по-обширна и все по-заплетена. Бунтът в Нубия избухнал.

Планирали покушението срещу Божествената и разкрили намеренията си пред Куфу. Първожрецът и храмът му не трябвало да попадат под подозрение. Ако е било нужно да се пожертват няколко души, какво толкова?

— Предположения — каза Матайя, като си вееше с ръка на лицето.

Амеротке я изгледа тъжно и се опита да не мисли за разбитото сърце на Шуфой. Той мислено благодари на боговете, че малкото човече не е тук, за да стане свидетел на всичко това.

— Предположения — повтори Матайя. — Нямайте доказателства.

— Мога да кажа толкова много срещу вас — язвително й отговори съдията. — Посещението ми в Тимсах? Вие ли измъкнахте информацията за него от Шуфой? Или вие, Куфу, нарушихте свещената клетва, която ми дадохте, и въпреки нея предупредихте аритите?

— Никога, никога! — промърмори първожрецът.

— Или вие, Матайя, сте се досетили какво планирам и сте вдигнали накрак вашите демони?

— Доказателства! — изсъска тя. — Представете своите доказателства!

— Допуснахте три грешки — отговори й Амеротке. — Ваше превъзходителство! — той повика един офицер от Накту-аа и му прошепна нещо. Войнът се поклони пред Хатусу, излезе и бързо се върна, за да промърмори нещо на ухо на Амеротке. Съдията кимна, задържайки погледа на Матайя. — Допуснахте три много сериозни и много глупави грешки — повтори той. — Обвинителят Валу и аз разпитахме един от вашите последователи на Хълма на Черепа. Той се съгласи да ни сътрудничи. Всъщност той действаше по заповед и целеше да ни обърка и заблуди. През този ден Валу реши да изпрати куриер в храма на Нубия, за да извести, че ще закараме важен затворник в Дома на оковите. Пратеникът ни тръгна. Ние го последвахме малко по-късно. По време на пътуването ни през града аритите ни нападнаха. Първо помислих, че искат да освободят затворника, но се съмнявам, че сте могли да го организирате толкова бързо. Истинската цел на това покушение беше отново да бъдат отслабени позициите на фараона, като се премахнат служители, които могат да й бъдат от полза в разкриването на вашия заговор. Освен това така се дискредитираше и авторитетът й.

Амеротке замълча. Куфу седеше със зяпнала уста, сякаш усещаше накъде бие съдията.

— Атаката се провали — продължи Амеротке. — Затворникът бе докаран в храма. Вие, Матайа, ни посрещнахте в двора. Вие ни казахте да предадем затворника на пазителя на Дома на оковите. Аритът бе закаран долу в килията, където по-късно бе мистериозно убит, или поне така изглеждаше.

— Аз бях с вас и с господаря Валу — саркастично каза Матайа.

Нямаше и следа от лицеприятното поведение на хесетата; тя бе започнала да се паникьосва и Амеротке почерпи сила от това.

— Замълчете! — каза той. — Нека първо преминем към смъртта на Имотеп — погледна той към Хатусу и се поклони. — Всичко това ще бъде включено в моя доклад до Пазителя на портите при Великата къща. Писарите от тайния кабинет ще проучат всичко, което ще напиша.

Усмивката на Хатусу беше откровено цинична. Тя си даваше сметка, че Амеротке нарочно е пазил всичко в тайна, за да приготви своята смъртоносна засада. Съдията беше предугадил, че Хатусу всъщност няма да се интересува от преследването при лова; тя просто искаше да е вътре в играта при убийството на дивеча.

— Продължете, съдия Амеротке! — дълбоко и гърлено прозвуча гласът на фараона, разнасяйки смъртоносна заплаха.

— Имотеп не беше удушен от аритите. Той беше отровен от мощна отрова, извлек от бадеми, който предизвиква симптоми, подобни на тези при удушаването. Неговите убийци вече намериха и съдия, и правосъдие. Убийството му обаче изглеждаше така, сякаш е дело на аритите. Е, със сигурност не беше. Вие — посочи Амеротке към Матайа — също сте си дали сметка за това. Били сте очарована. Как ли е могло да се случи това? Стигнали сте до същото заключение, до което стигнах и аз: Имотеп сигурно е бил отровен, но смъртта му е била представена като резултат на нещо друго — Амеротке си пое дъх. — Казах, че вие сте били паякът. Вие сте се притайвали дълбоко в сенките, докато капитаните ви са изпълнявали вашите кроежи. Внимавали сте много да не разкриете своята тотална злина. Вече сте били доста добре запозната с отровите. Вашите последователи смесвали отровени содени топчета с общите запаси, предназначени за меджаите, и доставяли отровата за угояването или убиването на

имперските куриери и пратеници, лагеруващи в оазиса Синджар. Дроги били давани и на новопостъпващите във вашия култ, преди да дадат кръвната клетва. Отровите ви очароват, нали, Матайя?

Тя се усмихна половинчато.

— Толкова много, че заради това сте допуснали грешка. Нямали сте търпение да научите нещо за новата отрова. Този път не сте пратили своите помагачи да търсят съвет от скорпионите. Самата вие сте отишли в Къщата на лекарствата в храма на Нубия и сте питали четеца свещеник, който е отговарял за този ресор, дали има някаква отрова, която да може да причини подобни симптоми. Той отговорил, че има и вие сте го помолили да ви даде малко.

— Нямате доказателства за това.

— Така ли мислите? — язвително каза Амеротке. — Със сигурност сте поискали. Осъзнали сте, че това е било огромна грешка. Ето защо в среднощната си атака срещу храма на Нубия аритите нападناха този четец свещеник и му запушиха устата. Странно нападение — продължи да разсъждава на глас съдията, — малко хаос, няколко убити. Може би малко извън плановете ви, но убийците, които сте наели от бордеите, бяха унищожени почти до крак от меджаите при нападението срещу моето имение. Затова ли нощното нападение в храма на Нубия беше извършено само и единствено от аритите, криещи се там? Те имаха една-едничка цел: да убият определени лица. Отчаяно искахте да прикриете необмислената си прибързана грешка. Обаче — вдигна рамене Амеротке — четецът жрец вече е бил проговорил. Божествена, бих желал да призова един свидетел.

Сененмут даде позволение. След малко въведоха един уплашен писар от Къщата на лекарствата, който направи пълен церемониален поклон пред фараона. Амеротке го поведе с внимателни въпроси, преди да стигне до същината:

— Вашият колега, четецът жрец, който бе убит, ви е информирал, че хесетата Матайя го е помолила за извлек от бадеми.

— Да — прошепна човекът, без да посмее да вдигне глава. — И той й дал малко. Тя твърдяла, че искането ѝ е по поръчка на господаря Куфу.

— Това не е вярно! — изпищя първожрецът.

— Тишина! — каза Амеротке и даде знак на писаря да продължи.

— Тя казала, че работата е поверителна и не бива да ѝ се дава гласност. Господарю, колегата ми беше много заинтригуван. Нали разбирате, някои отрови в малки дози са напълно безвредни и могат да се използват за медицински цели.

— Но не и извлекът от бадем!

— Не, господарю.

— А има ли нещо вписано в регистъра на Къщата на лекарствата?

— Не, господарю. Както казах, изискването беше да се спази поверителността.

Амеротке благодари на писаря, който побърза да се оттегли.

— Отправляли ли сте — попита той, като насочи пръст в Куфу — подобно искане?

— Не, не!

— Нито пък аз! — побърза да добави Бузирис.

— След това сте направили втората си грешка — обърна се отново съдията към Матайа. — Били сте главозамайна от собствената си дързост и от видимите си успехи — отравянето на меджаите, смута, посят в нубийския полк, бунта в Нубия, успеха ви с Имотеп, превземането на Тимсах, нападенията над куриерите в Синджар и покушението срещу Божествената. В деня, в който аритският затворник бе докаран, вие решихте да демонстрирате още по-голяма мощ със смъртта на мнимия предател, намиращ се под опеката на Обвинителя Валу и съдията Амеротке в Дома на оковите.

— Вие отведохте затворника долу. Аз просто ви наблюдавах. Нищо не съм...

— Не тогава — прекъсна я Амеротке, — а още преди това. Жрецо Куфу, когато пратеникът на Валу ви информира, че ще докараме арита в храма, какво направихте?

— Помолих нея — бързо заговори отговори Куфу, — хесетата, да изпрати куриер до пазителя на Дома на оковите, за да го предупреди да бъде в готовност за приемането на важен затворник. Не съм имал предвид да отиде лично.

— Но тя е отишла! — заяви Амеротке и отново се обърна към Божествената. — Имам още един свидетел.

Въведоха пазача от Дома на оковите и той се поклони на Хатусу. Човечецът трепереше от почит и благоговение, но това не му попречи

да остане непреклонен в твърдението си, че Матайа е посетила Дома на оковите и е провела поверителен разговор насаме с пазителя. Освен това отишла с него, за да посочи в коя килия трябва да бъде поставен затворникът. После, независимо от възраженията на Матайа, свидетелят повтори, че това, което е видял, е истина и че разбира защо хесетата не иска да се съгласи с него. Амеротке му благодари и го освободи, преди да се обърне отново към Матайа.

— Отишли сте там — каза той, — взели сте пазителя от Дома на оковите, за да проверите тази килия. Ние също я проверихме. Валу проучи внимателно купата за вода. Не открихме нищо и си тръгнахме. Пазителят вкара арита вътре. Сега... — Амеротке се прокашля, за да прочисти гърлото си, — сега вече знам цялата истина за това. Червената кърпа и прахът биха могли да се скрият предварително в килията. Все пак по-вероятно е пазителят, за когото се знае, че е заключил затворника, да е сложил праха във водата, да му е подал кърпата и да му е прошепнал няколко кратки инструкции. Само за миг. Дори да се върнем обратно, защо да проверяваме отново купата с вода? Или да преглеждаме затворника? Мислехме, че той е заключен надлежно. И той беше, но освен това е бил подготвен за смърт! Членовете на вашата секта пред лицето на смъртта пристягат тъй наречената свещена червена кърпа около вратовете си. Той е направил именно това, пресушил е купата с водата, а после я е зацапал с прах от земята, за да скрие всяка миризма.

— Но това означава, че пазителя от Дома би трябвало да е мой съучастник — припряно каза Матайа.

— Той беше нубиец и е бил от вашите. Видях го, като отвеждаше затворника в килията. Съобщението, което му е прошепнал, сигурно е отнело няколко секунди.

— Значи той все пак ми е съучастник?

— Да, той също е бил арит. Вие сте били опиянена от гордост. Искали сте да задълбочите мистерията и успяхте. Какво толкова? Вече сте знаели секрета на смъртта, поразила Имотеп. Какъв поразителен начин да се демонстрира, че аритите могат да проникнат където си поискат и когато си поискат — каза Амеротке, направи пауза и се огледа. — Естествено е да има разследване, но какво от това? Валу и Амеротке вече са били осъдени на смърт; те са щели да погинат в онези страховити нападения, планирани срещу именията им. Фараонът

щеше да бъде лишен от своите Очи и уши. Кой би помислил, че вашето посещение в Дома на веригите е важно? В крайна сметка вие просто сте изпълнявали заповед на господаря си Куфу. Пазителят е бил ваш съучастник. Кой би подозрял отрова? Кой ще разследва, когато много по-големи убийства, покушения и проблеми са на дневен ред и имат приоритет? — Амеротке отново направи една пауза, за да подсили ефекта. — Валу загина. Аз — не. Огромна грешка! Поради това решихте да вземете всякакви възможни мерки. Държахте се така, сякаш вие, Куфу и Бузирис сте най-заклети врагове на аритите. Затова сама изпращахте заплахи и предупреждения. Освен това взехте и много стриктни предохранителни мерки. Пазителят на Дома на веригите трябваше да умре. Той знаеше самоличността ви и беше наясно какво сте направили. Арит или не, трябваше да бъде пожертван. Четецът жрец от Къщата на лекарствата също трябваше да умре и това бе осъществено през онази нощна атака в храма на Нубия. Крайната цел на онова нападение бе смъртта именно на онези двама души.

— Казахте, че е направила три грешки? — прекъсна Сененмут възцарилата се изведнъж тишина.

— О, да — размърда се върху възглавницата си Амеротке. — Надявахте се, че ще поправите грешките си с убийства. Когато това се провали, привлякохте и съблазнихте клетия Шуфой, моя приятел: великолепен начин да откривате пътя, който възнамерявам да поема. Решихте да се държите като невинна хесета, която бяга от храма си, стресната от всички тези заплахи. Припомнете си деня, в който напуснахте, изпразнихте съдържанието на чантата си, за да ми покажете, че не носите нищо подозрително? Като казахте, че Шуфой ще наглежда стаята ви, искахте да подскажете, че нямате какво да криете. Времето напредваше. Рисувахте и бяхте убедена, че ще оцелеете въпреки важните си грешки. Скоро военният поход щеше да започне. Кризата в Нубия щеше да се задълбочи, както и тази в Тива. Щом привържениците ви предприемеха нови подривни действия и атаки срещу Божествената къща, вие щяхте да стоите скрита на сигурно място в Малгата, напълно защитена, или да се измъкнете в която посока си пожелаете.

— А онези последователи от храма на Нубия? — попита Хатусу. Амеротке се обърна към Бузирис.

— Подозирали ли сте някога онези, които идват в Дома на миртата? Или някои по-яки и охранени мъже, които се представят за просяци, търсеци милостиня?

— Аз... аз оставях това на нея — заекна Бузирис. — Тя винаги казваше, че...

— Че тя ще се погрижи за тези мръсни, окаяни, бедни и недъгави създания? — довърши изречението вместо нея Амеротке. — Потокът от посетители във вашия храм е скривал аритите, слуги и убийци на Сгеру. Не е чудно, че те са могли да изпрацат заплахи и предупреждения, да убиват и да нападат така безнаказано. Могли са да излизат от сенките и да нанасят удари, после бързо да се скрият отново зад маскировката си. В момента офицерите от полка на Изида са обградили всички заподозрени, проверява се всеки един, който би могъл да е маскиран.

Матайя мъчително преглътна.

— Повечето, предполагам, ще бъдат невинни, но аз съм сигурен, че ще намерим няколко чакала сред овцете — Амеротке стана и се поклони пред Хатусу. — Ваше величество, трябва да ви представя своето последно доказателство.

Той напусна стаята. Норфрет седеше на една каменна скамейка и се оглеждаше из преддверието, претъпкано със стражи с обнажени мечове и ками. Тя долови погледа на Амеротке, стана и забърза към него, стиснала кожена торба в ръце. Постави я в краката на Амеротке, грабна ръката му и го целуна по устните.

— Слуховете стават все повече и повече. Има големи вълнения в храма на Нубия. Арестуват много хора! Тук, в двореца, се тълпят войници и меджаи. Поиска от мен да претърся вещите на Матайя. Донесох това, което можах.

Амеротке притисна ръката ѝ, после приклепна и изпразни съдържанието на торбата, слушайки с половин ухо потока от въпроси и забележки на Норфрет.

— Тя ме помоли да ѝ ги пазя на сигурно място. Получих съобщението ти. Донесла съм само коланите, поясите и препаските за кръста.

Амеротке вдигна един сребрист сърмен колан и усети твърдата му вътрешност. Беше сигурен, че Матайя носеше именно него, когато напускаше храма на Нубия. Поиска кама от един от офицерите си,

преряза плата и се усмихна при вида на свързаните със сребърни халки златни плочки. Освободи ги от сърмения калъф и ги вдигна нагоре.

— Прекрасно! — промърмори Норфрет.

— *Шешер* — пое си дъх Амеротке.

Той огледа изящната верижка от тънки плочки от чисто злато, подобни на малки медальони, свързани със сребърни халки. На всяко медальонче беше гравирана глава на хиена с очи от скъпоценни камъни, а свързващите халки бяха във формата на две змии, увити една в друга.

— Цяло състояние! — прошепна Норфрет.

Амеротке се огледа край себе си. Изключителната красота на верижката вече бе привлякла завистливи погледи. Той целуна Норфрет и я помоли да прояви още малко търпение. После постави Шешера около врата си и влезе обратно в Залата на газелата. Застана пред Хатусу, която възкликна от радост и протегна ръце към съкровището. Амеротке го свали от врата си и го положи в нозете ѝ. Куфу и Бузирис зяпнаха от изумление. Матайя стоеше на колене, свела глава, а раменете ѝ се тресяха. Амеротке застана над нея.

— Държахте се като невинна жертва, която няма какво да крие, когато напускахте храма. Забелязах сребристия колан около кръста ви. Запитах се, но не можах да си дам отговор защо в такъв горещ ден като онзи носехте плащ, увит около себе си. По-късно в Дома на гората свалихте плаща и колана. После отново се питах защо настоявахте да носите тези неща по горещия мръсен булевард, а после да ги свалите в прохладата на къщата? Трябвало е да вземете Шешер с вас, и какво по-добро скривалище от двореца Малгата, от покоите на господарката Норфрет, съпруга на Главния съдия на фараона?

Той отстъпи и коленичи на възглавницата си. Хатусу и Сененмут бяха заети с разглеждането на Шешер, а из залата се носеше оживен, развълнуван шепот. Амеротке насочи пръст към Матайя.

— Предайте се на милостта на фараона — каза той, и думите му въдвориха тишина. — Искате ли да бъдете набита на кол на Хълма на Черепата, Матайя, а гърдта ви да бъде разкъсана и напъхана в устата ви? Или искате да бъдете погребана жива в Червените земи? Да излеят кана с кръв върху вас, за да привлекат ненаситните мършоядни, които ще дойдат да ви изровят през нощта? И това ще стане едва след като бъдете подложена на мъчения от писарите от Тайния кабинет. Вие сте

Сгеру, но при все това не сте корав и кален в битките воин, а просто една апетитна хесета, с която палаците ще се радват да си поиграят. Принавяте ли си и молитите ли за милост?

— Да! — вдигна глава Матайа със святащи очи. — Принавам, за да получа милост. И си признавам четвъртата грешка. Трябваше да те убия — изсъска тя.

— Погледнете фараона, Хор на севера, могъщия Бик на юга, Славата на Монту, Възлюбената на Амон, Победителя и завоевателя на народите от Деветте лъка, Господарката на битките... — облечен в разкошните одеяния на велик везир, „Този, който изрича думите на фараона“, Сененмут, възвести титлите на Хатусу от върха на стъпалата при подстъпа към главния храм на Амон, в сърцето на Ипет-сут, най-съвършеното място от всички в Карнак. Думите му прокълтяха през огромния комплекс, достигайки до високите назъбени стени, където бяха наредени цели орди от меджаи с опънати в готовност мощни лъкове. Обширната парадна площадка отдолу също бе претърпана от войници. По фланговете бяха наредени тези от полковете на Амон и на Изида, както и Гордостта на Птах, а елитният корпус, докаран набързо от Мемфис, обграждаше стената, в която се намираше вратата. В центъра на П-образната им формация беше строен полкът на Нубия с издигнати бойни знамена и вимпели. Най-отпред бяха офицерите. Всички нубийски воини бяха коленичили в очакване на предстоящата поява на фараона. Край тях и по стълбите на храма се бяха подредили носителите на Сребърните щитове. На най-горната площадка на стъпалата бяха частите на Накту-аа. Нубийският полк бе свикан, за да чуе какво ще каже фараонът, след като открие своето лице. За да умрат ли бяха докарани тук? Вярно ли бе, че Сгеру е заловен? Дали фараонът щеше да ги приеме обратно в своята любов? Изсвирването на раковините рогове, воят на тромпетите и гонгът на цимбалите отекнаха във въздуха. Облаци от най-ароматен тамян се извиха нагоре, а от тъмната галерия на храмовия вход изхвъркнаха стотици чисто бели гълъби и литнаха към небесата като благословени човешки души. Припяването на жреците се усили, после полека замря.

*Покажи ни лика си, Божествена!
Махнете резетата на Великата къща,
покажи ни прекрасния си лик и дивното си тяло!*

Докато думите заглъхваха, от храма изнесоха един покрит паланкин, заобиколен от цял рой носачи на ветрила, лакеи, войници, жреци и писари. Спряха в празното пространство, оставено между Накту-аа и горната площадка. Войниците, тренирани до съвършенство в строева подготовка, отстъпиха назад. Завесите на паланкина се отдръпнаха и разкриха Хатусу. На главата ѝ бе поставена синята военна корона на Египет, а на раменете ѝ бе надиплен Ненес, Плащът на Славата, наметнат върху бяла ленена роба. Седеше на Трона на величието, великолепен стол, с подлакътници, изваяни във формата на позлатени лъвове, готови за скок, и с крака, украсени с изваяни от сребро глави на враговете на Египет. Просвири тромпет. Сененмут поиска тишина, защото фараонът стана. Тя слезе от паланкина и тръгна към края на стъпалата. Пазителят на кладата, екзекуторите и палачите от службата на писарите от тайния кабинет, всичките натъкмени в червено, с лица, скрити зад маски на Сет, пристъпиха откъм колоните. Пазителят подаде на Сененмут жертвената престилка, а помощникът му — боздугана на Египет с позлатената дръжка, с метална глава с форма на диамант с безброй фасетки. Хатусу само стоеше, страшна в красотата си. Изкараха навън тримата пленници, леко дрогирани, с ръце, завързани отзад на гърбовете, и ги поставиха на колене отляво на фараона. Всички глави се извърнаха да погледнат пленника, намиращ се в средата. С обръсната коса, с лице, наподобяващо кървава маска, Матайя, бившата главна хесета, сега бе унижена и разобличена като Сгеру. Другите двама пленници също бяха арити, заловени при проверките в храма на Нубия. Имаше и други заловени; те щяха да умрат на Хълма на Черепа.

С мощен глас Сененмут обяви какво се е случило. Екзекуторите застанаха зад Матайя и дръпнаха назад главата ѝ. Сененмут се обърна и я призова да си признае. Тя кимна енергично. Това беше всичко, което можеше да направи, защото езикът ѝ бе изтръгнат, за да не може повече да богохулства и сквернослови срещу фараона. От нубийския полк се надигнаха ропот и ръмжене, чуха се дори и някои подигравки

тук и там, но те мигом секнаха, когато Сененмут повика един лакей и вдигна Шешер от възглавничката, която той донесе. Задържа го между ръцете си, въртейки го, за да може блестящото му великолепие да изпъкне още по-ярко на слънчевите лъчи.

— Вижте Шешер, свещената верига на Нубия! Сега тя вече принадлежи на фараона по божията воля след дадена от боговете победа.

Ефектът върху нубийския полк беше поразителен. Войниците просто стояха зяпнали с отворени уста и гледаха как Сененмут навива Шешер около тънката китка на Хатусу и го затяга здраво. Тромпетите засвириха.

— Вижте как правосъдието на фараона се изсипва върху Сгеру и нейните съучастници!

Вдигнала боздугана в ръка, с пристегната около тялото ѝ жертвена престилка, Хатусу отстъпи, докато поставиха Матайа на колене пред нозете ѝ. Боздуганът изсвистя нагоре във въздуха. С безпогрешна точност Хатусу го стовари отстрани върху главата на своя враг и я смаза с хрущене. Кости, кръв и мозък се разхвърчаха и се стекоха в ужасяваща смес върху ръба на стъпалата. Фараонът приключи също тъй бързо и с другите двама пленници, после, вдигнала боздугана си, прие бурните овации на своите воини, включително и на нубийския полк. Тромпетите заглушиха поздравленията.

— Ние знаем — обяви Сененмут, — че нашите синове от Нубия са все още деца на фараона. Вашите сърца бяха преобърнати от тварите на Сет, духове на мрака. Някои от тях все още се притайват сред вас. Пропъдете ги веднага! Изхвърлете ги от средите си! Приемете любовта на фараона или посрещнете тоталното си унищожение!

Редицата от нубийски пехотинци и лъконосци се огъна и развълнува като вода под напора на силен вятър, после се разтвори. Няколко войници бяха хванати, оръжието им бе отнето и те бяха изтикани напред. Сененмут се обърна и се усмихна на фараона. Бунтът бе потушен!

В килията на осъдените в Дома на оковите под храма на Маат Амеротке чу рева на тълпата. Той беше назначен за свидетел на фараона. Сега седеше на една табуретка и наблюдаваше как Сихера е обгърнала чашата с бързо действаща отрова. Навън, в сумрачния коридор пазачите, облечени в черни поли, надянали своите чакалови маски, също чакаха търпеливо. В дъното на коридора бе приклеknал Шуфой и неукротимо плачеше.

— Слава и печал — промърмори Сихера, легнала на сламеника с гръб, опрян на стената. — Всичко свърши вече, нали, господарю съдия?

— Наистина — съгласи се Амеротке — всичко свърши.

Той замълча за малко, после продължи:

— Питам ви и преди. Ще ви попитам и сега. Писарите от Тайния кабинет претърсиха цялата къща на Имотеп — вдигна рамене съдията. — Наистина я преобърнаха наопаки. Не намериха съкровището, което Пармен е откраднал от Къщата на тишината, нито ценните вещи, взети от главната къща. Пармен определено е бил алчен; той е заграбил нещата на мъртвия си господар. Знаете ли къде може да е плячката?

— Тези неща принадлежаха на Имотеп — прошепна Сихера. — Нека Домът на гората да ги запази.

Амеротке кимна. Дори да знаеше, Сихера нямаше да му каже. А и какво значение имаше? Това беше задължение на Дома на среброто и на писарите от тайния кабинет.

— А Куфу и Бузирис? — попита Сихера. — Какво се случи с тях?

— Низвергнати извън благоволението на фараона и поставени под домашен арест. Унизени, изпаднали в немилост, и двамата изпиха отровата.

— А Матайя? — усмихна се Сихера на себе си. — Кой би помислил, че тя е Сгеру? Глуповатичка хесета с накичена перука и къса поличка, прекрасен смях и поклащащи се бедра.

— Имотеп подозираше ли я?

— Ни най-малко! — изсмя се Сихера. — Той я пренебрегваше просто като една празноглавка, храмово момиченце, интересуващо се само от своите танци и ритуали.

— Всички са мислели така — съгласи се Амеротке. — Преди да изпие отровата, Бузирис призна, че на Матайя е било позволено да

ходи където си иска и да прави каквото си иска. Куфу е бил като омаян от нея и много я е глезил, но като си помисля, той всъщност призна, че е допуснал Матайа да си извоюва с хитрост позиция на абсолютна власт. Играла е ролята си много внимателно. Невинна, весела девойка, танцьорка, човек, който винаги е готов да помогне. Могла е да ходи където си иска, могла е да се среща с когото си иска и никой да не я заподозре за нищо.

— Сигурна съм — саркастично каза Сихера, — че в Дома на оковите Матайа е върнала комплиментите на своите бивши покровители.

— О, да, стори го — каза Амеротке. — Съсипващи показания за истинското отношение на първожреца към Хатусу; и именно това в крайна сметка убеди Куфу и жена му да вземат отрова. Подозирам, че Матайа е съблазнила и завербовала и двамата. Тя не спираше да проклина Хатусу, но освен това даде показания, че Куфу е хранел грандиозни амбиции, за които често е бърлил пред нея, явно за да се перчи и парадирва пред хубавичката хесета. Сихера, както знаете, ние живеем в мъжки свят. Мнозина в Тива се крият зад маските си, но у себе си са убедени, че Хатусу няма да задържи скиптъра и боздугана. Те са напълно готови веднага да се вдигнат на бунт и да я свалят. Куфу, също като много други върховни жреци, ги е поддържал по един таен, предателски начин. Той всъщност никога не е вярвал, че бунтът в Нубия ще успее, но междувременно съществува и възможността Хатусу да бъде свалена оттук. Той е допуснал неговата омраза към фараона да се прояви и впоследствие да го забърка в измяна. Случи ли се веднъж такова нещо, ти вече си поел риска и си осъден: или успяваш, или губиш. В крайна сметка — сви рамене Амеротке — Матайа е била без особен опит. Желанието ѝ да демонстрира колко е непобедима и вездесъща я накара да извърши ужасни и недопустими грешки и всъщност я изобличи — тънко се усмихна съдията. — Странно! Пармен и останалите подцениха вас и платиха скъпо за това. Куфу е подценявал Матайа и е презирал Хатусу, и също загуби всичко.

— А Нубия? — попита Сихера.

— Генерал Омендап ще помете всичко пред себе си. Бекна ще бъде разрушена и срината до основи, камък върху камък няма да остане от нея. Земята ще бъде покрита със сол и пясък. Нубийският полк ще бъде прочистен и изпратен на север по делтата за известно

време, за да докажат войниците храбростта и предаността си. Храмът на Нубия също ще бъде прочистен, а жреците — заменени с нови. Фараонът ще въздаде кърваво правосъдие на всички, които имат пръст в смъртта на Валу. Шурат, Поглъщача на мерзости, получи обещание за огромна награда заради помощта, която ще ни окаже, за да разгромим бандитите.

— Още кръв ще се пролее! — заговори Сихера сякаш сама на себе си. — Вашият фараон, господарю Амеротке! Наблюдавайте я! Сърцето ѝ ще закоравее от власт и отмъщение. Тя ще стане като Секмет: нищо и никой няма да може да ѝ противостои. Запомнете го, съдия!

Амеротке само я изгледа в отговор.

— Колкото до мен — продължи Сихера, — аз съм се отправила към мрака. Признах всички мои грехове пред жреца на ухото — замислено каза тя. — Всъщност смъртта на Имотеп доведе до унищожаването и на аритите. Той винаги е бил техен враг — Сихера вдигна чашата си. — За Имотеп, Главния разузнавач на Шпионите на Собек! — и пресуши отровата на един дъх.

Амеротке постоя и видя как тя потъна в смъртта, после стана и напусна килията. Тръгна по коридора и приклепна до ридاءещия Шуфой.

— Нямах избор — сграбчи той ръката на приятеля си и силно я стисна. — Нямах избор и ти добре го знаеш. Сърцето ти е разбито, Шуфой, и мъката, както винаги в такива случаи, е толкова болезнена, толкова студена, толкова самотна. Няма да я преодолееш, но ще се примириш с нея. Хайде, ела! — Амеротке отчаяно искаше да отведе приятеля си далеч от това място на кръв и гибел. Той помогна на малкия човек да стане, продължавайки да стиска ръката му. — Моето приятелство към теб стана дори още по-дълбоко — усмихна се той на Шуфой и добави: — Такъв малък човек, а с такова огромно сърце.

Той стисна ръката му още по-здраво, после чу шум от нечий стъпки и се обърна. Асурал идваше към тях с тропачката си маршируваща походка.

— Мъртва ли е? — попита той.

— Свърши се — каза Амеротке.

— Каза ли ви нещо за съкровището? — попита Асурал. — Хатусу, Божествената, пита за това.

— Не ми каза — отговори Амеротке. — Чудя се защо. Може би не го е взела.

— А този жрец от Параклиса на ухото? — попита Асурал. — Помолих го да остане, но той си тръгна.

Асурал погледна към Шуфой, който бе освободил ръката си от господаря си и бършеше обезобразеното си, окъпано от сълзи лице с края на дрехата си.

— Жрецът от Параклиса на ухото ли? — погледна Шуфой нагоре към тях. — Господарю, както знаете, аз бях много разстроен. И все още съм! Като дойдохме тук, видях един свещеник да си тръгва. Не му обърнах внимание, взех го за някакъв обикновен жрец, като всички останали.

— Но? — приклепна Амеротке до него.

— Не съм много сигурен — каза Шуфой, — но той може да е бил Тчесер, лицемерно набожен тип, който се преструва на свят човек, но всъщност е скорпион — мъчително преглътна дребосъкът. — Мошеник, който заиграва с доверието на хората и им изтръгва тайните.

— Сигурен ли си? — попита Амеротке.

— Не, не съм — усмихна се през сълзи Шуфой, — но аз самият искам да се изповядам. Чудех се в кой храм да отида. Толкова много мошеници се мотаят наоколо. Лъжци... — започна отново да плаче той.

Амеротке скри собствената си тревога. Погледна по стълбите към процеждащата се през отворената врата светлина.

— Но всичко свърши, нали? — попита Асурал.

— Дали? — изправи се Амеротке. — Дали наистина свърши, Асурал?

— Бунтът свърши! — Гълтача на сърца и оцелелите му помощници седяха на груба рогозка във винарната „Светлината на Хор, Господаря на небето“ в покрайнините на Свърталището на мистериите в Некропола. Главатарят на убийците гледаше със злост водача на аритите и неговата малка свита от последователи. — Бунтът свърши! — подигравателно повтори той. — Вашият Сгеру е унищожен. Шешер е конфискуван. Вашите привърженици днес красят

коловете на Хълма на Черепа или Стената на смъртта. Така че, какво искате от нас?

Капитанът на аритите само го изгледа в отговор.

— В Нубия ли се връщате? — попита все още ядосан заради провалената атака срещу дома на Амеротке Гълтача на сърца, като опипваше с пръсти дръжката на камата, затъкната в пояса му.

— Вярно е, така е — хладно отговори аритският водач, без да се поддаде на провокиращия тон на Гълтача, — бунтът свърши. Знаете, че не можем да се върнем в Нубия. Бекна ще бъде разрушена. За главите ни ще бъдат обявени награди, живи или мъртви.

— И, какво? — подигравателно се изсмя Гълтача на сърца.

— Ние имаме обща съдба — усмихна се аритският водач, а езикът му леко облиза една раничка в ъгълчето на устата му. — Ако ние бъдем унищожени, вие ще споделите нашата съдба. И все пак — посочи той хората край себе си — ние, макар и малцина, оцеляхме.

— Как го постигнахте?

— Криехме се в Тимсах — отвърна аритът, — но успяхме да избягаме в Червените земи, преди войските на Амеротке да обградят крепостта. Влачихме се под неумолимото слънце с дни, но оцеляхме, и отново, и пак ще оцелеем.

— Как? — отново го подразни Гълтача на сърца. — Вашата тъпа курва главатар беше принесена в жертва за славата на фараона. Бекна ще бъде разрушена, така че къде ще се скриете?

— Как къде? Тук, разбира се — отвърна аритът. — В бордеите на Некропола.

— Разбирам — презрително каза Гълтача на сърца. — И как точно ще осъществите това?

Аритският водач цъкна с език. Той погледна през рамо към своите последователи, сред които бе и скорпионът, който носеше името Тчесер, Светеца, заради гениалната му дарба да се дегизира като екзорсист и свещеник от Параклиса на ухото. Той беше завършен мошеник, ненадминат в това да изтръгва най-съкровени изповеди от покаяните се. Човек, когото аритите щедро бяха възнаградили за великолепната му услуга в смъртната килия в Дома на оковите под храма на Маат. Той беше изслушал изповедта на Сихера и беше донесъл радостните новини на този всяващ страхопочитание водач. Аритът кимна на Тчесер и на другите си придружители, после направи

светкавично движение, досущ като нападащ скорпион. Измъкна тънка като игла кама от ръкава на робата си и дясната му ръка се стрелна през въздуха като жътварски сърп. Острието мигновено и безкрайно точно преряза откритото гърло на Гълтача на сърца. Останалите бандити застинаха в шок, докато главатарят им, изцъклил очи, с полуотворена уста просто се олюляваше напред-назад, давейки се с хъркане в собствената си кръв, преди да се свлече бавно на една страна. Няколко от тях се опомниха и посегнаха към скритото си оръжие, но аритският водач беше преценил всичко много далновидно. Духът на бандитите бе пресъхнал, те нямаха сила и хъс да се борят. Неговите хора обаче вече бяха извадили ками, кинжали и криваци, а зад тях от вратата се появиха още трима арити, явно оставени да охраняват другарите си отвън. Новодошлите бяха опънали мощните си нубийски лъкове и стрелите им, сложени на тетивата, вече бяха насочени към бандитите. Стаята тънеше в мъртвешка тишина, разкъсвана само от предсмъртното гъргорене на агонията на Гълтача на сърца, който все още продължаваше да се гърчи в конвулсии в уголемяваща се локва кръв.

— Мир — захили се аритският водач и вдигна право нагоре едната си ръка. — Мир, братя! Ние не ви мислим злото — добави той, а усмивката се изпари от лицето му. — Но за него, братя — посочи той Гълтача, — готови ли сте да умрете заради него? Какво друго би могъл да направи той, освен да ви отведе в капана на меджаите в имението на Амеротке? Трябваше да бъде по-благоразумен. След като меджаите успяха да ви надушат, то и той трябваше да надуши тях!

Последваха одобрителните кимания, дори ръмжащо съгласие, което стопли сърцето на арита.

— Наистина ли вярвате, че Божествената кучка ще позволи тези, които са нападнали и убили Валу, да се измъкнат безнаказано? Не, не — поклати глава той. — Нашите шпиони в Тива и в Некропола вече ни предупредиха. Домът на среброто ще заплати щедро на Шурат, Поглъщача на мерзости, за да ви погуби. Обявил е публично началото на кампанията си. Платени ловци на глави ще плъпнат като рояци от Червените земи и какво ще правите вие тогава? Редиците ви са разбити и отслабени от катастрофата в къщата на Амеротке, а този ваш така наречен главатар щеше да ви води от едно поражение към друго — аритският водач отново вдигна ръка, за да даде знак на лъконосците

зад себе си да оставят лъковете си, и на другите си хора — да приберат обратно оръжието си в каниите.

— Какво предлагаш? — посочи единият от бандитите към тялото на главатаря им, което вече се вкочаняваше в тъмната локва кръв.

— Първо, своето име — каза аритският капитан. — Аз съм Нема, възплъщението на гнева на моята богиня. Аз ще бъда вашият теджен, вашият водач, вашият командир. Второ... — той вдигна ръка и щракна с пръсти. Веднага му подадоха голяма кожена торба, която той постави между себе си и бандитите. Отвори я внимателно и извади отвътре безценната изящна статуетка на хиената, принадлежала доскоро на Имотеп, поставена на постамент, инкрустиран със скъпоценни камъни. До нея аритът нареди малките ковчежета със слитъците сребро и злато и още цял куп скъпоценни предмети. — Това е от Дома на гората — каза аритът и ги посочи. — Това е нашата съкровищница, това е нашият Дом на среброто; с това можем да купим оръжие, да даваме подкупи, да наемем още много хора.

— Но как си ги открил?

— Един от моите другари — промърмори аритът — се представи за жрец на ухото. Сихера, икономката на Имотеп, осъдена на смърт за убийството на другите му служители, намерила съкровището в стаята на Пармен и го закопала дълбоко в обраслата подивяла градина. Моят другар — усмихна се той на Тчесер — успял да я убеди, че това съкровище трябва да бъде предадено на храма като жертва на боговете за нейната ка и за тази на господаря й, чиято смърт тя отмъстила.

С този последен жест убийците бяха купени духом и телом. Те се поклащаха напред-назад, шепнейки възхвали за хитростта на аритите. Такъв водач щеше да ги предпази от мъстта на фараона и от безжалостното преследване на Шурат. Щяха да направят добре, ако се подслоняха под неговата сянка.

— И какво трябва да правим? — попита един от бандитите.

— Да изпълнявате заповедите ми — прокара пръст по раната на устната си Нема и се загледа в една точка на стената над главите на бандитите. Не можеше да забрави как Амеротке стоеше край онзи басейн в оазиса Синджар и направляваше хората си. Оттам всичко се преобърна и тръгна на зло! Сгеру беше направила фатална грешка. Амеротке трябваше да умре!

— Ще станем още по-богати — заяви Нема. — Богати и могъщи! Един ден, братя, на подходящото място и в подходящото време аз ще потърся възмездие, и не само срещу Божествената кучка, но и срещу нейния съдия Амеротке. Отмъщението е моята мечта, отмъщението е моята награда!

ПОСЛЕСЛОВ

За съпротивата на Нубия срещу египетското управление знаем от историята. Бунтовете и заговорите били нещо обичайно. Опитите на идващите един след друг фараони да разширят своята власт в Нубия били основна характеристика на египетската политика. Накрая, през последните 1000 години пр.Хр., Нубия получила своето възмездие — избухнало успешно въстание и нубийските въоръжени отряди се придвижили на север, за да окупира Тива и да основат нубийска династия в Египет. Едно от големите противоречия при изучаването на египетската история е това, че ние знаем толкова малко и същевременно толкова много. Египтяните дълбоко се интересували от живота; те се уповавали на добрата съдба и вярвали, че всеки трябва да бъде щастлив. Затова и не били склонни да експонират тайните на това, което аз описвам като тъмната страна на египетския живот с неговите неприятни страни. Тяхната реакция на всичко позорно и безчестно се ограничавала в *damnatio memoriae* — просто да игнорират лошото, като му се сложи кръст и се забрави, без никога повече да се споменава. Предателствата и заговорите обаче все пак си оставали съществена част от политиката. Несъмнено Хатусу се е сблъсквала с конспирация след конспирация. Знаем от археологията и писмените сведения, че това е било точно така. Тя сигурно е била особено уязвима като жена фараон и също така сигурно е имало мнозина, които са били против нея само заради този факт.

Поради същото това отношение на египтяните към неприятната страна на нещата от историята липсват достатъчно сведения и за подземния живот на Тива, който със сигурност е съществувал. Героите, описани в този роман, са част от един огромен град, който, както и другите подобни, е имал оживен подземен живот. Най-добрият пример за това — който египетските авторитети трудно биха могли да пренебрегнат и задраскат — било плякосването и мародерстването на гробници. Египет бил много богата страна — съкровищата на неговите

гробници и контролът на оживените му пазари винаги привличали апетити.

Пол Дохърти

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.